Nostalgic 16

BARBARA CARTLAND

STĂPÂNII COASTEI

ALCRIS

Editor: Aurelian Micu
Lector: Angela Vasile
Tehnoredactor: Ana Croitoru
Coperta: Andy

Acest roman a fost tipărit
pentru prima dată în limba engleză sub titlul:
THE SMUGGLED HEART

© by Barbara Cartland, 1964.
Traducere şi adaptare în limba română de
ILEANA JITARU

Toate drepturile asupra acestui roman
în limba română
aparţin Editurii ALCRIS

ISBN 973-9405-34-7

Colecţia „NOSTALGIC”

Barbara Cartland

STĂPÂNII COASTEI

EDITURA ALCRIS

Capitolul 1

— Leona! Leona!

Vocea masculină răsună în vestibul şi ecoul urcă până în camera în care fata tocmai aşeza nişte boboci de trandafiri într-o vază.

Abandonându-şi buchetul, alergă la uşă, dar înainte să ajungă la scară, chemarea răsună din nou.

— Leona! Unde naiba eşti, prostuțo?

— Sunt aici, Hugues, răspunse fata de pe scara monumentală.

Hugues ridică privirea şi o zări, o umbră diafană proiectată pe peretele întunecat. Chipul ei fin, înconjurat de o coroană de bucle blonde, o făcea să semene cu o zână din poveşti iar rochia gri se confunda cu semiîntunericul încăperii; ar fi putut la fel de bine să fie doar un duh, o apariție imaterială.

— Dumnezeule, Leona, ca să auzi tu, trebuie să strig de scol şi morții din mormânt!

— Oh! Hugues, ce fericire că eşti aici! nu mă aşteptam să te văd astăzi.

— Fireşte, nu te aşteptai, bombăni tânărul morocănos.

Tonul vocii lui arăta că ceva nu-i dădea pace. Se vedea bine asta şi după cuta care-i apăruse pe frunte şi după felul nervos în care se lovea cu cravaşa peste cizma de piele.

— Ce este? întrebă ea. Ai necazuri?

El o fixă cu asprime o clipă, ca şi cum întrebarea îl surprindea, apoi răspunse:

— Necazuri, da, şi încă nişte necazuri grave. Dar n-am timp acum de trăncăneală; cheamă-l pe Bramwell şi femeile, trebuie să pregătim casa.

— Să pregătim casa? Dar de ce?

— Am să-ți spun mai târziu, îi replică el. Sună-l pe Bramwell sau cheamă-l dacă soneriile nu funcționează, ca de obicei.

— Iar ai pierdut la cărți? Oh! Hugues, toți banii ăştia...

— Nu, întâmplător de data asta am câştigat, şi aş fi câştigat şi mai mult dacă Chard nu m-ar fi întrerupt. Lua-l-ar naiba!

— Chard? Cine este Chard?

— Doamne, Leona! N-o să-mi spui acum că n-ai auzit niciodată vorbindu-se despre Chard? Despre ce se mai vorbeşte în văgăuna asta nenorocită? Dar gata cu întrebările, Leona, şi fă ce ți-am spus.

Fără să mai insiste, fata, alunecând parcă pe covorul uzat, se îndreptă repede spre o uşă ascunsă sub scară. Papucii ei nu făceau nici un zgomot iar grația cu care se mişca ar fi părut oricărei alte persoane în afara fratelui său, ca o plutire.

— Bramwell? strigă ea prin uşa deschisă. Bramwell, eşti aici?

Vocea limpede şi muzicală a Leonei nu semăna deloc cu aceea a tânărului; existau totuşi între ei şi unele trăsături comune. Părul blond cenuşiu era la fel la amândoi, ochii gri ca marea în furtună, sprâncenele fin desenate, dar asemănarea se oprea aici. Leona avea gingăşia unui puf de păpădie; Hugues era puternic clădit, înalt şi musculos ca un atlet. Anii de război petrecuți în Franța făcuseră din el un adevărat bărbat.

— Vine odată? întrebă nerăbdător tânărul.

— Da, îl aştept.

— Ca de obicei, nu se prea grăbeşte. Ar fi trebuit să se pensioneze de mult, bombăni Hugues.

— Şi unde am mai găsi un servitor care să accepte să

lucreze când nu i-a mai fost plătit salariul de luni de zile?

Leona pusese întrebarea mai mult retoric; exista chiar şi o notă de maliţiozitate în zâmbetul ei şi în ochii strălucitori.

— Vorbeşti prostii, îi replică fratele ei nemulţumit. Ultima dată când am venit aici i-am plătit lui Bramwell toată datoria, şi celorlalţi la fel.

— Da, ştiu, dragul meu, dar a aşteptat prea mult timp până i-ai plătit, zise fata cu blândeţe.

— M-aţi chemat, domnişoară Leona? întrebă un bătrânel care apăruse în pragul uşii.

Bramwell servea familia Ruckley de trei generaţii; acum avea mai bine de şaptezeci de ani. Era aproape surd şi munca pe care o făcea i se părea din ce în ce mai grea. Leona îl iubea cu duioşie. Pentru ea, el făcea parte din familie şi chiar dacă tinerii Ruckley avuseseră posibilitatea să-l înlocuiască cu un servitor mai tânăr şi mai activ, ea nu s-ar fi gândit niciodată să se despartă de el.

— Evident că domnişoara Leona te-a chemat! strigă Hugues făcând un pas înainte. Mişcă-te puţin mai repede, Bramwell, sunt multe lucruri de făcut. Trebuie lustruită argintăria, trebuie scoasă din dulapuri cea mai frumoasă lenjerie. Astă seară avem musafiri, auzi? Musafiri.

— Da, domnule Hugues, vă aud, dar cum vreţi să fac eu toate astea fără să mă ajute cineva? Nu ştiu cum vom reuşi, domnule Hugues, chiar nu ştiu, mormăi bătrânul întorcându-se şi plecând.

Îl auziră bombănind tot lungul culoarului care conducea la oficiu.

— Hugues, cine o să vină? întrebă Leona.

— Nu ţi-am spus deja? Chard, lordul Chard şi Nicolas Weston, secretarul lui.

— De ce i-ai invitat?

— Eu, să-i invit?! Bravo! Hugues izbucni într-un râs

ce suna fals. Chiar aşa de prost mă crezi? Chard s-a invitat singur, fetiţo, şi în plus, bănuieşte ceva. Nu există nici o îndoială în privinţa asta.

— Nu, nu se poate! Ce ţi-a spus? De unde ştii?

Palidă ca varul, Leona întreba cu vocea tremurată. Cu un gest brusc, fratele ei aruncă cravaşa de pământ.

— Lua-l-ar dracu'! bombăni el. Vizita asta este tot ce se putea întâmpla mai rău în momentul ăsta, când totul părea să meargă de minune şi când în sfârşit puteam să-mi rezolv şi eu problemele.

— Ce ţi-a spus excelenţa sa? insistă Leona.

Hugues îşi scoase pelerina de călătorie şi o aruncă pe scaun, apoi, cu un gest al capului, îşi dădu părul blond spre spate, un gest ce se voia dezinvolt, dar Leona bănui, văzându-i degetele tremurând, că era tulburat.

— Eram la White, îi explică el, câştigam încă de la începutul serii, mă simţeam în stare chiar să mizez o sumă mare, când am auzit pe cineva apropiindu-se şi o voce spunându-mi: „Văd că şansa îţi surâde în seara asta, Ruckley". Am ridicat privirea, furios că eram deranjat dar când am văzut cine este m-am ridicat imediat.

— L-ai recunoscut?

— Fireşte, prostuţo, doar eram sub comanda lui în Franţa, îl vedeam destul de des înainte de Waterloo şi la fel şi după aceea, când ne-am stabilit tabăra lângă Paris, împreună cu celelalte armate de ocupaţie. De altfel, toată lumea îl cunoaşte pe Chard.

— Şi ce i-ai spus?

— I-am spus: „Bună seara, excelenţă", sau ceva de genul ăsta, şi ştii ce mi-a răspuns? „N-aş fi crezut niciodată că am să te văd jucând sume atât de mari, Ruckley; dacă-mi amintesc eu bine, pe vremea când luptam împotriva lui Bonaparte, nu erai atât de temerar."

— Ce voia să spună cu asta?

Din nou, Hugues izbucni într-un râs amar.

— Chard nu este prost, zise el, ştie foarte bine că n-aveam un chior când eram în armată; stăteam la distanță de marile mese de joc la care jucau ofițerii de rang înalt şi trebuia să mă mulțumesc cu nişte mize meschine de la partidele soldaților.

— Crezi că bănuieşte ceva pentru că ai avut dintr-o dată destui bani ca să mizezi sume mari?

— Asta este exact impresia mea, îi replică scurt tânărul.

— Dar atunci, de ce l-ai invitat aici?

— N-am mai auzit până acum pe nimeni punând o întrebare atât de prostească. Îți repet, creier de vrăbiuță, că s-a invitat singur! Mi-a spus, pe tonul lui liniştit şi dezarmant: „Nu ştiu dacă ai auzit de noua mea nominalizare, dar cred că asta mă va aduce prin zona voastră". Ce nominalizare, excelență? l-am întrebat. Mi-a răspuns: „Am fost numit ca să pun capăt activităților de contrabandă", mi-a răspuns el.

Leona scoase un țipăt.

— Nu, nu se poate să fi spus asta! Nu ție!

— A spus-o şi încă privindu-mă drept în ochi. Sunt sigur că nici n-am clipit şi i-am spus: „Vă felicit, monseniore. Dacă cineva poate să pună capăt acestei situații, acela sunteți dumneavoastră, cu siguranță".

— Şi ce s-a mai întâmplat după aceea? întrebă neliniştită Leona.

— A continuat: „Întâmplător, Ruckley, tocmai trebuie să inspectez fără întârziere coasta dinspre sud, de pe lângă Newhaven-Seaford. Te-aş deranja foarte tare dacă ți-aş cere ospitalitate?

— Trebuie că sunt multe persoane dornice să-l primească! exclamă fata.

— Aşa cred şi eu, oftă fratele ei, dar ce puteam să fac altceva decât să-i răspund că am fi foarte onorați de vizita lui? Am avut ideea să plec imediat, în galop, şi să ajung la timp ca să organizez lucrurile şi să previn pe toată lumea, dar Chard nu m-a lăsat. „Sunt foarte

mişcat de amabilitatea dumitale, mi-a zis el. Poate că totuşi am putea să călătorim împreună? Compania dumitale mi-ar face o mare plăcere". Nu puteam totuşi să-i spun să se ducă la dracu'!

— Nu, fireşte că nu. Şi unde este acum?

— La câteva mile de aici. La popasul făcut la ultimul han, m-a lăsat să plec înainte. Poate că a bănuit că eram neliniştit, chiar dacă am făcut tot ce-am putut ca să ascund asta.

— Hugues, dacă a văzut că erai nervos, te-o fi bănuit!

— Poate s-a gândit că sunt neliniştit la gândul că îi voi fi gazdă. L-am prevenit că aici nu s-a schimbat nimic de ani de zile şi casa este prea puțin confortabilă.

Leona privi în jurul ei cu consternare.

— De ce o fi vrând să vină aici? murmură ea.

— Ca să mă supravegheze, fără îndoială, îi replică fratele ei. I-am văzut figura când îmi adunam câştigurile, aproape o mie de guinee. Ştie prea bine că nu poți să recoltezi atâta fără să fi mizat mult.

— Dumnezeule! Ce-o să facem? zise fata, speriată.

— M-am gândit. Ascultă-mă bine: totul depinde de tine, totul.

— Te rog, Hugues, nu-mi cere prea mult! îl imploră fata. Mă sperii. Aş prefera să mor de foame, te asigur, decât să trec prin aceste spaime continue. Îți jur că mor de frică de fiecare dată când soseşte o navă.

— O să mori mai târziu, îi spuse Hugues sec. Presupun că ştii ce trebuie să se întâmple în seara asta?

— În seara asta? Ea îl privi, cu ochii măriți. Astăzi este în optsprezece, murmură ea. Joi, optsprezece.

— Exact.

— Dar... ce-o să ne facem?

— Vei face exact ce o să-ți spun eu şi într-un mod atât de abil încât Chard să nu bănuiască nimic. Un pas greşit, o stângăcie şi sunt bun de dus la ocnă sau deportat.

Leona îl cuprinse în brațe dar el o împinse brusc.

— Nu-i momentul să faci acum o criză de nervi, zise el. Trebuie să acționăm. Pregăteşte casa, dă-i lui Chard camera chinezească din aripa de est şi lui Nicholas Weston o cameră apropiată. Mă duc în pivniță să caut cel mai bun vin şi trebuie ca mâncarea să fie excepțională.

— Dar n-avem nimic de mâncare!

— Găseşte ceva, există tot ce vrei la fermă: pui, porumbei, purcei de lapte; trimite pe cineva în sat. Pregăteşte o masă care să-i placă oaspetelui nostru şi să nu-l apuce cheful să facă o plimbare nocturnă. De îndată ce vom termina cina şi tu vei pleca de la masă, te vei duce să-l găseşti pe Lew ca să-l avertizezi de ceea ce se întâmplă.

— Nu pot. Ştii bine că...

— O să faci ce-ți spun eu! tună Hugues. Din fericire, Lew nu este pe mare în seara asta, a rămas la țărm ca să-i supravegheze pe hamali, au fost prea multe accidente ultima dată. O să-l găseşti în grotă. Ia o lanternă şi mergi cu prudență, terenul este accidentat.

— Hugues, mi-e teamă...

— Vrei să mă vezi spânzurat? o întrebă el cu brutalitate. Nu vrei, nu-i aşa? Atunci, ascultă-mă şi fă ce-ți spun. Acum nu ai timp să te duci, Chard va ajunge aici înainte de o oră şi sunt multe lucruri de făcut. Şi apoi, nici Lew nu este probabil acolo. Tu eşti singura care poți să-i duci mesajul. Pleacă imediat după cină şi eu îl voi reține pe Chard cât mai mult timp posibil la masă, ca să bea Porto.

— Şi după aceea?

— Lew o să se descurce. Dacă lucrurile merg prost, poate oricând să scufunde încărcătura în golf.

— N-ar fi mai bine ca nava să se întoarcă din drum? Să-i se lanseze un semnal... sau să se trimită o barcă să-i anunțe? Sau să ia încărcătura?

— Să ia patru mii de livre de marfă? Nu înțelegi importanța mizei? Ce înseamnă toată această marfă

pentru noi? Dar n-are rost să mai vorbim, trebuie să acționăm. Du-te şi caută cameristele, fă paturile, aranjează camerele, grăbeşte-te.

— Cameristele? repetă Leona cu disperare. N-au mai rămas decât bătrâna doamnă Mildew şi Rose, care este mai degrabă simpluță, ştii bine. Tu mi-ai spus să nu mai angajez pe nimeni, de teamă să nu fim spionați.

— Îți vine să înnebuneşti, nu alta! strigă tânărul. La naiba, Leona, descurcă-te, şi pentru Dumnezeu, îmbracă-te mai convenabil. N-ai altă rochie decât zdreanța asta?

— O am pe aceea pe care mi-ai adus-o din Franța luna trecută, zise ea fără tragere de inimă, am s-o pun. Ştiu şi eu că asta este uzată.

— Gata cu zilele de sărăcie, zise Hugues. Suntem pe drumul spre Eldorado, surioară, şi am de gând să ajung acolo, în ciuda lui Chard. Dar ai grijă, omul este periculos.

— De ce, de ce trebuie să vină? gemu ea. Totul mergea bine, notele de plată au fost achitate, salariile servitorilor de asemenea. De ce trebuie să vină ca să strice totul?

— N-o să strice nimic dacă eu am să-l opresc, declară Hugues. Are el nişte bănuieli dar nu ştie nimic precis. Când o să vadă că s-a înşelat o să plece şi n-o să mai auzim niciodată vorbindu-se de el. Dar pentru asta trebuie ca tu să-ți joci bine rolul, Leona, totul depinde de tine, îți repet.

— Am să încerc. Îți promit că am să încerc.

Dintr-o dată, ochii i se umplură de lacrimi, se întoarse şi urcă în grabă scara. O clipă mai târziu, Hugues o auzi strigându-le pe doamna Mildew şi pe fiica ei, Rose.

Tânărul traversă holul cel mare şi intră în salonul cu ferestre înalte care dădeau spre grădină. Draperiile erau decolorate, fotoliile aveau nevoie urgentă să fie reparate, dar peste tot erau răspândite vaze cu flori şi, în ciuda

aspectului vetust, încăperea vastă părea plină de grație şi demnitate.

Hugues privi în jurul lui: „Care va fi impresia lordului Chard? se întrebă el. I se va părea oare bizar faptul că un om care este în stare să mizeze o mie de guinee într-o seară la jocuri de noroc nu cheltuieşte mai mult pentru a-şi întreține casa?" Dar Hugues voia să-şi păstreze toți banii pentru a se distra la Londra, să-i cheltuiască cu femeile şi cu tinerii petrecăreți pe care-i plăcea să-i invite să ia parte la distracție şi mai ales pentru a juca la mesele acelea verzi, mai vrăjite decât duhurile ce dansau noaptea de-a lungul râului.

Nu putea rezista ispitei de a juca, iar şi iar, ştiind că avea arginți în buzunare şi că va avea mereu. De ce să-şi facă griji pentru draperiile uzate sau să asculte văicărelile Leonei? Nu-i păsa nici dacă ar fi putrezit recoltele sau s-ar fi prăbuşit castelul! Pentru el conta doar zâmbetul femeilor şi invitațiile pe care i le făceau aceia care, odinioară, îl evitau pe acest Ruckley pe care-l considerau prea sărac. Toți aceştia puseseră cu uşurință pe seama morții tatălui său îmbogățirea lui bruscă.

— De unde ai toată averea asta? îl întrebase odată unul.

— Tatăl meu a murit exact înainte ca eu să mă întorc din Franța.

Hugues spusese, de fapt, adevărul.

— Ştiam într-adevăr că ai devenit moştenitor, dar habar n-aveam că bătrânul domn a făcut atâtea economii. Nu prea cheltuia bani pentru el, nu-i aşa?

— Aşa este, era cam zgârcit.

Când spusese asta, Hugues râsese vesel. Dar parcă-l auzea pe tatăl său făcându-i reproşuri, şi îl străbătuse un fior.

Câtă vreme trăise, sir George Ruckley muncise ca un sclav pentru a păstra domeniul neatins şi când nu lupta împotriva falimentului amenințător din cauza recoltelor

catastrofale sau a reparațiilor importante ce trebuiau făcute castelului, se consacra aproapelui. Magistrat, primar şi, până la urmă, guvernator, a fost devotat celorlalți fără a precupeți nici o centimă. Fiul lui ştia foarte bine asta.

Dar toate țineau acum de trecut. Hugues simți guineele zornăind în buzunare şi se hotărî, un pic cam tardiv, este adevărat, să cheltuiască tot ce câştigase în ajun pentru a face să arate mai prezentabil locul acesta.

Tresări când auzi în spatele lui o voce:

— Domnule Hugues, şi vinul? Mi-ați interzis să cobor în pivniță. Cine o să-l aducă?

— Am să mă duc eu, zise tânărul, dumneata ai putea să-ți rupi vreun picior dacă ai coborî. Nu-ți face probleme cu vinul, Bramwell. Şi mai bine du-te şi adu paharele de lichior; vom servi Porto şi coniac.

Hugues aşteptă ca bătrânul servitor să iasă din încăpere şi se îndreptă spre şemineu. Cu o privire în jur, se asigură că este singur.

Apăsă cu degetul pe un mic buton ascuns în spatele unei rozete în relief; se deschise imediat un dulăpior. Luă dinăuntru un mănunchi de chei ce străluceau de parcă ar fi fost recent curățate, închise dulăpiorul şi plecă spre pivniță.

La etaj se auzea vocea Leonei care o îndemna pe doamna Mildew:

— Te rog să iei cele mai frumoase cearşafuri de pânză, zicea ea, pe cele care sunt brodate cu monogramă. Noroc că, astă-toamnă, am pus lavandă proaspătă în şifonier şi acum lenjeria miroase foarte plăcut. Rose, pregăteşte focul; dacă se va mai răcori sau dacă va ploua, poate că excelenței sale îi va fi frig.

— Nu ştiu cum am să reuşesc să le fac pe toate, domnişoară, zău că nu ştiu, se văicărea doamna Mildew.

Femeia era aproape obeză şi fiecare mişcare îi cerea un efort considerabil.

— Şi puteți fi sigură că vor avea nevoie de Rose la

bucătărie. Doamna Barnes n-o să se poată descurca singură. Nu, domnişoară Leona, n-o să se descurce.

— O s-o ajute Rose, zise Leona, şi sper să le dai şi dumneata o mână de ajutor. Nimeni nu ştie să pregătească un porumbel aşa ca dumneata, adăugă fata văzând crispându-se chipul doamnei Mildew. Tata spunea adeseori: „Dați-mi doi dintre porumbeii pregătiți de doamna Mildew şi n-o să-i schimb nici pentru friptura făcută din cel mai bun vânat!”.

Chipul doamnei Mildew se mai îmblânzi.

În momentul acela, Leona aruncă o privire pendulei de pe şemineu şi scoase un țipăt uşor; lordul Chard ar putea apărea dintr-o clipă în alta şi ea nici măcar nu apucase să se schimbe.

Alergă de-a lungul culoarului, iar când ajunse în camera ei, inima îi bătea cu putere dar nu numai din cauza alergării. Se privi în oglindă şi îşi văzu reflectată privirea îngrijorată; îşi mărturisi atunci că îi era frică.

Încercă să se convingă de faptul că aventurile fratelui său nu erau chiar atât de grave. Doar râsese cu poftă când el i le povestise prima oară. Semănau cu escapadele unui şcolar zvăpăiat. Dar când aflase despre sumele enorme de bani pe care el le juca, când îşi dăduse seama de riscurile pe care şi le asuma şi-i văzuse pe câțiva dintre oamenii cu care el se asocia, lucrurile îi apăruseră într-o cu totul altă lumină. Pentru ea, contrabanda făcută de fratele său ca să câştige bani nu mai era doar o glumă.

Şi iată că afacerea lua o întorsătură mult mai gravă: Hugues era suspectat de lordul Chard; acesta venea la castel tocmai ca să facă nişte investigații. Ce va descoperi oare?

Se duse să deschidă şifonierul; înăuntru nu era decât o rochie care ar fi putut să fie într-adevăr demnă de acest nume, făcută din mătase albă, moale şi fină.

O luă cu delicatețe şi mătasea uşoară parcă zbura prin încăpere ca o aripă de fluture; fetei i se păru că ține

în mână o ființă vie.

— De ce vine lordul Chard aici? se întrebă ea cu voce tare. De ce încearcă să ne sperie?

Şi-l imagină ca pe un călător sobru şi înspăimântător care le amenința liniştea şi siguranța, care voia să i-l smulgă pe fratele ei iubit. Chiar şi rochia aceasta era un simbol al lumii din care venea el, un simbol a ceea ce el reprezenta. O apucă o dorință irezistibilă să arunce la loc în şifonier podoaba albă şi să rămână în rochia ei cenuşie de bumbac. Apoi se gândi că l-ar supăra pe Hugues şi l-ar face să fie şi mai nervos.

Se îmbrăcă repede. Atingerea blândă a mătăsii pe pielea ei nu-i făcu nici o plăcere ci doar îi crescu şi mai mult spaima. Chiar în clipa când fu gata îmbrăcată auzi o caleaşcă oprind pe pavajul din curte şi nici măcar nu apucă să se mai uite în oglindă. Îşi trecu în grabă o perie prin păr şi alergă spre scară.

Aceste câteva minute pierdute o împiedicară totuşi să se afle în hol pentru a-i ura bun-venit lordului Chard. Din capul scării, îl văzu pe Hugues îndreptându-se spre uşă, apoi îl auzi vorbind pe un ton prietenos ce părea sincer.

— Fiți binevenit la Ruckley, monseniore. Aş fi vrut să am mai mult timp la dispoziție pentru a vă putea face şederea la noi cât mai plăcută.

— Sunt sigur că mă voi simți foarte bine, răspunse o voce gravă şi calmă.

Teama şi aversiunea față de acest intrus apăsa greu pe inima Leonei când ajunse jos. Pe chipul ei delicat, ochii păreau imenşi şi buzele erau întredeschise. Stătea nemişcată şi aşteptă momentul când va putea să vadă fața acestui bărbat care venea să le descopere secretul şi să le distrugă fericirea.

În sfârşit, lordul Chard se întoarse, înaintă puțin, şi ea rămase stupefiată de înfățişarea lui tinerească. Îl crezuse bătrân, sau în orice caz de vârstă mijlocie, greoi şi sumbru, iar acest bărbat era de o frumusețe

neaşteptată, cu un chip grav şi liniştit şi o privire deloc bănuitoare, dar care părea să-i pătrundă pe oameni până-n adâncul sufletului. Leona simți o uşurare ridicolă. Bărbatul era atât de diferit de imaginea pe care şi-o făcuse despre el! Îşi simți mâna strânsă de o mână fermă. Frumoasa voce răsună din nou.

— Mă veți ierta, domnişoară Ruckley, pentru că am venit să vă deranjez?

O clipă, ea uită că, într-adevăr, el îi deranja teribil.

— Chiar sunteți lordul Chard? întrebă ea cu naivitate.

Îi scăpase fără voia ei această întrebare. Musafirul zâmbi şi expresia lui îşi pierdu din gravitate, devenind nu numai seducător, dar chiar fermecător.

— Da, vă surprinde?

— Credeam... că sunteți altfel, se bâlbâi Leona.

Îl văzu pe Hugues încruntându-se şi înțelese că deja făcuse o stângăcie.

— Fratele dumneavoastră m-a descris cumva ca pe un căpcăun? reluă lordul Chard, ca şi cum ar fi citit în gândurile fetei.

— Nu, nu, fireşte că nu, răspunse ea foarte repede, dar el mi-a vorbit despre războiul din Franța şi despre faptul că erați comandant şi mă aşteptam să văd pe cineva mult mai în vârstă.

Întâlni privirea fratelui său şi îşi dădu seama că de data asta spusese ce trebuie. Inima îi bătea totuşi cu putere; fusese cât pe-aci să se trădeze!

— Vă asigur că sunt foarte bătrân, zise cu gravitate lordul Chard. Anul viitor voi împlini treizeci de ani, aşa că pentru o micuță domnişoară de o vârstă atât de fragedă, sunt un adevărat patriarh.

Leona începu să râdă.

— Nu, monesniore, îmi păreți extrem de tânăr pentru cineva atât de eminent ca dumnevoastră.

Fu mulțumită de ea şi de faptul că îşi regăsise siguranța de sine. Lordul Chard se întoarse ca să-i prezinte bărbatul din spatele lui.

— El este însoțitorul şi secretarul meu. Nicholas Weston.

— La dispoziția dumneavoastră, domnişoară.

Domnul Weston se înclină s-o salute şi Leona simți imediat față de el o antipatie violentă. Era mic de statură şi avea o figură ascuțită ca un bot de şobolan. Ochii lui rătăciră o clipă pe silueta fetei şi Leona simți că o compara fără bunăvoință cu femeile pe care le frecventa fără îndoială la Londra.

Făcu o uşoară reverență şi se îndreptă spre salon.

— Ați dori un pahar cu vin, monseniore? întrebă Hugues.

— Ar fi foarte plăcut, răspunse lordul Chard.

Hugues ieşi ca să-i dea ordine lui Bramwell.

— Nicholas, te rog du-te şi adu-mi mapa de scris, am lăsat-o în caleaşcă, zise lordul Chard.

Domnul Weston dispăru la rândul său, şi Leona simți că amuțeşte, aflată astfel, singură, față-n față cu acest bărbat important. Căută cu febrilitate să spună ceva. Se părea însă că oaspetele nu era grăbit să înceapă o conversație; rămăsese în picioare, lângă şemineu, şi o privea.

În sfârşit, spuse pe un ton calm:

— De ce vă temeți?

Capitolul 2

Hugues cădea în propria-i capcană. Observându-l cu atenție din celălalt capăt al mesei, Leona simți că neliniştea ei creşte; vocea lui devenea prea puternică, hohotele de râs erau prea dese, obrajii i se îmbujoraseră.

Îşi făcuse planul să-l amețească pe lordul Chard făcându-l să bea mult. Acesta însă rămânea calm, cu prezență de spirit şi aparent insensibil la efectele vinului. De îmbătat se îmbăta însă Hugues, urmat de Nicholas Weston care renunțase să mai fie bănuitor şi îşi schimbase cu totul personalitatea. Ai fi zis că alcoolul reuşise să-i rupă lanțurile interioare, eliberându-l din obişnuita lui rezervă.

— În... că puțin... vin, monseniore? întrebă Hugues turnând licoarea aurie în paharul oaspetelui, apoi într-al său.

Leona vedea foarte bine că, prefăcându-se că bea la fel ca ceilalți, lordul Chard sorbea mult mai puțin vin. Nu protesta când Hugues îi umplea paharul, dar acel pahar nu era niciodată gol. El îl ducea la buze dar abia de sorbea o gură. Discuția se purta aproape numai despre război, presărată din când în când cu anecdote despre prieteni sau camarazi comuni, care-l făceau pe Hugues să râdă-n hohote şi aduceau uneori pe buzele lordului Chard un zâmbet discret.

În orice altă împrejurare, Leona s-ar fi amuzat; îi plăcea să-l audă pe fratele ei povestindu-şi amintirile, îi plăcea să-l vadă fericit. Dar în seara asta, o sfâşia neliniştea, se temga prea mult de ceea ce o aştepta

pentru a se mai putea gândi şi la altceva. Trebuia să vegheze ca serviciul să fie iresponsabil şi pândea acele ceasornicului, care înaintau inexorabil.

Masa fusese mai bună decât sperase. Doamna Barnes se depăşise pe sine, şi, ca prin minune, putuse să pregătească o friptură de oaie, doi pui la grătar şi o bibilică cu ciuperci. Porumbeii doamnei Mildew erau la fel de gustoşi, ca de obicei şi lordul Chard chiar mai ceruse.

La desert, s-au adus căpşuni de grădină şi smântână de la fermă. Leona se gândi cu uşurare că Hugues nu va mai trebui să-şi ceară scuze pentru cina pe care le-o oferea oaspeților săi, o cină aproape improvizată totuşi.

Fata se amesteca destul de rar în discuție şi nu vorbea decât dacă vreunul dintre meseni i se adresa direct. Era bucuroasă când cei trei bărbați păreau s-o uite.

După emoția pe care i-o provocase, în salon, atunci când o întrebase de ce îi este teamă, abia dacă mai îndrăznea să-l privească pe lordul Chard. Înțelesese atunci că uşurarea pe care o resimțise văzându-l nu era decât o iluzie: el era duşmanul lor şi un duşman cu atât mai periculos cu cât avea mult farmec. Ştia acum că îi va fi mult mai greu să-l urască aşa cum îl urâse înainte să sosească.

Din fericire, avu prezența de spirit să-şi ascundă încurcătura în fața acestei întrebări neaşteptate. Îl privi cu un aer nevinovat şi surprins, sau cel puțin aşa spera, chiar dacă inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Nu mă tem de nimic, monseniore, îi răspunse ea, sunt doar emoționată de vizita excelenței voastre. Prezența dumneavoastră aici este o mare onoare pentru noi, de vreme ce mai sunt atâtea alte reşedințe mai vaste şi mai confortabile care v-ar fi stat la dispoziție. Mă tem că noi nu suntem atât de bine pregătiți ca să primim oaspeți atât de prestigioşi.

— Vă asigur că nu am deloc nevoie de lux.

— Asta mă mai linişteşte, spuse ea, făcând un efort ca să pară cât mai demnă, ceea ce-l făcu pe oaspete să zâmbească uşor.

— Conduceți singură această casă mare? întrebă el. Sunteți mult prea tânără pentru o asemenea treabă.

— Nu există nimeni altcineva s-o facă, îi răspunse fata. Mama a murit pe când eu eram încă un copil şi m-am ocupat de casă şi de tatăl meu până la moartea acestuia. Acum, o fac pentru Hugues până ce se va căsători.

— Nu vă simțiți foarte singură?

— De? Nu este casa aceasta căminul meu?

— De altfel, este foarte bine aşezată, adăugă lordul Chard.

Se duse spre fereastră şi privi marea de smarald scânteind în lumina amurgului. Castelul era construit cam la jumătatea falezei şi era adăpostit de copacii care-l înconjurau.

— Da, este foarte bine situat, repetă lordul Chard a cărui privire scruta orizontul.

Leona, cu sufletul în gât, ştia foarte bine ce voia el să zică.

— N-ați mai fost niciodată în Sussex, monseniore?

— Ba da, de multe ori. Sora mea locuieşte destul de aproape de aici. Poate că ați auzit vorbindu-se despre reşedința ei? Este Clantonbury, la câteva mile de Seaford.

— Nu cumva ducesa de Clantonbury este sora dumneavoastră? murmură fata. Ştiu că este foarte frumoasă, adăugă ea după ce lordul Chard încuviințase din cap. Veniți deseori s-o vedeți?

— Atunci când este acasă, dar asta se întâmplă destul de rar. Preferă Londra şi veselia ei mondenă.

Lordul continua să zâmbească şi licărirea malițioasă din ochii lui îi spunea limpede Leonei că el înțelesese sensul întrebării ei şi îi răspundea. De ce venise el la castelul Ruckley când ar fi putut foarte bine să stea la

Clantonbury?

Puțin nervoasă, se duse să ia o broderie lăsată pe un fotoliu şi o puse în cutia de lucru din acaju, care aparținuse mamei sale şi de care ea continua să se servească.

Lordul Chard îi observă linia grațioasă a gâtului pe care săltau ca o spumă şuvițe aurii. Îi remarcă delicatețea degetelor lungi, umbra lăsată de genele dese pe obrajii de un roz pal.

— Ați fost vreodată la Londra, domnişoară Ruckley?

— Nu, zise ea, şi nu cred că aş dori să merg. Sunt fericită aici, în linişte şi pace.

— Sunteți sigură?

Întrebarea o surprinse. Ridică spre el ochii mari.

— Sigură de ce? întrebă ea.

— Că aici aveți calmul şi liniştea despre care vorbiți?

Leona se strădui să respire liniştit. Ceva din privirea lui îi străpungea inima ca un pumnal. „Ştie! Ştie tot!" se gândi ea. Dar înainte să-i poată răspunde, înainte să inventeze un argument pe care să i-l spună, Nicholas Weston se întoarse în încăpere.

*

În timp ce se pregătise pentru cină, se întrebase cu febrilitate ce-ar putea face pentru a înlătura bănuielile dar nu găsise nici un răspuns până să coboare în salon ca să li se alăture celor trei bărbați. Întrebarea o urmărise tot timpul mesei.

— Încă puțin coniac, monseniore? Este din pivnițele tatălui meu şi va trebui să recunoaşteți că a „îmbătrânit" bine.

Lordul Chard îşi ridică paharul pentru a-l privi în lumină.

— Îmi aminteşte de un coniac pe care l-am băut la Calais, zise el încet, are acelaşi parfum şi este plăcut la gust. Sper pentru dumneavoastră că aveți o cantitate

suficientă.

— Oricât doriți, monseniore, şi chiar mai mult, declară cu mândrie Hugues.

Leona se ridică, nu mai putea să suporte. Hugues nu-şi dădea seama că în spatele fiecărui cuvânt rostit de lordul Chard se ascundea o insinuare care ar fi trebuit să-l pună în gardă?

— Cu permisiunea excelenței voastre, zise ea încetişor, eu mă voi duce în salon. Sper că şi domnii mi se vor alătura curând.

— Va fi o plăcere pentru noi, zise lordul Chard.

Nicholas Weston se repezi să-i deschidă uşa. Se clătina uşor şi privea cam saşiu. Leona încercă să-i zâmbească, ascunzându-şi dezgustul pe care i-l inspira. Îl văzuse pe fratele ei ameţindu-se uneori, dar în momentele acelea, Hugues părea mai degrabă un puşti prins că a greşit. În schimb, Nicholas Weston era scârbos, libidinos. Una peste alta, era sigură că-l prefera când era sobru.

După ce uşa de la sufragerie se închise, Leona îşi ridică uşor fusta şi începu să alerge. Ştia bine că avea puțin timp la dispoziție, lordul Chard n-o să rămână o veşnicie în sufragerie aşa cum spera Hugues. Ea trebuia să se grăbească.

Deschise panoul secret de lângă şemineu din spatele căruia luă cheile, îl închise la loc şi alergă la uşa pivniței. Acesta se deschise cu uşurință, fără nici un zgomot. Fata o închise în urma ei şi, la lumina ce răzbătea printr-o ferestruică, găsi ceea ce căuta pe o bancă de lemn: un felinar în care se afla o lumânare nouă şi un amnar de iască.

Se scurseră mai multe secunde prețioase până ce în sfârşit lumânarea se aprinse şi când lumina ei slabă lumină bolta de deasupra şi treptele care se pierdeau în adâncime, Leona începu să coboare.

Treptele duceau la pivnițele castelului, formate din numeroase săli printre stâlpii ce susțineau bătrâna

clădire. Păreau banale cu butoaiele lor imense şi lăzile de fier. Aici se afla ceea ce mai rămăseseră din vinurile pe care tatăl său le cumpărase odinioară în cantităţi mici şi pe care Hugues le declara de nebăut.

Fata coborî repede şi ajunse la o altă uşă. Trebui să-şi folosească toată puterea ca să împingă canatul în partea cealaltă unde se afla o sală mare pătrată.

Închise la loc şi această uşă şi ajungând la peretele din faţă, îl pipăi cu degetele până când descoperi mecanismul pe care-l căuta. Peretele se întredeschise. Deschizătura îngustă era exact atât de mare cât să permită unui om să se strecoare. Brusc, în încăpere pătrunse un curent de aer rece.

Leona se înfioră şi, cu efort, continuă să înainteze, mai coborî câteva trepte şi ajunse pe un sol denivelat al unei subterane săpate în inima falezei.

Mergea cât putea de repede pe un fel de coridor. Se împiedică de o piatră şi abia reuşi să se sprijine de perete ca să nu cadă. Se opri o clipă ca să-şi mai tragă răsuflarea, punând jos felinarul greu.

Nu cunoştea prea bine subterana pentru că nu mai fusese decât o dată pe aici, şi atunci, înspăimântată, avusese impresia că pereţii se prăbuşesc peste ea. Expediţia din seara aceasta o îngrozea şi mai mult din cauza implicaţiilor ei. În seara aceasta, va trebui să vorbească cu Lew Quayle, să-i suporte privirea ironică, să-i asculte cuvintele vulgare şi să-i simtă poftele nesăbuite.

Lew Quayle. Nici nu avea curajul să pronunţe acest nume cu voce tare; în mintea ei bărbatul acesta era însemnat cu fierul roşu, îi provoca cel mai profund dezgust.

Temându-se să n-o lase puterile, Leona luă de jos felinarul. Trebuia să-şi continue drumul şi n-avea timp de pierdut: curând mesenii vor ieşi din sufragerie, iar ea va trebui să se întoarcă până atunci în salon ca să-i întâmpine.

Îşi ținea fusta cu mâna şi mergea mai prudent pentru că tunelul se îngusta. Curând însă se lărgi din nou, plafonul se înălță formând o boltă. Fata se afla acum într-o grotă şi şovăia în ce direcție s-o apuce. Întunericul din jur o apăsa, auzea însă în sfârşit zgomotul mării.

Deodată, un alt zgomot o făcu să ciulească urechea. Din întuneric, răsunară voci bărbăteşti apoi, printr-o crăpătură din zid, apăru din stânga o luminiță. Leona merse într-acolo şi, brusc, scoase un țipăt pentru că un liliac, deranjat de trecerea ei, îşi luă zborul şi o atinse.

Ca să ajungă în grota următoare, Leona trebui să se strecoare printr-un culoar îngust şi, după un colț, se trezi dintr-o dată în fața unui foc. Acesta lumina pereții tăiați grosolan în piatră şi pe bărbații aşezați în jurul lui.

Erau cel puțin vreo douăzeci. Fata îi recunoscu pe câțiva dintre ei pentru că îi mai întâlnise prin sat, dar pe ceilalți nu-i mai văzuse niciodată. În mijlocul grotei, legat de un butoi, se afla un bărbat. De pe frunte şi de pe față îi şiroia sângele.

Încremenită, Leona îl privea. Poate că scosese vreo exclamație involuntară, pentru că toate capetele se întoarseră spre ea şi răsună o voce tunătoare:

— Am vedenii sau chiar este aici o femeie?

Doi sau trei bărbați se ridicară repede, ca şi cum li s-ar fi făcut frică. Se auzi apoi o voce ironică:

— Nu-i cazul să vă speriați, este doar fermecătoarea domnişoară Leona care a venit să ne facă o vizită.

Cel care tocmai vorbise înaintă spre fată înfoindu-se în pene şi, fără să vrea, Leona se retrase. Exista ceva în Lew Quayle care îi provoca o greață intensă.

— Chiar aşa, iată o onoare neaşteptată.

Lew Quayle se aplecă să-i ia felinarul şi Leona se înfioră pentru că degetele lui le atinseră pe ale ei.

— M-a trimis fratele meu, zise ea.

Abia dacă putea să vorbească. Zâmbetul sarcastic de pe buzele interlocutorului ei i se părea odios.

— Oh! Şi eu care credeam că ai venit de plăcere.

O provoca aşa cum făcea întotdeauna şi ea se bâlbâi de furie şi enervare atunci când îi răspunse:

— El... m-a trimis... să vă previn.

— Să ne previi, într-adevăr? N-ai vrea să te aşezi şi să-mi permiți să-ți ofer un pahar cu vin? Este vin franțuzesc din cel mai bun, îți garantez.

— N-am timp, ascultă-mă, zise grăbită fata.

Îşi ridică privirea şi întâlni nişte ochi întunecați şi obraznici care străluceau privind-o. Ştia de multă vreme că Lew Quayle era atras de ea şi acesta nici nu încerca să-şi ascundă imboldurile. Mai ştia şi că, la cererea contrabandistului, Hugues o rugase să se poarte mai amabil cu el.

Îl ura pe bărbatul acesta, zâmbetul lui neruşinat şi sclipirea pofticioasă din privire. Trebuia însă să recunoască faptul că era un bărbat frumos; înțelegea de ce toate fetele din sat, şi chiar cele care aparțineau înaltei societăți din comitat, se străduiau să-i placă.

Gurile rele vorbeau că Lew n-ar fi fost fiul tatălui său declarat şi că Arnold Quayle, notarul, l-ar fi adoptat în schimbul unei mari sume de bani achitată de către unul dintre cei mai bogați clienți ai lui. Se spunea că Lew era un prinț de sânge şi că mama lui ar fi aparținut unei familii aristocratice din regiune.

Se mai spunea însă şi că bătrânul Quayle, un bărbat destul de bine în tinerețea lui, o sedusese pe fiica unui nobil personaj, apoi luase copilul de la naştere, făcându-l să treacă drept fiul lui legitim.

Evident, era greu de crezut că doamna Quayle, lipsită de frumusețe şi spirit, fiica unui obscur medic de țară, ar fi putut da naştere unui băiat atât de frumos. Se mai şuşotea că ea nici nu putea să aibă copii. Într-adevăr, Lew nu mai avea nici frați nici surori.

Oricare ar fi fost adevărul, Lew suferise toată viața de un sentiment de frustrare. Detesta căminul său mic-burghez şi biroul prăfuit al tatălui său cu teancurile de cutii pline cu acte vechi şi arhive. De foarte tânăr

scandaliza comitatul cu escapadele lui care-i dădeau iluzia că trăieşte aventuri pasionante şi după care, în general, primea nişte corecții severe.

Războiul împotriva lui Napoleon îi va aduce şansa vieții lui; în acea perioadă, contrabandiştii erau, ca să zicem aşa, protejați de guvern care se folosea de ei pentru a obține informații asupra inamicului, pentru a transporta spioni din Anglia în Franța şi din Franța în Anglia; cu aceeaşi ocazie, ei realizau nişte averi fabuloase.

Începutul fusese timid dar, cu timpul, Lew Quayle deveni din ce în ce mai ambițios. Din copilărie ura sărăcia şi iată că avea acum ocazia nu numai să se îmbogățească, dar să şi câştige o putere de mult dorită, pe care o considera în adâncul inimii ca fiind un drept al lui din naştere.

Îşi adunase o bandă şi organizase expediții cu o abilitate tactică demnă de un mare general. O lege promulgată imediat după război, pentru a interzice contrabanda, nu reuşise decât să-l facă să râdă: el, Lew Quayle, putea să-şi permită luxul de a le da cu tifla vameşilor, pentru că doar auzul numelui lui îi îngrozea pe aceştia.

Îmbrăcat ca un dandy, imitând aristocrația căreia era sigur că îi aparține, Lew Quayle imita manierele elegante ale celor ce locuiau în cartierul St. James din Londra, dar dacă îndrăznea careva să-l contrazică sau să-i reziste, acel temerar afla repede că în spatele comportamentului rafinat se ascundeau nişte muşchi de oțel şi o cruzime care nu dădea înapoi în fața nimănui.

— Astă-seară eşti mai frumoasă ca niciodată, îi zise el Leonei, cu o voce masculină pe care o ştia tulburătoare.

— N-am venit decât ca să te previn, repetă ea.

— Şi văd că porți rochia pe care eu ți-am ales-o.

Ochii întunecați rătăciră pe umerii delicați ai Leonei, pe rotunjimile blânde ale sânilor pe care decolteul adânc, după cum era moda, îi dezgolea în parte. Sub

pielea albă se puteau ghici vinişoarele albastre.

Instinctiv, Leona îşi duse mâinile la piept, furioasă că nu-i dăduse prin gând să-şi ia o eşarfă sau un şal ca să-şi ascundă goliciunea.

— Dumneata ai ales rochia asta? reluă ea cu furie, uitând o clipă pentru ce venise. Nu cred, Hugues mi-a dăruit-o.

— Chiar crezi că Hugues s-ar fi gândit la asta, că şi-ar fi amintit măcar de dulcea lui surioară? întrebă Lew. Ți-aş fi dat-o chiar eu, dar m-am temut că vei refuza s-o porți. Trebuie totuşi să recunosc că este o dovadă a bunului meu gust.

Leona îşi simți obrajii îmbujorându-se de ruşine.

— Dacă aş fi ştiut că dumneata ai cumpărat-o, aş fi aruncat-o pe fereastră, zise ea cu o voce înăbuşită.

Râsul lui Lew răsună sub bolta grotei.

— Cât de înflăcărată şi adorabilă eşti! zise el, în orice caz, deduc că nu-ți sunt indiferent.

Şi, ca şi cum şi-ar fi dat seama că mersese prea departe, o întrebă:

— Aşadar, care sunt veştile? Spune-mi-le, n-am să te mai tachinez.

Leona observă dintr-o dată că bărbații care rămăseseră aşezați în jurul focului păreau neliniştiți. Ştiau bine că ea nu venise aici fără un motiv temeinic, poate chiar grav. Cum ea îşi aruncase privirea spre chipurile aspre şi atente, îl văzu din nou pe bărbatul înlănțuit şi însângerat.

— Cine este? întrebă ea.

— Un trădător, îi răspunse Lew scurt, după ce îi urmărise privirea.

— Un... trădător, repetă Leona dintr-o răsuflare. Vrei să spui că a dezvăluit secretul... acestui loc?

— Nu, nu ştia chiar atât de multe. Aflase câteva amănunte şi spera să mai obțină şi altele. Din fericire l-am capturat. Din fericire, pentru noi, fireşte.

— Şi... ce-o să-i faceți?

Bănuia prea bine răspunsul, şi totuşi nu se putuse abține să pună întrebarea. Îngrozită, privea sângele curgând din rănile prizonierului. Deja, gura întredeschisă şi ochii închişi dădeau impresia că era pe jumătate mort.

Hainele îi erau sfâşiate şi ea bănui că fusese bătut, poate torturat. Pantalonii zdrențuiți îi dezveleau genunchii jupuiți.

— Ce-o să-i facem? răspunse Lew ridicând tonul. O să-i scoatem ochii şi o să-i tăiem limba şi, cum ar putea încă să scrie ca să ne denunțe, o să-i tăiem mâinile, amândouă, şi după aceea o să-i tăiem picioarele pentru ca nu cumva să poată fugi şi apoi...

Leona îşi astupă urechile şi strigă;

— Taci! Nu mai spune nimic, nu pot... nu pot să mai suport.

— Trebuie să ştii şi dumneata şi trebuie să afle şi el, insistă Lew. Este un spion care s-a strecurat printre noi pentru a ne smulge informații şi a le duce acelora care vor să ne distrugă.

— N-ați putea să... să-l omorâți imediat? Ar fi mai... blând, bolborosi fata. Trebuie să vă fie... milă de el.

— Şi de ce, mă rog, să ne fie milă? Va muri oricum, da, la un moment dat. Ne-a văzut refugiul secret şi fețele descoperite, cum am putea să-l mai eliberăm? Dar pentru a servi drept lecție celorlalți, va muri încet, foarte încet. Nu cred că ai vrea să vezi asta, nu-i aşa?

Leona îşi coborî privirea, îngrozită.

— Trebuie să... plec... ime... imediat, bâigui ea. Am venit doar să-ți spun, aşa cum mi-a cerut Hugues, că lordul Chard a venit la noi pe neaşteptate... 1

— Lordul Chard?

— Este însărcinat de către majestatea sa să pună capăt contrabandei pe coasta asta. Trebuie... să-i aresteze pe cei care le scapă ofițerilor de la vamă şi să-i predea justiției.

Fata abia dacă mai putea articula cuvintele.

Totuşi, Lew le înțelese.

— Excelența sa este la voi astă-seară?

— Da. Nu ştim cât timp va rămâne, murmură Leona. S-a invitat singur şi ştie tot. Sunt sigura că ştie ce se petrecea aici.

Fără să vrea, ridicase tonul şi câțiva oameni se sculară imediat de jos.

— Cine zici că ştie ceva? întrebă unul dintre ei. Cine a trăncănit?

— Calmează-te şi taci! strigă Lew. Vrei să provoci panică? Domnişoara Leona a venit să ne spună că astă-seară au musafiri la castel. În consecință, n-o să lăsăm nava să acosteze şi-i vom spune căpitanului să scufunde încărcătura în golf. Ne vom duce s-o luăm după ce va trece pericolul.

— Da, aşa-i mai bine, zise un bătrân. N-avem chef să ne asumăm riscuri.

— N-ar fi mai bine şi trimiteți înapoi vaporul? întrebă foarte încet Leona.

— Ține-l ocupat pe lordul Chard şi nu-l lăsa să se uite pe fereastră, zise Lew. Ar trebui să-ți fie uşor să faci asta, aşa cum te văd eu că arăți astă-seară. N-o să aibă nici un chef să contemple marea atâta vreme cât vei sta lângă el.

Leona îşi înălță capul auzind această obrăznicie.

— Am venit să-ți transmit un mesaj, atâta tot, zise ea.

— Spune-i lui Hugues că am înțeles şi că totul va fi în ordine. Şi acum, o să te conduc.

— Mulțumesc, dar prefer să plec singură.

Se aplecă să-şi ia felinarul, dar Lew fu mai rapid şi Leona fu obligată să-l ia din mâna lui. Degetele bărbatului le atinseră din nou pe ale ei, schițând o mângâiere.

— Ai grijă de dumneata, bine?

El îi vorbise iarăşi pe acel ton ironic şi Leona roşi de furie, smulgându-i felinarul din mână. Încă îl mai auzea râzând în timp ce fugea spre deschizătura grotei şi relua

în sens invers drumul întunecos.

Instinctul îi conducea paşii, o ferea să se împiedice de pietre; i se păru deodată că aude ceva în urma ei şi alergă şi mai repede. Trecu de prima uşă secretă, apoi de a doua şi ajunse la cea de intrare în castel.

Puse felinarul pe banca de pe care-l luase, stinse lumânarea şi deschise uşa fără zgomot. După întunericul din subterană, lumina din hol i se păru orbitoare.

Închise uşa în urma ei şi tocmai când intră în salon auzi deschizându-se uşa de la sufragerie. Hugues râdea răguşit, râsul lui Nicholas Weston răspunzându-i.

Strecură cheile într-un sertar şi se apropie de fotoliul ei obişnuit; se va aşeza în el cu o carte, străduindu-se să afişeze un aer nepăsător.

Dintr-o dată însă se gândi la ţinuta ei. Ridicându-se pe vârfuri, reuşi să-şi vadă chipul reflectat în oglinda de deasupra şemineului. Părul îi era puţin ciufulit; şi-l aşeză la repezeală cu mâna. Obrajii îi erau palizi, ochii păreau prea mari şi prea întunecaţi şi se putea vedea în ei o expresie de groază şi de disperare. Nu putea să uite ce urma să i se întâmple bărbatului înlănţuit din grotă.

Dar n-avu timp să se gândească prea mult; vocile celor trei bărbaţi se apropiau. Intrară. Ea se întoarse spre ei, rugându-se Cerului ca zâmbetul să-i pară firesc şi amabil, dar buzele nu i se deschiseră decât cu un mare efort.

Primul care veni spre ea fu lordul Chard, calm, dar fără îndoială conştient de furtuna care-i bântuia sufletul. În inima ei domnea un haos de imagini: Lew şi privirea lui senzuală, bărbatul pe care urmau să-l tortureze şi să-l omoare, cărăuşii care aşteptau încărcătura... Toate astea i se învălmăşeau în minte în timp ce se străduia să vorbească.

— Cât de amabil sunteţi, monseniore, că aţi venit atât de repede să-mi ţineţi companie.

— Timpul mi s-a părut lung în absenţa

dumneavoastră, răspunse lordul Chard. Speram să împărtăşiți, poate, acelaşi sentiment.

Pentru o clipă, privirea lui fixă rochia Leonei şi, din reflex, aceasta aruncă şi ea o privire. Avu impresia că se deschide pământul sub ea şi o înghite. Era îngrozită.

Pe albul pur al mătăsii, cam la înălțimea genunchiului, în locul în care mâna lui Lew îi luase felinarul, se întindea o dâră lungă sângerie. Era sângele omului care urma să moară.

Capitolul 3

— Aveți sânge pe rochie, zise încet lordul Chard.

— Sânge... ah da, sânge, răspunse Leona cu o voce tremurată.

Căută cu febrilitate un motiv, o scuză pentru această pată îngrozitoare, dar nu-i venea în minte decât rana de pe obrazul spionului, ochii lui închişi şi gura crispată de suferință.

— M-am... m-am înțepat la deget... începu ea.

Dintr-o dată, efortul pe care şi-l impunea să-l facă fu prea mare. Văzu cum încăperea se învârteşte în jurul ei şi, preț de câteva clipe, nu mai fu conştientă de nimic.

Leşinul fu de scurtă durată şi când îşi reveni, două brațe puternice o strângeau şi o duceau pe scară.

O clipă, crezu că fratele ei era cel care-i sărise în ajutor, apoi se gândi că el niciodată n-o ținuse astfel, cu această forță hotărâtă care-i dădea sentimentul de siguranță. Îi trebuiră câteva secunde, poate preț de vreo zece trepte, ca să-şi dea seama în sfârşit de identitatea celui care o ducea în brațe.

— Acum... mă simt foarte bine, monseniore, zise ea slab.

— Nu vă agitați! îi ordonă el.

Vocea i se păru ciudat de dură.

— Nu ştiu cum am putut să fiu atât... de proastă, reluă ea.

— Spuneți-mi doar unde se află camera dumneavoastră.

— Pe dreapta la capătul culoarului.

El o duse de-a lungul coridorului ca şi cum n-ar fi cântărit nici cât un fulg. Leona avea impresia absurdă, dată probabil de slăbiciunea ei, că zbura ca o pasăre, lăsând în urma ei suferința, greutățile, problemele. Înțelese însă repede că aceasta nu era decât o iluzie şi că trebuia să se controleze, să-şi amintească cine era acest bărbat: duşmanul lor, cel mai periculos duşman al lor.

Culoarul cotea mereu, şi acum ajunseseră în aripa castelului care era construită încă din epoca Tudor. Tavanele erau joase iar pardoseala trosnea sub paşii lordului Chard.

— Camera din stânga, zise ea în sfârşit..

El împinse cu piciorul uşa întredeschisă. Camera era cufundată în întuneric şi, continuând s-o strângă în brațe pe fată, rămase o clipă nemişcat, aşteptând ca ochii să i se obişnuiască cu întunericul, apoi, la lumina slabă a lumânărilor de pe culoar, zări patul.

Cu o delicatețe la care Leona nu se aştepta, el o puse pe pat, îi trase uşor perna sub cap şi îşi retrase brațele cu precauție, ca şi cum s-ar fi temut să nu spargă ceva deosebit de fragil.

Ea ar fi vrut să-i mulțumească, dar fără să mai aştepte, el luă un sfeşnic de pe noptieră, se duse pe coridor să-l aprindă apoi reveni în încăpere. Puse sfeşnicul la locul lui şi rămase în picioare privind-o pe fată.

Leona era îngrozitor de palidă, cu pupilele mari pe care spaima le dilatase şi mai mult. Cu o nelinişte crescândă, bănui că nimic nu putea să scape acestor ochi ațintiți asupra ei, nici bătăile speriate ale inimii ei, nici freamătul buzelor, nici îngrozitoarea pată stacojie de pe rochia ei, nici tivul rochiei murdărit de praful din subterană.

După ce o examina cu atenție, privirea lui se întoarse la chipul Leonei; aceasta simțea că el o citea până-n adâncul sufletului şi că era acum în fața lui total lipsită

de apărare.

Închise ochii. Obrajii i se împurpurară încet şi una câte una, lacrimile răsăriră de sub gene.

— Sunteți suferindă, zise lordul Chard, am s-o sun pe camerista dumneavoastră.

— N-o să vină... nimeni, bolborosi ea. Toată lumea este la bucătărie. Excelența voastră nu poate înțelege: nu ne aşteptam la musafiri... şi sunt multe lucruri de făcut.

— Ce pot face pentru dumneavoastră? Aveți nevoie de îngrijire.

Exista atâta simpatie şi sinceritate în vocea lui încât, surprinsă, fata deschise ochii.

— N-am nevoie de nimic, afirmă ea pe un ton care se voia liniştitor. Mi-a fost puțin rău, acum mă simt bine.

Încercă să se ridice, dar acest neînsemnat efort o făcu să amețească şi, cu un murmur confuz, capul îi căzu din nou pe pernă.

— Nu vă mişcați, am să vă dau ceva de băut.

Se apropie de masa de toaletă, umplu un pahar cu apă şi se întoarse. O ajută cu îndemânare să bea, ridicându-i cu o mână capul şi cu cealaltă apropiindu-i paharul de buze. Leona bău cu sete, apa proaspătă risipindu-i ceața ce-i mai învăluia mintea.

— Mulțumesc, murmură ea cu un zâmbet slab. Sunteți o adevărată... infirmieră.

— Mi-am îngrijit adeseori oamenii în timpul războiului, răspunse lordul Chard. Îmi amintesc de primele răni pe care le-am văzut: sângele îmi făcea rău, am crezut că nu mă voi obişnui niciodată. Dar cu timpul, m-am mai călit.

Leona închise iar ochii. Ştia prea bine ce însemnau aceste cuvinte. Ca şi cum ar fi avut darul clarviziunii, lordul Chard bănuia că ea fusese îngrozită de un spectacol sângeros, că se aflase în preajma morții. Sau a ceva mai cumplit decât moartea.

„Va trebui să am grijă cum mă port”, îşi zise ea.

Îşi împreună mâinile şi le strânse cu putere pentru a se strădui să rămână atentă, să nu se lase atrasă în cine ştie ce capcană.

Lordul Chard traversă încăperea ca să pună paharul la loc, apoi privi în jurul lui. La lumina lumânării, el constată că Leona îşi aranjase aici un refugiu intim. Împodobindu-l cu obiecte adunate din toată casa.

Camera avea tavanul jos, cu ferestre care se deschideau spre grădină. Pe o măsuță se aflau câteva cărți. Stâlpii care susțineau baldachinul patului florentin din lemn sculptat şi aurit, erau împodobiți cu îngeraşi. Fusese adus din Italia de către cel de al patrulea baronet, mare amator de opere de artă. Tot din Italia venea şi încântătorul tablou în care heruvimi diafani se jucau cu o ghirlandă de trandafiri.

Se mai aflau în încăpere şi un scăunel de rugăciune spaniol din lemn de castan sculptat, o mică masă de toaletă de pe vremea reginei Anne, cu linii grațioase şi pure, şi scaune în stil Charles II. Fiecare piesă de mobilier părea să aibă propria ei poveste şi toate erau foarte frumoase. Erau flori peste tot, aranjate cu un gust rafinat.

— Aşadar, aici este domeniul dumneavoastră, zise lordul Chard.

— Da. Aici mi se pare că sunt cu adevărat acasă, este un refugiu pe care mi l-am amenajat numai pentru mine, zise Leona fără să se gândească prea mult.

Nu-i trecuse prin minte că astfel îşi dezvăluia singurătatea, acea singurătate pe care o trăia când Hugues nu era aici şi când nimeni altcineva nu intra în castel, în afara servitorilor şi a furnizorilor.

Lordul Chard se aplecă şi luă o carte.

— Citiți „*Paradisul regăsit*”, remarcă el. Căutați aşadar paradisul?

— Nu mi-l imaginez prea limpede, răspunse fata, nu în acelaşi fel cu Milton, în orice caz. Pentru mine, paradisul s-ar afla mai degrabă într-o grădină, printre

flori şi păsări, când marea este liniştită, când soarele străluceşte printre copaci şi când vântul, ca un prieten, vorbeşte despre lucruri fericite. Aşa arată paradisul meu.

Încă o dată, vorbise fără să se gândească. Roşi când îşi dădu seama şi adăugă foarte repede:

— Dar eu vă reţin, monseniore. Cu siguranţă că vă plictiseşte să staţi aici şi să mă ascultaţi. Mă simt mai bine, vă asigur, şi fratele meu probabil că vă aşteaptă.

Lordul Chard puse cartea la loc.

— Sunteţi sigură că n-o să leşinaţi din nou?

— Absolut sigură. Şi încă o dată, mulţumesc.

— Nu aveţi de ce să-mi mulţumiţi, zise el cu blândeţe. Dimpotrivă, simt că din vina mea aţi avut această slăbiciune. Vizita mea aici v-a deranjat prea mult.

Aceste cuvinte nu conţineau oare şi altceva decât nişte scuze convenţionale? se întrebă Leona. Bănuia el cât de mare era deranjul? Bănuia oare că exact în acest moment corabia care venea din Franţa era anunţată prin semnale că trebuia să-şi scufunde încărcătura în golf, pentru că nici un contrabandist nu îndrăznea să-i iasă în întâmpinare?

Dar ea nu era în stare să spună nimic; nici măcar din politeţe n-avea puterea să protesteze şi, cum rămase tăcută, lordul Chard se îndreptă spre uşă.

— Noapte bună, domnişoară Ruckley, zise el. Sper că veţi dormi bine.

— Şi eu îi doresc excelenţei voastre noapte bună.

Leona se ridică puţin şi ascultă cum paşii lui se îndepărtau pe culoar apoi, când în încăpere se lăsă din nou tăcerea, îşi ascunse faţa în mâini. Îi reveniră în minte evenimentele ultimelor ore, o dată cu un val de groază şi de spaimă.

Din clipa în care Hugues îi anunţase sosirea lordului Chard, Leona trăise parcă pe marginea unei prăpăstii. Agitaţia pregătirilor, încordarea din timpul interminabilei cine şi obsesia misiunii pe care o avea de

îndeplinit, acea cursă infernală prin subterană, nu-i lăsaseră deloc timp de gândire. Acum, avea tot acest timp.

Îl revăzu în minte pe Lew Quayle şi respiraţia i se acceleră brusc. Ura totul la el: privirea, familiaritatea cu care-i vorbea, vocea lui ironică. Era un individ rău până-n măduva oaselor. Avea în el ceva diabolic.

În efortul făcut pentru a şi-l alunga din minte, pentru a uita atingerea degetelor lui, Leona îşi reaminti de omul înlănţuit, cu sângele curgându-i şiroaie pe piept şi, deodată, îşi aminti că şi ea fusese mânjită cu puţin sânge. Îşi recăpătă brusc energia, sări din pat şi îşi desfăcu rochia care căzu pe jos.

Când Hugues îi oferise această rochie, i se păruse foarte frumoasă; mai întâi, nu îndrăznise s-o poarte din timiditate, dar acum, ştiind că nu era un cadou din partea fratelui său, pur şi simplu o detesta.

Îşi puse cămaşa de noapte şi se strecură în pat, dar nu putu să adoarmă. Rămase trează, se răsuci pe toate părţile, încercă să se roage, să implore Cerul ca să aibă milă de prizonierul care va muri înainte de ivirea zorilor.

În decursul orelor lungi din noapte, suferinţa aproape că o zdrobi pe Leona. Simţea milă pentru victima din grotă, ură faţă de călăi şi, peste toate, era obsedată de un insuportabil sentiment de neputinţă. Nu putea face nimic ca să-l ajute pe nefericitul prizonier, decât să se roage. Iar rugăciunile ei însemnau atât de puţin...

Nu-l auzi pe Hugues ducându-se în camera lui. Oaspeţii locuiau în aripa de est, la celălalt capăt al castelului dar Hugues avea camera lui în apropiere de a ei. De ce nu venise oare să stea de vorbă o clipă cu ea?

Ore întregi aşteptă şi ciuli urechea, şi când în sfârşit înţelese că fratele său nu va apărea, se ridică din pat şi se duse să tragă draperiile. Se iveau zorile, umbra mai persista peste grădină, dar cerul se lumina. O ceaţă uşoară anunţa ziua călduroasă, păsările se trezeau şi florile începeau să se deschidă, în aşteptarea soarelui.

Liniştea şi frumusețea grădinii aduseră puțină pace în inima răvăşită a fetei.

Cu un oftat slab, se îndepărtă de fereastră şi zări rochia albă rămasă pe jos. Îşi întoarse privirea de la ea, se îmbrăcă cu vechea ei rochie gri de pânză, îşi pieptănă părul, apoi adună de pe jos cu repulsie rochia albă şi ieşi din încăpere.

Lumânările de pe coridor se consumaseră în întregime, dar, deşi încă nu era lumină de-a binelea, Leona mergea fără şovăire şi fără zgomot, asemeni unei umbre prin casa tăcută. Văzu că uşa camerei lui Hugues era deschisă şi aruncă o privire înăuntru: draperiile nu fuseseră închise aseară, camera era goală şi patul făcut.

Ce se întâmplase? Oare Hugues făcuse nebunia de a se duce la Lew Quayle după ce oaspeții se vor fi dus la culcare? Cuprinsă de teamă, alergă spre scară, coborî, traversă holul şi intră în salon. Când deschise uşa şi văzu spectacolul ce i se înfățişa privirii, nu ştiu ce sentiment îi domina inima: uşurarea sau indignarea.

Hugues era întins pe canapea, cu capul dat pe spate, cu picioarele pe o pernă. Pe jos, nu departe de el, se spărsese un pahar de vin care-i căzuse probabil din mână în clipa când îşi pierduse cunoştința. Pe fotoliul de alături, tolănit cât era de lung, Nicholas Weston dormea şi el, cu picioarele întinse, iar sforăiturile lui de bețiv răsunau în toată încăperea.

Leona îi privi îndelung pe amândoi, apoi se duse să deschidă ferestrele; aerul matinal intră, proaspăt, alungând mirosul de vin şi de tutun.

Nu aşteptă să vadă dacă răcoarea îi va trezi pe cei doi bărbați. Ieşi pe terasă şi, ținându-şi poalele rochiei, trecu printre şirurile de trandafiri ca să ajungă în livadă, dincolo de peluză.

La capătul livezii se afla un luminiş în care grădinarii ardeau buruienile şi frunzele uscate din toamnă. Cenuşa încă mai fumega uşor sub surcele şi frunze pe

jumătate arse.

Leona luă o crenguță şi răscoli cenuşa; aşa cum sperase, încă mai găsi câțiva cărbuni aprinşi; în ajun se făcuse focul, îl văzuse pe bătrânul grădinar supraveghindu-l şi simțise şi ea fumul în timp ce culegea flori.

Începu să culeagă crengile uscate. Curând, adună un braț bun pe care-l puse peste jar. Focul se aprinse repede. Luă atunci, cu un gest violent, simbolic, rochia albă de mătase pe care între timp o aruncase în iarbă, şi o azvârli în foc.

Privi arzând mătasea fină pe care degete îndemânatice şi răbdătoare o modelaseră atât de frumos.

Fata se îndepărta de foc când observă că nu era singură: la liziera livezii, acolo unde începea peluza cineva stătea în picioare şi o privea. Leona se întrebă de cât timp era observată.

— V-ați trezit foarte devreme, monseniore, zise ea. Sper ca nu cumva patul să fi fost de vină. Ne-am străduit să fie cât se poate de bun.

— A fost excelent, mulțumesc, şi am dormit foarte bine, îi replică el. Mă tem că sunt un soldat atât de bătrân încât am obiceiul să mă trezesc în zori. După ce răsare soarele, nu mai pot dormi.

— Dacă doriți, am să vă pregătesc imediat micul dejun, zise fata cu calm.

— Nu sunt grăbit, pot foarte bine să mai aştept.

— Mi-ar părea rău să nu vă puteți respecta obiceiurile, răspunse Leona.

Nu voia să-şi ridice ochii spre el, de teamă să nu-i întâlnească privirea pătrunzătoare sau zâmbetul de al cărui farmec iarăşi se temea. Cum el nu spunea nimic, ea îi aruncă pe furiş o privire.

Lordul Chard o privea. Leona nu putu să nu-i admire costumul de gabardină atât de bine croit. De ce nu putea să fie şi Hugues atât de îngrijit? se gândi ea.

Ca şi cum, şi de data asta, el îi ghicise gândul, lordul

Chard remarcă:

— Mă tem că secretarul meu l-a îndemnat pe fratele dumitale să bea toată noaptea... Doar dacă nu cumva lucrurile stau invers?

El îi zâmbea şi Leona înțelese ce se întâmplase: fiecare se hotărâse să-l îmbete pe celălalt şi planul li se realizase fără să dea câştig de cauză vreunuia dintre ei. Nu putu să se abțină să râdă şi ea.

— Ce mod prostesc de a-ți petrece timpul! zise ea.

— Sunt de aceeaşi părere, există lucruri mai bune de făcut decât să bei. Ar fi putut discuta amândoi politică, filozofie sau literatură, sau poate să profite de ocazie, ca mine, şi să admire comorile adunate de o persoană care ştie să recunoască şi să aprecieze lucrurile frumoase.

Leona nu pricepu imediat aluzia, apoi râse.

— Vorbiți despre mobilele din camera mea? întrebă ea. Eu nu pretind că mă pricep la asemenea lucruri. Le-am adunat şi le-am pus la mine pentru că mi-au plăcut.

— Ei bine, felicitări pentru gustul dumitale!

— Mobilele acelea nu cred că au o prea mare valoare, reluă fata. Tatăl meu a vândut aproape tot ce-ar fi putut aduce bani mulți, tablourile de familie, o mare parte din argintărie...

— Eu nu cred că banii au prea mult de-a face cu frumusețea sau cu gustul, observă lordul Chard. Ce valoare i-ai atribui dumneata acestui obiect, de exemplu?

Scoase din buzunar un cuțit cu mâner de aur şi tăie un trandafir abia deschis, un trandafir alb de o formă perfectă. Îl ținu în mână şi-l examină cu gravitate.

— Un milion de lire, poate, zise Leona zâmbind, sau jumătate din regatul meu.

— Poate că tocmai asta ți se va cere într-o bună zi, spuse lordul Chard cu blândețe.

Fata îl privi fără să înțeleagă şi, dintr-o dată, ochii ei rămaseră într-ai lui fără să şi-i poată desprinde. Se simți străbătută de un fior. Fără să-şi dea seama de ce, simți

că această clipă era deosebită, printre trandafiri, la răsăritul soarelui şi în liniştea tulburată doar de ciripitul păsărilor. În ochii lordului Chard, în felul în care o privea, exista ceva ce părea să vrea să-i comunice un mesaj, dar Leona nu-l înțelegea.

— Nu… nu cred că înțeleg, bâigui ea.

Nu ştia prea bine ce spune şi vorbea numai pentru că trebuia, pentru că această tăcere între ei o speria şi nu voia să se mai prelungească.

În loc de orice răspuns, el îi dădu trandafirul şi ea îl luă; degetele li se atinseră o clipă, apoi Leona se îndepărtă în grabă.

— Trebuie să mă ocup de micul dejun, monseniore, zise ea încet.

Şi fugi. Rochia ei gri părea că dispare într-o rază de soare reflectată de o fereastră.

O clipă, lordul Chard o urmări cu privirea, apoi se întoarse cu spatele la casă şi contemplă grădina şi câmpia care, în depărtare, cobora până la malul mării.

Reveria îi fu întreruptă de un zgomot de paşi în spatele lui, apoi de o voce stânjenită.

— Ați reuşit să descoperiți ceva, monseniore? Cu siguranță că n-ați dormit prea mult.

Lordul Chard se întoarse spre secretarul său. Nicholas Weston, cu cravata strâmbă, cu părul nepieptănat şi cu bărbia unsuroasă nu era plăcut la vedere. Stăpânul lui nu-i răspunse şi se mulțumi să-l privească într-un anume fel, o privire pe care soldații săi o cunoşteau prea bine şi care era mai greu de suportat decât cel mai teribil reproş.

Nicholas Weston se făcu stacojiu.

— Mă tem că aseară am mers prea departe, monseniore, bolborosi el. Poate că era ceva ciudat cu coniacul acela pentru că era într-adevăr foarte tare. Fără îndoială că este şi mai dăunător atunci când taxele vamale n-au fost achitate.

— Îți propun, Nicholas, zise lordul Chard pe un ton

glacial, să amânăm discuția asupra acestui subiect până ce te vei fi bărbierit. Domnişoara Ruckley este gata cu micul dejun şi nu mi-ar plăcea să te vadă în halul ăsta.

Asemeni unui câine bătut, Nicholas Weston se întoarse şi intră fără un cuvânt în casă. Lordul Chard, cu mâinile la spate, se plimba de-a lungul şi de-a latul terasei cu paşi rari, cu o cută de îngrijorare pe frunte.

După câteva minute, apăru Leona.

— Îmi cer iertare că vă deranjez, monseniore, zise ea, dar bucătăreasa întreabă ce ați prefera să mâncați la micul dejun. Este de părere că v-ar plăcea cotlete de miel, poate şi un pateu de porc, dar băiatul care a plecat să caute în sat toate astea nu s-a întors încă. Dacă nu mai vreți să aşteptați, avem nişte ouă cu şuncă.

— Ouăle cu şuncă sunt ceea ce prefer dintre toate bunătățile din lume, zise cu gravitate lordul Chard.

Chipul fetei se lumină.

— Minunat, zise ea bucuroasă. În cazul acesta, masa este gata în câteva clipe.

Dispăru din nou şi lordul Chard îşi reluă plimbarea, dar nu mai avea pe frunte cuta îngrijorată şi un zâmbet uşor îi rătăcea pe buze.

După ce îi dădu câteva instrucțiuni doamnei Barnes, Leona se duse în sufragerie ca să se asigure că bătrânul Bramwell se gândise să pună o față de masă curată.

Deodată, apăru şi Hugues, cu hainele schimbate, dar foarte palid şi cu cearcăne vineții pe sub ochi.

— Ah! Iată-te, zise el. Te-am căutat peste tot. Unde naiba te-ai ascuns?

— Aş putea să-ți pun aceeaşi întrebare, îi replică ea zâmbind. M-am uitat în camera ta, azi dimineață devreme, şi am văzut că n-ai dormit în patul tău.

Hugues îşi prinse capul cu amândouă mâinile şi gemu.

— Când mă gândesc că am vrut să-i fac pe amândoi să bea până să cadă lați! Lordul Chard s-a dus la

culcare foarte devreme, fără ca să-l mai pot reține, iar animalul ăsta de Weston m-a făcut să beau la fel de mult ca şi el. Ca să fiu sincer, trebuie să spun că nu-mi mai amintesc prea mare lucru.

Leona nu se putu abține să râdă.

— Oh! Hugus, dacă ți-ai vedea mutra! Te doare capul?

— Îngrozitor! Îmi simt gâtul uscat şi abia mă țin pe picioare.

— În câteva clipe este gata şi micul dejun.

— Nu-mi vorbi de mâncare! exclamă Hugues. Ce s-a mai petrecut aseară? L-ai prevenit pe Lew?

— Da, zise Leona.

— Atunci, cu siguranță că a ştiut ce are de făcut. Sper să fi avut inteligența să ascundă caii care cară marfa.

— Erau în sat, zise fata. Nu cred ca lordul Chard să-i fi văzut.

— Nu ştiu câți spioni o fi adus cu el, bombăni fratele ei.

— Evident, există şi acest risc, dar nu pot să cred că excelența sa lucrează cu viclenie. Nu este felul lui.

— Ce naiba ştii tu despre el? întrebă tânărul cu iritare în glas. Pentru Chard, este vorba şi acum despre o campanie exact asemănătoare cu aceea pe care a dus-o împotriva lui Napoleon. Nu-ți face iluzii, va folosi şi aici orice mijloc ca să reuşească.

— Poate că ai dreptate, murmură Leona, tulburată.

— Unde este? întrebă Hugues.

— Pe terasă.

— Puteai să-mi spui mai devreme! o certă tânărul. Trebuie să mă duc să-l salut.

Se îndreptă spre uşă. Leona întinse o mână ca să-l rețină.

— Ascultă, Hugues, zise ea, ştiu că atâta vreme cât lordul Chard va fi aici nu poate fi vorba de nici o rezolvare a problemei, dar nu te-ai săturat? Acum ştim că suntem suspectați. Nu crezi că ar fi mai înțelept să

pui capăt acestei aventuri? Ai putea să-i spui lui Quayle că nu te mai interesează.

Hugues o privi stupefiat.

— Trebuie să fii într-adevăr săracă cu duhul dacă îți închipui că pot face aşa ceva, zise el. Nu înțelegi că este imposibil? Chiar dacă aş vrea, n-aş avea libertatea s-o fac.

— De ce?

— N-aş putea să-ți spun exact de ce, bombăni el. Sunt băgat în afacerea asta până-n gât. Dacă nu vom reuşi să aducem aici conținutul următoarelor două corăbii, în afara încărcăturii scufundate astă noapte, sunt ruinat, Leona, complet ruinat.

— Dar cum? Cum ai putea să fii ruinat?

— Nu este vorba că aş putea sau n-aş putea, îi răspunse Hugues cu bruschețe. N-am fost niciodată prea tare în a explica lucrurile, dar pentru că tu vrei să ştii adevărul, află că-i datorez lui Lew Quayle mai mult de zece mii de lire.

— Nu se poate! exclamă fata, îngrozită.

— Nu-i cazul să faci o scenă; el mi-a împrumutat aceşti bani, atâta tot.

— Şi i-ai pierdut pe toți la jocuri de noroc?

— La jocuri şi în alte părți.

Hugues ridica din umeri.

— Haide, nu mai fi atât de afectată, zise el. Doar nu-ți închipui totuşi că partea mea din primele transporturi a fost atât de mare încât să-mi permit să joc mult. De fapt, când am început afacerea, nici n-am avut prea mulți bani să contribui.

— Dar era de ajuns că Lew se folosea de castel şi de pivnițele noastre. Chiar şi grotele ne aparțin.

— Încearcă tu să dovedeşti asta! Se foloseau de ele cu mult înainte ca eu să mă întorc din război. Este adevărat că subteranele ne asigură securitatea şi că grotele au şi ele avantajul lor, dar nu fi atât de naivă încât să-ți închipui că Lew nu s-ar fi descurcat şi fără

noi. Poate foarte bine să-şi ducă bărcile în sat pe râu; hanul este o ascunzătoare aproape la fel de sigură ca şi pivniţele castelului, iar oamenii lui pot să ajungă la grote pe scări de frânghie. Subteranele sunt într-adevăr folositoare doar în caz de pericol.

— Şi cu toate acestea, Lew a vrut să i te asociezi, insistă Leona cu disperare.

— Nu chiar aşa de mult, zise Hugues. Nici nu eram prea sigur că o să-mi dea voie. Întotdeauna s-a ferit de ceea ce el numeşte „aristocraţie"; toată lumea ştie asta. Apoi, te-a văzut pe tine, şi cred că asta l-a făcut să se hotărască.

Leona se crispă.

— Ce am eu de-a face cu toate astea? întrebă ea.

— Foarte mult, crede-mă, îi răspunse fratele său.

Gemu uşor, făcu o grimasă şi apoi continuă:

— Pentru Dumnezeu, Leona, de ce să discutăm despre toate astea atât de devreme dimineaţa, când capul meu este gata să explodeze şi când lordul Chard probabil că trage cu urechea la uşă?

— Nu mi-am dat seama că lucrurile sunt atât de grave, murmură fata.

— Nu vreau să cobesc, dar vor deveni şi mai grave dacă nu vom reuşi să scoatem din apă încărcătura de noaptea trecută şi nu vom face în aşa fel încât să le putem debarca pe următoarele. Trebuie să sosească peste vreo patruzeci şi opt de ore. Este foarte important, Leona, este vital. Trebuie să mă ajuţi.

— Oh! Hugues, Hugues, cât aş vrea să nu fii amestecat în toate astea! gemu fata.

Ochii i se umpluseră de lacrimi. Nu avu timp să spună mai multe pentru că bătrânul Bramwell apăru în uşă cu un platou de ouă cu şuncă. În urma lui, venea Rose aducând o tavă de argint plină cu felii de pâine prăjită, o turtiţă aurie de unt de Jersey şi un borcan cu miere.

— Dumnezeule! Asta-i tot ce ai pregătit? exclamă

Hugues cu dispreț. Chard o să se creadă într-un orfelinat. În ce mă priveşte, n-am chef să mănânc nimic, adăugă el strâmbându-se de durere de cap.

— Lordul Chard a cerut ouă cu şuncă, zise Leona, şi, dacă vrei un sfat, bea o ceaşcă de cafea tare, îți va face mai bine decât vinul sau berea...

Se străduia să vorbească încet şi calm, chiar dacă era tulburată de ceea ce tocmai aflase. Hugues îi era dator lui Quayle, şi încă pentru ce sumă! Cum de putuse să facă o asemenea nebunie? Cum de fusese atât de nechibzuit? Cum de se lăsase la mâna unui individ de teapa lui Lew Quayle?

Capitolul 4

— Mi-ar plăcea mult să fac o plimbare călare de-a lungul coastei, Ruckley, dacă nu te deranjează, zise lordul Chard, în timp ce mânca de prânz ceva uşor.

Hugues ridică repede capul şi Leona văzu în privirea lui, pentru o fracțiune de secundă, spaima.

— Nu prea este mare lucru de văzut printre dune, zise el cu o voce tărăgănată. Excelența voastră s-ar putea distra mult mai bine în altă parte.

— Am să vreau să văd, fireşte, şi satul, reluă lordul Chard ca şi cum n-ar fi auzit comentariul lui Hugues. Mi s-a spus că mândria lui este un vechi han frecventat odinioară de... aventurieri de drumul mare.

Leona îşi ținu respirația. Simțise că pauza de dinaintea ultimelor cuvinte fusese voită.

— Mă întreb de unde ați cules asemenea informații, răspunse Hugues pe un ton glumeț. Hanul nu este decât o magherniță dărăpănată unde țăranii se umflă de bere. Nu văd ce interes ar putea avea asta pentru excelența voastră.

— Dimpotrivă, mă interesează foarte mult, continuă calm lordul Chard.

Leona îl văzu pe Hugues încruntându-se şi începu să tremure, temându-se ca el să nu devină nepoliticos.

— Mă duc să spun să înşeueze caii, zise ea repede. Veți dori fără îndoială să călăriți pe unul de-al dumneavoastră, monseniore. Hugues a cumpărat recent un murg superb despre care, sunt sigură, va dori să afle şi părerea dumneavoastră. Ştiu că sunteți un mare

cunoscător al cailor.

Nu ştia de fapt nimic despre asta, dar se gândise că nu risca nimic aventurându-se într-o astfel de supoziție, şi avu noroc pentru că lordul Chard îi răspunse cu modestie:

— Reputația aceasta mă măguleşte nespus. Sunt, într-adevăr, pasionat de cai. Îți mai aminteşti de cel pe care-l aveam în Franța, Ruckley? Era un animal splendid şi am fost disperat când a fost ucis sub mine în cursul unei lupte cu cavaleria lui Napoleon.

De îndată ce se termină masa, fata ieşi din sufragerie ca să se ducă să dea ordine la grajduri. Când se întoarse, Hugues era singur în hol. El o prinse de braț şi o trase în bibliotecă, apoi închise uşa.

— Ce naiba l-a apucat pe Chard? întrebă el încet. Ce-o fi sperând să descopere? Crezi că ar trebui să-i trimit un mesaj lui Lew pentru ca toată lumea să stea ascunsă?

— Nu, sunt sigură că nu este nici un pericol, răspunse Leona pe un ton liniştitor. N-o să întâlnească pe nimeni suspect, poți să fii sigur. Quayle ştie că excelența sa este aici, şi în sat ştie toate lumea. Toți sunt cu ochii în patru.

— Dacă aş şti măcar ce vrea să afle! bombăni tânărul. Evident, în linii mari ştiu, dar nu ştiu unde ar putea vedea indicii referitoare la ceea ce caută. Poate bărcile? Caii? Urmele de pe plajă? Numai Dumnezeu ştie. Nu mă pricep deloc la chestii de astea.

— Oh! Hugues, dacă nu te-ai fi compromis într-o asemenea măsură! oftă Leona.

— Este prea târziu pentru astfel de regrete, dar n-am nici un chef să mă trezesc cu lațul de gât sau să fiu exilat...

— N-o să îndrăznească să facă vreodată aşa ceva! protestă fata cu vehemență.

După ce bărbații plecară, Leona oftă şi se duse în camera ei.

Când deschise uşa, scoase o exclamaţie care era aproape un ţipăt. Pe scaunul de lângă fereastră era aşezat un bărbat. Văzând-o, acesta se ridică.

— Ce cauţi aici?

Vocea Leonei era gâtuită şi cuvintele îi treceau răguşite şi tremurate printre buze.

— Te aşteptam, răspunse Lew Quayle.

— În camera mea! Cum ai intrat?

— Prin subterane, fireşte, zise el. Şi nu fără un motiv destul de grav.

— Ieşi! îi ordonă fata. N-ai nici un drept să vii aici, nici unul!

Tremura de furie şi se temea.

— Ce fetiţă explozivă eşti! se mulţumi să răspundă Lew Quayle zâmbind.

— Ştii foarte bine că nu-ţi este permis să intri în casă, reluă Leona.

— Fratele tău care, după câte ştiu eu, este proprietarul, mi-a dat voie să vin atunci când am chef, ripostă Lew cu o blândeţe prefăcută. În plus, după cum ştii cu siguranţă, mi-a dat şi o dublură a cheilor. Dacă nu le folosesc prea des, este doar din consideraţie faţă de tine.

— Ei bine, din acelaşi motiv, pleacă! îi ordonă fata. Camera asta este a mea şi nu vreau să te mai văd aici.

— Am venit pentru că m-am gândit că este locul cel mai sigur ca să-ţi vorbesc. Ştiu că musafirii voştri sunt la plimbare, am aşteptat până ce au plecat pentru ca să pot intra. N-ai vrea doar ca servitorii să mă vadă, nu-i aşa? Ar putea să trăncănească verzi şi uscate.

— Ce vrei?

Leona rămăsese în dreptul uşii întredeschise iar Lew în faţa ei, în celălalt capăt al încăperii.

— Iată o întrebare mult mai inteligentă, zise el, continuând să zâmbească. N-ai face mai bine să intri şi să închizi uşa? Îţi promit să mă port cât se poate de corect.

Se vedea bine că îşi bătea joc de ea iar zâmbetul lui o revolta, o făcea să se înfioare. Totuşi, se supuse, închise uşa şi înaintă câțiva paşi, apoi rămase nemişcată, încordată, foarte palidă, țintuindu-l cu privirea.

— Aşa-i mai bine, zise el. Nu înțeleg de ce îți este atât de frică de mine.

— De ce ai venit?

— Am să-ți spun într-o clipă, declară Lew aşezându-se confortabil într-un fotoliu. Mai întâi însă, aş vrea să ştiu ce se petrece. Unde s-au dus Hugues şi lordul Chard?

— Excelența sa dorea să se plimbe de-a lungul coastei. Şi a mai vorbit şi despre o vizită în sat şi la han.

— Lua-l-ar naiba!

O clipă Lew păru descumpănit. Apoi adăugă brusc;

— N-o să găsească nimic pentru că nu este nimic de găsit. Locul acela a fost mereu scotocit fără niciun rezultat.

— Nu cred că se aşteaptă să găsească ceva, zise cu prudență fata. Cred mai degrabă că vrea să cunoască zona, ca şi cum şi-ar pregăti un plan de acțiune.

— Oh! Oh! exclamă Lew. Aşadar, te interesează afacerile noastre? Te credeam absolut indiferentă.

— Mă interesează doar în măsura în care Hugues este amestecat în toate astea, ripostă cu fermitate fata. Ştii la fel de bine ca şi mine că dacă ar depinde numai de voința mea, fratele meu n-ar avea nici un amestec în comerțul tău ilicit.

— Cât de nefericit ar fi! murmură Lew. Îl vezi pe Hugues trăind în sărăcie? Ți-l imaginezi ținând socoteala banilor, făcând economii? Aşa cum îl cunosc eu, n-ar suporta o asemenea viață.

În timp ce vorbea, nu-şi lua ochii de la Leona, remarcând fiecare detaliu al bietei ei rochii ponosite. Privirea lui era atât de pătrunzătoare încât fata simți că i se înroşesc obrajii.

— Aseară erai foarte frumoasă, zise deodată Lew cu o

voce alterată. Rochia cu care erai îmbrăcată...

— Am ars-o azi-dimineață, zise cu răceală fata.

— Ai ars-o?!

Lui Lew îi scăpase fără să vrea exclamația. De data asta, își pierduse puțin siguranța de sine.

— Da, am ars-o pentru că era aleasă de tine şi pentru că era pătată de sânge. Sângele omului pe care... l-ai asasinat.

Lew o privi o clipă cu stupoare, apoi izbucni în râs.

— S-a mai văzut oare o fată atât de curajoasă? zise el. Auzi! Să-mi spună mie asta în față! Drept să-ți spun, îmi placi şi mai mult astfel. Semeni cu o mânză sălbatică. Într-o zi însă am să te dresez, voi fi stăpânul tău.

Vorbele lui nici măcar nu păreau o amenințare, pentru el era o certitudine. Leona încremeni. Văzu dintr-o dată o flacără aprinsă în ochii lui Lew şi, percepu în vocea lui inflexiuni pasionale. Îl ştia periculos. Era de ajuns să facă o mişcare stângace, o greşeală cât de mică şi nu-l va mai putea ține la respect, își adună ultimele resurse de orgoliu şi-i făcu față.

— Spune-mi motivul prezenței tale aici, zise ea sec, apoi pleacă.

El nu răspunse imediat şi Leona își dădu seama că în el se dădea o luptă. Ezita s-o cuprindă în brațe. În ciuda dorinței pe care o simțea, avea față de ea un fel de respect de care nu reuşea să scape.

— Am venit pentru că am nevoie de ajutorul tău. Unul dintre oamenii mei a fost rănit. Își curăța puşca şi arma s-a descărcat. Glonțul i-a trecut prin umărul drept. Nu îndrăznesc să-l duc acasă pentru că se vede prea bine că rana a fost produsă de o armă de foc şi nimeni n-o să creadă nici o clipă că este vorba de un simplu accident.

— Presupun că, de fapt, omul acesta s-a bătut cu cineva, zise Leona încet.

Lew începu să râdă.

— Eşti isteață, remarcă el. Îmi place asta. Nu-i uşor

să fii păcălită..

— N-am nevoie de complimentele tale, îi replică fata. Ce pot face pentru omul ăsta?

— De câteva ore are febră mare, zise Lew. Aşa că l-am adus aici.

— Aici?!

Stupefacția o făcu pe Leona să țipe.

— Unde aş putea să-l pun? O să moară dacă-l las singur în grotă, şi mie îmi este greu să rămân cu el când ceilalți s-au dus pe la casele lor.

— Şi vrei ca eu să fac în locul tău munca murdară?

— Pentru nimic în lume, zise Lew fără să se tulbure. Îți cer să faci o treabă de femeie, să fii îngerul păzitor al unui om care suferă. Nu-i acesta oare rolul în care femeile excelează?

— Poate, recunoscu fata, dar nu lângă criminali urmăriți de cei care fac ca legea să fie respectată.

— Ei bine! Încearcă să ți-l imaginezi pe Hugues în aceeaşi situație. Cu siguranță că ai regreta dacă nimeni n-ar vrea să aibă grijă de el, declară Lew cu brutalitate. Mi se pare ca acest argument te va pune pe gânduri, adăugă el ironic. Haide, vino să vezi rănitul; poate că inimioara ta o să se înduioşeze la căpătâiul lui...

— Unde l-ai dus?

— Într-una din camerele de la capătul culoarului. Hugues mi-a spus că nu vă folosiți niciodată de încăperile acelea şi, într-adevăr, par nelocuite de ani de zile.

— Da, aşa este, recunoscu fata.

— În cazul acesta, nu există nici un motiv ca vreun servitor să intre acolo, declară Lew. Cheia era în uşă, şi l-am încuiat pe bietul om. Dacă poți să-l ții aici, la adăpost, într-o zi-două va fi pe picioare.

— Ai putea avea grijă ca oamenii tăi să mânuiască mai prudent armele, zise fata. Sunt nebună că te ascult, dar cred că va trebui să-l îngrijesc pe acest om.

Se pregătea să deschidă uşa când mâna lui Lew i-o

prinse strâns pe a ei.

— Dă-mi voie! zise el cu o curtoazie afectată.

Leona îşi retrase mâna ca şi cum atingerea lui Lew îi era insuportabilă. El aşteptă o clipă privind-o, fără să deschidă uşa.

— Mă urăşti chiar atât de mult? întrebă el.

— Mă îngrozeşti, îi replică fata.

— Şi totuşi, tu mă atragi cum nu m-a atras vreodată o femeie până acum.

— Dacă-ți închipui că astfel îmi faci un compliment, te înşeli amarnic, zise Leona. Să ne grăbim, dacă trebuie să-l îngrijesc pe acel rănit, am de dat nişte dispoziții înainte să se întoarcă fratele meu şi lordul Chard.

Ştia bine că, dacă ar fi vrut, Lew ar fi putut s-o rețină. Întotdeauna când era în preajma lui, se simțea în pericol. Cu toate astea, nu se putu abține să-i pună întrebarea care-i stătuse pe buze de când intrase în cameră.

— Omul acela, murmură ea, cel care trebuia.... să moară... a murit?

— A murit mai repede decât ar fi meritat, îi răspunse Lew cu brutalitate. Din cauza veştilor pe care tu ni le-ai adus, n-am mai avut timp să ne distrăm cu el aşa cum aveam de gând. A murit la cinci minute după ce ai plecat.

În sfârşit, Lew se hotărî să deschidă uşa şi o lăsă să treacă. Leona mergea pe culoar în fața lui, terorizată de paşii pe care-i auzea atât de aproape.

Când ajunseră la ultima uşă, Lew scoase din buzunar o cheie şi o introduse în broască. Deschise uşa şi Leona intră.

Pe pat, sub cuvertură, era întins un om. Mormăia ceva printre dinți, şi, dintr-o privire, fata îşi dădu seama că rănitul avea febră mare. Se apropie şi-i puse o mână pe fruntea uscată şi fierbinte. Nu se putea înțelege ce spunea, dar, după mişcările buzelor, Leona bănui că îi era sete.

— Du-te şi caută în camera mea o carafă cu apă.

Fără să discute, Lew se supuse.

Ea dădu la o parte cuvertura şi văzu că omului i se sfâşiase cămaşa iar umărul îi era bandajat cu o bucată de pânză. Cu groază, Leona desfăcu bandajul şi examină rana. Căuta să-şi dea seama dacă glonțul mai era înăuntru când Lew intră.

— Am scos glonțul, zise el, bănuind întrebarea pe care ea urma să i-o pună. Unul dintre băieți i l-a extras azi noapte. A făcut-o puțin cam brutal şi nu ştiu dacă avea mâinile curate.

— Rămâi aici, zise Leona, mă întorc imediat.

Ieşi din încăpere şi, după ce închise uşa, răsuci cheia în broască. Probabil că asta îl surprinsese pe Lew, dar ea nu voia să rişte.

Coborî şi luă dintr-o cămară un lighean de porțelan şi o sticlă de coniac; apoi găsi bandaje şi rufe curate într-un sertar în care le păstra în caz că se rănea sau se accidenta cineva din casă. După ce luă din bucătărie un vas cu apă caldă spunându-i doamnei Barnes că vrea să-şi curețe rochia, urcă din nou.

Când ea intră în camera verde, Lew îşi scoase instinctiv pistolul de la brâu. O clipă, Leona se întrebă ce-o fi însemnând viața acestui bărbat veşnic la pândă, mereu gata să se apere, temându-se de toată lumea.

Veni lângă pat şi puse tot ce adusese pe o masă.

— De ce ai adus coniac? întrebă Lew.

— Ca să curăț rana, răspunse scurt fata. Tata mi-a spus că alcoolul a salvat multe vieți, dezinfectând rănile.

Omul care zăcea pe pat era aproape inconştient, şi totuşi, ea îl simți tresărind când alcoolul îi arse carnea sfâşiată. Spălă bine rana adăugând coniac şi în apa caldă, apoi îl bandajă cu grijă. La sfârşit, înmuie un şervet în apă rece şi-l puse pe fruntea nefericitului.

— Curând o să-i fie mai bine, zise ea. O să-i pregătesc şi un ceai ca să doarmă.

— Dacă-i va fi mai bine, o să-l duc acasă mâine, zise

Lew.

— Sper să fie aşa. Nu-i uşor să-l ţinem aici. Dacă se întâmplă să dea peste el lordul Chard, ce-ai vrea să-i spun?

— Imaginaţia şi instinctul tău de femeie n-ar trebui să aibă nevoie de sfaturile mele, îi replică Lew cu insolenţă.

Fără să-i răspundă, ea se pregăti să iasă luând ligheanul cu apa înroşită de sânge.

— Nu vrei să-ţi mulţumesc? întrebă Lew pe acel ton batjocoritor pe care ea îl ura atât.

— Cea mai bună mulţumire pe care ai putea să mi-o oferi este să nu mai apari pe aici.

Din nou el se postă între ea şi uşă. Leona îl privi provocator.

— Dacă nu-mi deschizi uşa imediat, îţi arunc apa asta în faţă.

— Fiecare cuvânt al tău, chiar dacă este crud, mă încântă, murmură Lew.

Deschise uşa zâmbind şi Leona simţi că, deşi se supusese ordinelor ei, el obţinuse oarecum o victorie.

— Pleacă imediat! zise ea dintr-o răsuflare.

Se îndepărtă apoi repede, hotărâtă să nu se întoarcă să vadă dacă el o urma sau nu.

Leona se duse să golească ligheanul şi să-l cureţe într-un mic oficiu de la primul etaj. Când termină, îşi dădu seama, cu umilinţă, că tot timpul stătuse la pândă, tremurând ca Lew să nu se apropie iarăşi de ea.

El însă plecase probabil. Se simţi uşurată, dar înţelese că acest episod marca începutul unei noi situaţii.

Niciodată până acum Lew nu pătrunsese în castel fără să fie invitat; de asemenea, niciodată, în ciuda îndrăznelii lui, nu încercase s-o întâlnească în absenţa lui Hugues. Şi iată că acum a venit fără să fie invitat, descoperind din întâmplare, din instinct sau după lungi cercetări, drumul spre camera ei; această cameră care era singurul refugiu al Leonei.

Când ieşi din oficiu, auzi în curte tropăitul cailor. Călăreții se întorseseră, se auzea glasul lui Hugues care-l chema pe rândaş. Trebui să coboare şi ea. Se îndreptă spre scară şi, când să ajungă, aruncă o privire în jos şi văzu pe cineva intrând deja pe uşă.

Lordul Chard înainta în timp ce-şi scotea mănuşile. Rămase o clipă nemişcat în hol, dezmorțindu-şi degetele.

Deodată, ca şi cum un al şaselea simț l-ar fi avertizat asupra unei prezențe apropiate, ridică încet capul şi o privi, iar când ochii li se întâlniră, Leona avu ciudata certitudine că bărbatul acesta ar putea s-o salveze, s-o elibereze de teribilele probleme în care ea se zbătea.

I se păru că inima ei neliniştită şi tulburată se avântă spre el pentru a-i destăinui suferința, şi, preț de o clipă, uită de tot cine era el şi de ce se afla aici. Nu mai ştia decât un singur lucru: lordul Chard era opusul lui Lew Quayle şi, pentru că se gândea la el cu atâta intensitate, nu fu deloc surprinsă când, fără să-şi dezlipească privirea de a ei, el spuse încetişor:

— Mă gândeam la dumneata, Leona.

Capitolul 5

Lordul Chard urcă încet scara fără ca Leona să reuşească să-şi desprindă privirea de a lui. Ar fi vrut să se întoarcă şi să fugă să se refugieze în camera ei, dar era incapabilă să se mişte. Stătea aici, ca paralizată, cu o mână pe balustradă şi cu cealaltă ținând lipit de ea micul lighean de porțelan. Nu se mişcă până când el ajunse în dreptul ei.

Ai fi zis că timpul se oprise în loc ca prin minune. Trecuseră câteva clipe, sau un secol, până ce el ajunsese aici?

Părea puternic, emana forță, o domina cu înălțimea lui. O privea foarte serios, cu gravitate chiar, ca şi cum îi pândea cuvintele.

— Mă gândeam la dumneata, repetă el.

— Sunt… sunt foarte onorată, monseniore. Dar… în ce fel… v-aş putea ocupa eu gândurile?

— Mi se pare ciudată viața dumitale aici, zise el; atât de tânără, atât de singură în acest castel mare, fără nimeni care să te ajute, să te protejeze. N-ar trebui să fie aşa.

— Îl am pe Hugues, murmură ea.

— Vine des pe aici? întrebă lordul Chard. Fratelui dumitale îi plac distracțiile din Londra, îl văd adeseori în localurile de joc şi peste tot pe unde se adună tinerii bogați. Eu nu-i pot reproşa că se amestecă în vârtejul lumii, dar dumneata? Nu ți-ar plăcea şi dumitale să trăieşti la Londra?

— Aş detesta viața aceea mai mult decât orice pe

lume, răspunse cu sinceritate Leona. Şi apoi, monseniore, cum aş arăta eu acolo, îmbrăcată aşa cum sunt, şi fără nici o cunoştinţă în capitală? Nu, vedeţi dumneavoastră, locul meu este în singurătatea Sussex-ului.

— Ce ştii dumneata despre viaţă? Nu eşti decât un copil, n-ai fost niciodată în altă parte decât aici. Pentru o fată atât de încântătoare ca dumneata, Londra poate fi un loc foarte seducător.

Ea îl privi stupefiată, cu ochii ei mari. Nu se aşteptase la un asemenea compliment din partea lui şi, în afară de asta, nu se gândise niciodată că ar putea fi încântătoare, nici chiar cât de cât frumoasă.

— Cred... cred că vă bateţi joc de mine, monseniore! zise ea roşind.

Îşi reproşă imediat că luase în serios ceea ce nu era, de fapt, decât un compliment politicos. Dar lordul Chard scutură din cap.

— Pentru nimic în lume n-aş face asta, zise el. Şi sunt chiar convins că ai fi fericită la Londra. Cu siguranţă că ai face senzaţie, numai să vrei.

— Excelenţa voastră glumeşte, murmură fata.

— Dimpotrivă, vorbesc foarte serios. Mi-ai da voie să mă ocup de asta? Pot s-o rog pe sora mea, sau mai bine pe bunica mea, să te primească în vizită înainte de încheierea sezonului?

Era sincer, fără nici o îndoială, şi Leona îşi simţi inima bătând cu putere.

— Monseniore, zise ea, sunteţi prea bun să vă faceţi atâtea griji pentru mine, dar vă asigur că la Londra m-aş simţi ca peştele pe uscat. Aici sunt foarte fericită, îmi iubesc casa şi nu mă simt niciodată singură, chiar dacă Hugues lipseşte uneori mai mult.

— Dar asta nu-i o viaţă normală pentru o fată tânără!

— Fără îndoială că nu este o viaţă normală pentru oamenii pe care-i cunoaşteţi dumneavoastră, dar tatăl meu avea gusturi simple şi eu îi semăn. Doar lui Hugues

îi plac petrecerile şi aventurile; în privința asta, tatăl meu şi cu mine eram pe deplin fericiți aici sau la fermă. Ne plăcea să ne ocupăm de oamenii care lucrau pentru noi şi care ne-au slujit cu fidelitate ani la rând.

— Şi fratele dumitale nu se mulțumea cu asta? Nici după ce s-a întors din război?

Vocea lordului Chard era plină de subînțelesuri şi Leona simți că terenul devine periculos.

— Trebuie să plec, zise ea grăbită. Am o mulțime de lucruri de făcut. Vă mulțumesc pentru bunătatea dumneavoastră, monseniore. N-aş vrea să mă credeți ingrată, dar eu semăn cu florile sălbatice pe care le culegem de pe dune: dacă le rupi, dacă le izolezi, mor imediat.

— O să mai vorbim despre asta, zise lordul Chard.

Fără îndoială că nu considera răspunsul ei ca fiind definitiv.

— Tot „nu" voi spune, zise Leona zâmbind. Oricum, mulțumesc.

Vru să se îndepărteze când mâna ei atinse din greşeală mâneca lordului Chard.

— Oh! Dar sunteți ud, monseniore! exclamă ea. Nici n-am observat că plouă.

— Da, s-a pornit deodată să plouă cu găleata, de aceea ne-am întors atât de repede. Cred că tot ce am vrut să văd va aştepta până mâine.

— Vă rog, duceți-vă şi schimbați-vă hainele, n-aş vrea să răciți.

— În Franța mi s-au întâmplat lucruri şi mai rele decât o simplă răceală, zise lordul Chard zâmbind. De fapt, eu aş fi continuat să mă plimb dacă aş fi fost singur, dar fratele dumitale şi Nicholas s-au opus.

— Au avut dreptate, declară cu fermitate Leona. La ce bun să riscați să vă îmbolnăviți? Vă rog, monseniore, schimbați-vă. Trimit imediat pe cineva să aprindă focul în camera dumneavoastră ca să vi se usuce hainele.

— Fără îndoială, ai dreptate, domnişoară, zise lordul

Chard, continuând să zâmbească. Ne vedem curând?

— Da, firește, afirmă fata.

Se fâstâci toată sub privirea insistentă și se grăbi spre camera ei.

Tocmai se schimbase când se deschise ușa. Hugues intră în grabă, închise ușa și trase cu urechea ca și cum s-ar fi temut să nu fie urmărit; apoi, cu ochii strălucind, se întoarse spre sora lui.

— Leona, vor aduce încărcătura în seara asta, oricear fi, zise el. Trebuie să-l ținem ocupat pe Chard și să-l împiedicăm să-și scoată nasul pe afară.

— Aduc încărcătura în noaptea asta?! Nu-i prea periculos, Hugues?

— Evident că-i periculos! exclamă tânărul, știi asta la fel de bine ca mine. Dar Lew spune că nu mai putem aștepta: o altă corabie se pregătește deja să plece din Dieppe și trebuie ca golful să fie liber ca vasul să poată intra. Lew spune că nu este nici urmă de vameși sau de soldați, și-a trimis oamenii să se asigure de asta toată ziua. Zona este la fel de liniștită ca un cimitir.

Comparația o înfioră pe Leona.

— Ești sigur, Hugues, absolut sigur?

— Lew este sigur că totul va decurge bine. Doar dacă nu cumva lordul Chard n-o fi pregătit vreo capcană imprevizibilă... Am putea aduce marfa în cursul nopții, să încărcăm caii și să pornească la drum în zori.

Leona privea pe fereastră. Continua să plouă cu găleata.

— M-aș mira ca excelența sa să iasă pe o vreme ca asta, remarcă ea.

— Da, dar trebuie să avem grijă să nu-l apuce cheful. Aici este rolul tău, draga mea.

— De ce este rolul meu?

— Tu poți să-l distrezi, să-l ții ocupat. Lew spune că ai fi perfect în stare să faci asta, dacă vrei să-ți dai silința.

— Lew! Mereu Lew! tună fata, furioasă. Ce se

amestecă Lew în problema asta? Tu poți să faci ce vrei, dar eu nu primesc ordine de la el.

— Te rog, Leona, nu te supăra, o imploră tânărul. Gândeşte-te la tot ce reprezintă situația aceasta pentru mine! Dacă Chard iese cumva din casă şi vede cărăuşii pe plajă... sunt bun de dus la ocnă, ştii bine.

— Da, oftă Leona, dar eşti sigur că acesta este momentul să-ți asumi un asemenea risc? Imaginează-ți că ar putea să existe o navă de război în larg... Că printre dune ar putea fi ascunşi soldați...

— Lew jură că nu există nici un soldat, nici gardă de coastă, pe un perimetru de câteva mile în jurul castelului. Iar pe mare, avem marinari care stau de veghe în bărci, supraveghind intrarea în golf.

— Da... Ar trebui să meargă totul bine, zise Leona fără convingere.

— Trebuie să meargă totul bine, ripostă Hugues cu o oarecare violență. Dumnezeule, Leona, când mă gândesc cât de mare este miza, înnebunesc!

Şi pentru că fratele îi era îngrijorat, fata îşi uită imediat propria spaimă. Alergă spre el şi-i puse mâna pe braț.

— Vei reuşi, zise ea. Lew nu este omul care să-şi rişte capul fără rost, iar tu vei fi aici în casă, nu-i aşa?

El încuviință din cap.

— Nu pot să nu fiu aici, evident; Chard ar avea bănuieli dacă aş dispărea după cină, dar numai Dumnezeu ştie cum am să reuşesc să-l țin ocupat. Nu obişnuieşte să bea şi nici nu pare să-i placă jocul de cărți.

— Vei juca cu domnul Weston, zise Leona, el este mult mai viclean ca lordul Chard. Tu ai grijă de el, iar eu voi încerca să-l țin ocupat pe lordul Chard.

Leona roşi spunând acestea. Îi era ruşine că se pretează fără să opună rezistență unor asemenea manevre. Hugues se aplecă şi-i atinse obrazul cu buzele.

— Eşti o surioară adorabilă, zise el. Dacă reuşim să

salvăm încărcătura, o să am buzunarele pline cu aur!

Îşi regăsise buna dispoziție.

— Oricare ar fi suma pe care o vei obține de aici, zise fata foarte repede, promite-mi un lucru, Hugues: să i-o dai lui Lew. Începe şi plăteşte-ți datoria. Promite-mi.

Văzu însă că ochii fratelui său se întunecară.

— La naiba cu datoria! zise el. Când am în palme aur, am chef să profit de el.

— Da, ştiu, murmură Leona încetişor, dar mai întâi trebuie să-i plăteşti datoria lui Lew. Nu mi-ai spus tu că dacă mai vin vreo două încărcături vei fi chit?

Hugues o îmbrățişă din nou.

— Să-l lăsăm pe Lew în pace, zise el. Va fi amabil şi generos atâta vreme cât şi tu vei fi amabilă cu el. Nu uita asta, Leona, trebuie să te porți prietenos cu el.

— Nu pot...

Înainte ca fata să-şi poată continua fraza, fratele său exclamă:

— Dumnezeule! O să fiu în întârziere la cină! Şi Chard este întotdeauna punctual.

Ieşi ca o vijelie, trântind uşa în urma lui. Cu un oftat resemnat, Leona se apropie de oglindă şi se privi cu un ochi critic. Rochia ei era într-adevăr prea strâmtă.

Ca să încerce să-şi mai remedieze toaleta sărăcăcioasă îşi prinse doi trandafiri la decolteu, dar nu fu deloc mulțumită de rezultatul obținut. Coborî în salon.

Lordul Chard se afla deja aici. Purta pantaloni albi şi o redingotă de satin albastru a cărei eleganță strălucitoare o făcu pe Leona şi mai conştientă de aspectul ei jalnic. Avea o cravată imaculată şi un ac cu diamant care scânteie când lordul se întoarse spre ea.

— Sper că o să mă scuzi că mi-am luat singur un pahar de Madera, zise el.

— Eu trebuie să vă cer iertare că n-am fost aici să vi-l ofer, răspunse fata.

Urmă un moment de tăcere, mai elocvent şi mai

încărcat de sensuri decât toate cuvintele pe care şi le-ar fi putut spune. După o vreme, incapabilă să mai suporte tăcerea, Leona zise foarte repede:

— Continuă să plouă. Îi plâng pe cei ce se află astă seară pe afară. Dar nu cred că sunt prea mulți.

— Întotdeauna există oameni care sunt obligați să iasă, fie că este vremea bună sau rea, remarcă lordul Chard.

— Da, fără îndoială...

Leona se întrebă la ce fel de oameni s-o fi referit dacă nu la contrabandişti.

— Castelul acesta trebuie să fie foarte solitar iarna...

— Da, şi mai ales în zilele cu furtună, recunoscu fata. Vântul şuieră, uneori chiar urlă atât de straniu încât ai zice că auzi un om cerând ajutor. Este înfricoşător.

— Şi cu toate astea, nu vrei să vii la Londra.

— Nu, nu vreau să plec de aici.

— Nici măcar pentru o vreme? insistă lordul Chard.

— În nici un caz pentru a pleca la Londra. Londra mă sperie mai mult decât o furtună pe mare.

— Dar de ce? întrebă lordul Chard zâmbind. La Londra sunt oameni amabili, după cum sunt şi oameni odioşi, ca peste tot. Sunt şi de aceia care nu caută numai să se distreze, ci ştiu să vorbească şi serios. Mulți dintre ei au de altfel domenii la țară.

— Ştiu, zise fata, şi nu sunt chiar atât de proastă încât să nu ştiu că şi cei de la țară se duc la Londra. Oricum, nu m-aş simți acolo în largul meu.

— Cred că te înşeli.

Ea ridică privirea, surprinsă de răspunsul lui.

— Dumneata eşti altfel decât toți cei de care vorbeam, îi explică lordul Chard. Mă întreb uneori dacă eşti într-adevăr o ființă omenească, dacă nu eşti mai degrabă o nimfă apărută din cețurile râului sau din spuma valurilor.

— Aş vrea eu să fiu toate astea, murmură Leona aproape involuntar. Totuşi, sunt absolut umană,

monseniore, cu toate grijile, neliniştile şi dificultăţile unei fiinţe umane.

— Dacă ai pleca de aici, nu crezi că ai lăsa toate astea în urma dumitale? întrebă el.

Leona scutură din cap.

— Nu, pentru că toate astea fac parte din viaţa mea.

— Aş putea încerca să te conving că greşeşti?

Exista în această voce bărbătească o înflăcărare pe care ea n-o mai percepuse vreodată şi, din nou, privirea lordului Chard se aţinti asupra ei. Inima Leonei tresări de o ciudată emoţie.

— Crezi că aş putea? repetă el foarte încet.

— Dacă am întârziat, domnişoară Ruckley, vă prezint scuzele mele, se auzi o voce din prag.

Leona se întoarse brusc. Intrase Nicholas Weston.

— Nu, n-aţi întârziat, domnule Weston, zise ea după o uşoară ezitare, după ce-şi mai reveni din surprindere.

I se părea că fusese trezită cu brutalitate dintr-un vis, un vis care se ştergea încetul cu încetul dar din care ea păstra o ciudată senzaţie de vrajă.

— Cred că am răcit un pic, monseniore, îi zise Nicholas Weston lordului Chard. N-ar fi trebuit să stăm atâta în ploaie.

— Ai devenit prea sensibil, Nicholas, observă lordul Chard.

În clipa aceea apăru Hugues, scuzându-se la rândul lui şi, aproape imediat, Bramwell anunţă cina şi intrară cu toţii în sufragerie.

Leona era îngrijorată de mâncarea din seara aceasta, şi temerile ei erau justificate. Profund mâhnită, fata îşi ceru scuze oaspeţilor pentru calcanul aproape rece şi pentru bibilicile exagerat de fripte.

— Mă tem, monseniore, că servitorii noştri au cam îmbătrânit. Reuşesc câteodată să pregătească o masă convenabilă, dar nu pot face mai mult de atât. Dacă eu şi fratele meu am fi singuri, am mânca tot timpul friptură rece, în timp ce bucătăreasa s-ar odihni.

Râdea spunând acestea, gândindu-se că era mai bine să recunoască sincer lucrurile decât să se prefacă toți că n-au remarcat nimic.

— Înțeleg foarte bine, zise lordul Chard. Nicholas şi cu mine suntem de neiertat că v-am căzut pe cap în acest fel. Scuză-mă, domnişoară Leona, sunt doar un soldat grosolan şi am uitat de greutățile vieții cotidiene din Anglia de după război.

— Oh! N-am vrut să spun asta! exclamă Leona roşind, gândindu-se deodată că vorbele ei ar putea fi rău interpretate de oaspeți, voiam doar să vă explic...

— Înțeleg exact ce ai vrut să spui, declară lordul Chard, dar mai ştiu şi că noi ne depăşim drepturile de oaspeți. Îmi dai voie să-ți spun ce idee mi-a venit şi care, sper, ți se va părea acceptabilă?

— Da, fireşte, bâigui Leona, consternată de stângăcia ei.

— De fapt, este vorba despre o invitație. Ați accepta, fratele dumitale şi dumneata, să veniți mâine cu mine la Clantonbury? Sora mea s-a întors de la Londra şi ar fi încântată să vă cunoască. În ceea ce mă priveşte, îmi doresc foarte mult să vă duc să vizitați o clădire care, după părerea mea, este una dintre cele mai frumoase realizări ale lui Robert Adam.

— Ia te uită! Ce idee grozavă! exclamă Hugues din capul mesei.

Îi aruncă o privire surorii sale şi, după expresia lui, ea îşi dădu seama că planul acesta îl încânta... Ştia foarte bine şi de ce: lordul Chard vorbea despre plecare, îi elibera în sfârşit de prezența lui şi calea era liberă pentru corabia aşteptată.

— Întotdeauna mi-am dorit să văd castelul din Clantonbury, reluă Hugues. Se zice că este minunat. Weston mi-a spus că construcția lui a costat un sfert de milion de lire. Este posibil să fie aşa?

— Pentru construcția lui completă, îmi închipui că suma trebuie să fie aproape aceasta, răspunse lordul

Chard. Fireşte, a fost construit de către ultimul duce, care a locuit apoi acolo. Acesta a străbătut lumea întreagă şi a adus adevărate comori pentru a mobila numeroasele încăperi. A cheltuit o avere cu această casă.

— Ei bine, în ceea ce mă priveşte, nu am de făcut nici o obiecție acestei amabile invitații, monseniore, declară Hugues. O accept, şi cu cât vom merge mai curând, cu atât voi fi mai bucuros.

— Şi domnişoara Ruckley ce zice? întrebă lordul Chard întorcându-se spre Leona.

— Voi fi încântată să accept, zise ea, şi vă mulțumesc.

Ce putea să spună altceva, cu privirea imploratoare a fratelui ei ațintită spre ea? Şi totuşi, când se întoarse în salon, se întrebă cu tristețe cum o să arate ea în fața ducesei şi a celorlalte femei elegante care-şi petreceau zilele la Clantonbury?

Căuta cu febrilitate o scuză valabilă ca să poată rămâne aici, la castel, când bărbații veniră din sufragerie. Hugues îi aruncă o privire semnificativă şi se instală cu Nicholas Weston la o masă de joc. Lordul Chard se aşează pe canapea alături de fată. Aceasta îşi luase în grabă broderia la care lucra pentru a avea mâinile ocupate şi pentru a nu fi nevoie să ridice privirea spre el.

— Brodezi minunat, remarcă lordul după câteva clipe.

— Îmi place mult să brodez, zise ea. Aş vrea să acopăr cu broderie scaunele din sufragerie, dar asta o să-mi ia mult timp.

Cu o privire furişată, se asigură că fratele său şi Nicholas Weston erau suficient de absorbiți de partida ca s-o audă, apoi se aplecă uşor spre lordul Chard şi-i spuse încet:

— Monseniore, vreau să vă rog ceva.

— Spune-mi, te rog. Despre ce este vorba?

El vorbea calm dar ea simțea că-i acorda o extremă atenție.

— Nu mă obligați să merg la Clantonbury, murmură ea. Duceți-l pe Hugues, el va fi foarte bucuros să meargă, dar eu aş vrea să rămân aici.

— Şi dacă-ți spun că doresc nespus să te văd acolo? Că adevăratul motiv al invitației mele este că vreau să-ți arăt casa surorii mele şi să te prezint ei, ce-ai hotărî?

— Sunteți foarte amabil dar... nu pot. Nu pot.

Nu-şi găsea cuvintele şi vocea i se gâtui.

Lordul Chard se aplecă uşor şi îşi puse mâna pe mâna ei. Leona rămase încremenită simțind această atingere. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că o mână poate să fie în acelaşi timp atât de puternică şi atât de caldă şi liniştitoare.

— Ce se întâmplă? întrebă lordul Chard. Care este adevăratul dumitale motiv de nu vrei să vii la sora mea?

— Eu... nu... nu am în ce să mă îmbrac, mărturisi Leona.

N-ar fi vrut să spună acest lucru atât de deschis, dar mâna care i-o ținea pe a ei părea să-i ceară adevărul.

Îi simți degetele strângând-o foarte puternic şi, fără să ştie de ce, avu impresia că el nu se aşteptase la acest răspuns.

— Nu-ți face griji din cauza asta, zise el. Sora mea este cam de înălțimea dumitale şi te asigur că va fi încântată să-ți împrumute ce ai nevoie. Îți garantez că aceste probleme sunt lipsite de importanță. Fratele dumitale vrea să vină la Clantonbury şi eu doresc mai mult decât orice să ți-o prezint pe sora mea. Lasă amănuntele să se rezolve de la sine, şi se vor rezolva, îți promit.

Ai fi zis că el înlătura dificultățile ca prin minune. Ele dispăreau pur şi simplu de parcă vocea lui caldă le alunga.

Cu toate că Leona se simți mai liniştită, mâna aceasta care continua s-o țină pe a ei făcea să-i bată inima într-un fel cu totul necunoscut până acum. O simțea bătându-i violent în piept şi degetele îi tremurau în

palma lordului Chard. În sfârşit, el îi dădu drumul şi ea îşi ridică privirea spre el. Această privire care o vrăjea, ţesând în jurul ei un fel de plasă magică din care nu putea să scape.

— Aşadar, am stabilit, zise el încetişor.

Leona nu găsi nimic să-i răspundă.

— Vino să-mi cânţi ceva, reluă lordul Chard. Ştiu că dumneata cânţi la pian pentru că adineauri am răsfoit partiturile. Am găsit nişte melodii pe care nu le-am mai ascultat din copilărie. Mi le cânta mama când mă îmbolnăveam. Mi-ar plăcea să le aud din nou.

Supusă, de parcă orice urmă de voinţă o părăsise, Leona lăsă deoparte broderia, se ridică şi se duse la pian. Cântă încet ca să nu-i deranjeze pe jucătorii de cărţi şi, o clipă după aceea, lordul Chard se apropie şi veni lângă ea.

Mai întâi cântă cu timiditate pentru că lordul Chard o asculta, dar bănui că lui îi place s-o audă şi atunci îşi lăsă inima să se exprime prin intermediul degetelor, dezvăluind ceea ce nu spusese niciodată nimănui şi ceea ce nimeni, era sigură de asta, nu putea înţelege.

Se făcuse târziu când încetă să mai cânte. Mâinile îi poposiră pe genunchi.

— Mulţumesc.

Tonul vocii exprima mult mai mult decât cuvântul însuşi. Leona se întrebă dacă el înţelesese misterioasele ei destăinuiri.

Se ridică în acelaşi moment în care Hugues pleca de la masa de joc.

— Diavolul acesta de Weston are un noroc nemaipomenit! exclamă el. Mi-a golit buzunarele şi mă duc să mă culc înainte să-mi pierd şi hainele.

— Şi eu mă duc la culcare, mormăi Nicholas. Mă doare puţin gâtul. M-a pătruns ploaia azi după-amiază şi am cam răcit.

— Vreţi să beţi ceva cald? îi propuse Leona.

Erau primele cuvinte pe care le pronunţase de mai

bine de o oră. Simți privirea lordului Chard urmărind-o în timp ce se îndrepta spre uşă.

— Nu, mulțumesc, zise Nicholas Weston, o să dorm bine şi fără asta.

— În cazul acesta, noapte bună, domnilor.

Înainte să iasă, Leona luă unul din sfeşnicele pe care Bramwell le pusese lângă uşă. Lordul Chard i-l aprinse.

Ea traversă holul şi urcă scara. Lumina mişcătoare a lumânărilor desena umbre stranii pe pereții culoarului pe care Leona îl străbătea încet ca să ajungă în camera ei. În sufletul ei încă mai dăinuia visul născut din muzică şi trecură câteva minute înainte să-şi amintească de rănit. Trebuia să-l vadă neapărat înainte să se culce.

Intră în vârful picioarelor în camera verde. Aşa cum se aşteptase, omul dormea mai liniştit şi sforăia uşor. Fața nu-i mai era aprinsă de febră şi transpira abundent. Îl mai acoperi cu o pătură şi ieşi fără zgomot.

Ajunsă în camera ei, se dezbrăcă fără grabă. O cuprinsese o ciudată bucurie şi abia îşi puse capul pe pernă, că bucuria ei se amestecă într-un vis încântător cu fragmente de melodii.

Fu brusc trezită de o bătaie în uşă.

Speriată, se ridică din pat, îşi luă un şal mare alb cu care îşi acoperi cămaşa de noapte şi alergă să deschidă.

— Tu eşti, Hugues?

— Deschide repede!

Nu se auzea decât un murmur răguşit, dar atât de stăruitor încât, fără să se gândească prea mult, răsuci cheia; uşa se deschise cu brutalitate. Pe culoar, lumânările erau încă aprinse şi, la lumina lor, Leona îl recunoscu pe cel care bătuse în uşă.

Cu răsuflarea tăiată, îl văzu pe Lew Quayle care ducea ceva în brațe. O împinse brutal şi intră.

— De ce ai încuiat uşa? întrebă el. Este foarte imprudent din partea ta. Mi-a fost teamă să nu mă audă cineva bătând în uşă.

— Ce vrei? exclamă ea. N-ai de ce să mai vii aici, Hugues trebuie să-ți fi spus asta. Nu vreau să te mai văd în casă!

— Ştiu.

Leona nu-i putea distinge expresia feței, dar era sigură că râjea.

Lew îşi puse jos povara şi, înainte ca ea să-i poată ghici intenția, el ieşi din încăpere, luă de pe culoar un sfeşnic şi-l aduse. Aprinse lumânarea de pe noptieră şi deodată o lumină vie inundă încăperea.

— Ce faci? Ce-ai adus aici?

Leona arătă spre ceea ce Lew pusese jos şi descoperi că erau două baloturi de țesături.

— Ți-am adus un cadou, zise Lew urmărindu-i privirea.

— Şi numai pentru asta ai venit?

— Ar trebui să-mi mulțumeşti, declară el. Mi-ai spus că ai ars rochia pe care ți-am dăruit-o. Ei bine! Ți-am adus materiale din care să-ți faci alte două rochii. Ia priveşte, vin direct de la Paris.

Desfăşură balotul şi parcă mătasea foşnitoare lumină mai puternic camera. Erau aici metri întregi de lame argintiu ce străluceau în lumină, şi satin alb brodat cu fir de aur. Leona ştia că materialele acestea s-ar fi vândut la Londra cu un preț exorbitant. Acolo, femeile elegante nu voiau să poarte decât țesături venite din Franța.

Le privi cu stupoare, apoi zise pe un ton calm şi rece:

— Chiar îți imaginezi că aş primi de la tine un asemenea cadou? Crezi că îmi plac lucrurile astea, când pentru a le aduce pe căi ilegale, ai riscat viața oamenilor tăi şi libertatea lui Hugues?

— Îmi imaginez că eşti femeie, ripostă Lew, şi o femeie nu poate refuza aşa ceva. N-am văzut niciodată ceva mai frumos. Şi gândeşte-te cât valorează!

— Nici dacă ar fi încrustate cu diamante nu m-ar tenta, zise Leona. Nu le vreau, poți să le iei de aici.

Îşi aminti însă dintr-o dată rugămintea lui Hugues. El

îi recomandase să fie amabilă cu Lew. Aşa că, fără tragere de inimă, încercă să mai îndulcească asprimea refuzului său.

— Este prea periculos, zise ea repede. Nu trebuie să ne asumăm asemenea riscuri. Este drăguț din partea ta că te-ai gândit la mine, dar te rog, ia-le de aici.

— Ah! Aşa-i mai bine, zise Lew, te-ai mai îmblânzit, aşa cum mă aşteptam. Gândeşte-te numai cât de frumoasă o să fii cu acest lame pe pielea ta albă şi cu auriul părului tău. Vino şi admiră-te.

El trase deodată o fâşie lungă din țesătură şi, înainte ca Leona să înțeleagă ce face, Lew îi aruncă peste umeri materialul scânteietor, apoi o cuprinse în brațe şi o răsuci astfel ca ea să se poată vedea în oglindă.

Fata îşi văzu imaginea pe care i-o reflecta oglinda. Avea părul ciufulit, aşa cum se trezise din somn, un chip palid şi înspăimântat, ochii stupefiați. Mai vedea alături silueta lui Lew, buzele lui senzuale şi strălucirea arzătoare a ochilor care prevestea pericolul.

— Nu! zise ea dintr-o dată, îndepărtându-se.

Dar era prea târziu. Brațele contrabandistului o apucaseră şi o strângeau cu putere.

— Parcă ai fi o regină! zise el. O să fac din tine o regină a acestor țărmuri, o regină în fața căreia să se încline toți bărbații pentru că este de o frumusețe fără egal.

Buzele lui erau foarte aproape de fața Leonei, dar cu o forță pe care nici nu şi-o bănuia, reuşi să scape.

— Dă-mi drumul! țipă ea.

El încercă s-o prindă din nou, dar mâinile apucară doar țesătura fină şi Leona reuşi să se desprindă.

Deschise repede uşa şi începu să alerge desculță spre camera lui Hugues ca să se refugieze acolo. După ce intră, împinse uşa în urma ei, căută cu o mână febrilă zăvorul şi, după ce-l trase, porni orbeşte spre pat peste care se prăbuşi. Nu-şi putea potoli gâfâitul, şi inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— Hugues! gemu ea cu o voce răguşită, tremurând de spaimă, Hugues! Lew a venit din nou în camera mea! Mi-a adus cadouri, țesături scumpe... din Franța. Am încercat să fiu amabilă cu el, dar nu pot, nu pot! Mă sperie, Hugues, mă sperie. Trebuie să-i spui o dată pentru totdeauna să plece, eu nu pot suporta aşa ceva.

Leona suspină sfâşietor, înduioşător, apoi continuă:

— Pentru că va veni din nou, Hugues, este hotărât să mă aibă mai devreme sau mai târziu. Nu-l lăsa s-o facă, te implor. Hugues, te implor! Nu-l lăsa... nu-l lăsa... s-o facă.

Vocea i se frânse într-un hohot de plâns. În culmea disperării şi a spaimei, se agăță de umerii fratelui său vrând să-şi ascundă la pieptul lui fața şiroind de lacrimi.

— Mă tem că nu sunt cel pe care-l cauți...

Leona avu impresia că se prăbuşeşte pământul. Rugămintea ei disperată i-o adresase lordului Chard...

Capitolul 6

O clipă, fata fu pradă unei asemenea panici încât îi fu imposibil să judece coerent. Ar fi vrut să fugă, să se ascundă dar, în acelaşi timp, nu era în stare să se mişte.

— Te rog să mă ierți că te-am speriat astfel, zise încetişor lordul Chard. Şemineul din camera mea a început să scoată fum şi fratele dumitale a insistat să vin să dorm în patul lui.

Leona rămăsese paralizată, se sufoca, inima îi bătea aiurea.

Brusc, îşi aduse aminte de tot ce spusese şi o înecă un nou val de spaimă. În sfârşit, încercă să se ridice.

Era prea târziu; lordul Chard o prinsese de mână.

— Te-am speriat, repetă el, eşti foarte tulburată. Odihneşte-te o clipă. Vrei să aprind lumânarea?

— Nu, nu! strigă ea.

Simți cum lordul Chard se ridică uşor şi se aşază în capul oaselor, dar nu-i dădu drumul la mână ci o strânse parcă mai cu putere în palma lui caldă şi puternică, ca şi cum ar fi vrut s-o țină captivă şi în acelaşi timp s-o liniştească.

— Pentru nimic în lume n-aş vrea să te stânjenesc, zise el, dar eşti speriată şi aş vrea să te ajut.

— N-am nimic, murmură ea repede. Nimic. Am avut... un coşmar.

— Un coşmar foarte urât, se pare. Ți-ai... imaginat că a intrat cineva în camera dumitale.

El accentuase cuvântul „imaginat” şi Leona se înfioră.

Înțelegea prea târziu unde o adusese fuga ei nechibzuită. Dar ce spusese, de fapt? Cât dezvăluise? se întreba cu îngrijorare. Oare viața fratelui ei era acum în pericol din cauză ei?

Ca într-o străfulgerare, îşi regăsi luciditatea, dându-şi seama de pericol. Îşi aminti de rănitul din camera verde, de îndrăzneala lui Lew de a veni în camera ei în plină noapte. Îşi aminti toate astea, şi mai ales faptul că, într-un moment de inconştiență, făcuse dezvăluiri omului care-i putea fi cel mai mare duşman.

Deodată, lordul Chard îi dădu drumul şi, aplecându-se, luă de la picioarele patului cuvertura de mătase ce se afla împăturită acolo. Cu o duioşie surprinzătoare, îi înveli umerii Leonei.

Ea îşi strânse mai tare în jurul ei țesătura moale şi rămase nemişcată, încordată.

— Acum, spune-mi ce te-a adus aici, zise lordul Chard.

— Monseniore, o să vă par ridicolă, răspunse ea, cu o voce pe care se străduia s-o facă naturală. Am avut un coşmar şi am alergat... aşa cum mi se întâmplă adeseori... să mă refugiez lângă Hugues.

— Trebuie să fi fost un coşmar îngrozitor.

Tonul pe care-i vorbise lordul Chard era mai aspru şi, chiar dacă Leona nu-i putea vedea expresia feței, bănui că aceasta era ironică.

— Poate că am digerat mai greu mâncarea de aseară. Totul a fost atât de mediocru.

Urmă un moment de tăcere.

— Mi-ai da voie să te ajut? întrebă în sfârşit lordul Chard.

Fata nu se aşteptase la întrebarea aceasta. Preț de o clipă, fu gata să cedeze farmecului glasului vibrant. Ar fi atât de uşor, gândi ea, să-i spună adevărul, să-i mărturisească spaima pe care i-o inspira Lew Quayle, să-i explice cum ea şi Hugues erau persecutați de acest om cunoscut pe toată coasta pentru crimele sale.

Dar abia îi trecu această idee prin minte, că realiză imediat ce-ar fi însemnat asta pentru Hugues, pentru toți cei ce lucrau pe domeniu, pentru locuitorii satului, pe care ea îi cunoştea şi-i iubea de pe când era copil. Toți erau amestecați în această aventură, toți riscau să-şi piardă viața sau, mai mult sau mai puțin, libertatea dacă ea începea să facă asemenea confidențe,

— M-ați ajutat deja mult, monseniore, zise ea. Când am ajuns aici, eram pe jumătate adormită, încă mă mai luptam cu demonii din visul meu. Acum mi-am regăsit luciditatea şi demonii au dispărut. N-am decât să vă mulțumesc şi să mă întorc în camera mea.

— Am să te însoțesc: în felul acesta, dacă vreun demon a mai întârziat pe acolo, am să-l alung.

— Nu, nu-i nevoie, murmură fata repede, percepând chiar ea nota de anxietate care-i altera vocea.

Îşi dădu seama că nu prea fusese convingătoare şi reluă aproape cu disperare:

— N-aş vrea s-o deranjez pe excelența voastră. Şi aşa v-am stricat noaptea. Mai întâi, şemineul care scotea fum, apoi neplăcerea de a schimba camera, şi acum eu care v-am trezit din somn. Îmi pare atât de rău...

— Aşadar, nu vrei să ai încredere în mine?

Leona nu avea nici o îndoială asupra sensului întrebării.

— Nu că n-aş vrea, zise ea încet, dar nu pot.

— Înțeleg, zise el, şi nu vreau să te oblig să faci ceva împotriva voinței dumitale, dar vrei să-mi promiți ceva, Leona?

— Ce anume, monseniore?

— Dacă vei fi din nou în pericol, dacă demonii din vis vor veni să te tulbure din nou, vino la mine şi am să te salvez, mă angajez să fac asta.

Cum fata nu-i răspunse, el întrebă:

— Nu vrei să-mi faci această promisiune?

— Aş vrea, murmură Leona, dar nu sunt sigură că mi-o voi putea ține.

— Este mai uşor să spui da acum, nu-i aşa? reluă el cu o voce caldă şi blândă. Nu-ți văd chipul dar ştiu că eşti aici, îți aud respirația, îți simt parfumul părului. Este parfumul trandafirilor, Leona.

Ea închise ochii. Visa, da, nu putea să fie decât un vis şi era fericită să audă asemenea cuvinte, şi dorea să le audă iar şi iar.

Lordul Chard oftă adânc.

— Şi acum, trebuie să te întorci în camera dumitale, zise el cu o voce gravă, încărcată de emoție. Aş vrea, fireşte, să te păstrez aici, să-ți mai vorbesc, dar acesta este un lucru pe care nu-l pot face din motive pe care tinerețea dumitale te împiedică să le înțelegi.

— Da, am să plec, zise ea. Nu-i nevoie să mă însoțiți, totul va fi în regulă.

Îl auzi, în întuneric, ridicându-se şi făcând câțiva paşi.

— Nu, vă rog... este mai bine... să plec singură, bolborosi ea cu o voce tremurată.

Nu-şi putea ascunde spaima şi bănuia că el îşi dădea seama de asta. Lordul Chard îşi puse repede halatul de casă şi, în clipa când ea puse mâna pe clanță, el o ajunse din urmă.

— Te conduc, zise el.

Îi era imposibil să mai protesteze. Deschise uşa şi ieşi.

Nu îndrăznea să privească înapoi şi să-l vadă pe lordul Chard mergând în urma ei. Când ajunseră în dreptul uşii, el o deschise şi se dădu la o parte ca s-o lase să treacă.

După ce intră în cameră, îi fu frică să ridice capul, apoi însă se hotărî s-o facă şi văzu că rugămintea ei fusese ascultată: Lew Quayle plecase şi baloturile de materiale dispăruseră.

— Vedeți, monseniore, zise ea uşurată, nu este nimeni. Aşa cum v-am spus, a fost doar un coşmar.

— Într-adevăr, nu este nimeni.

El o privi şi fata remarcă pe chipul lui o expresie

ciudată. Apoi el îi luă mâna şi i-o sărută uşor.

— Încuie bine uşa pentru ca demonii să nu se mai întoarcă, zise el. Şi acum, somn uşor, Leona. Cel puțin pentru sfârşitul acestei nopți, nu ai de ce să te mai temi.

Ce voia oare să spună cu asta? se întrebă ea. Va veghea ca nimeni să nu se mai apropie de uşa ei?

El plecă şi, supusă, pentru că el i-o ceruse, Leona răsuci cheia în uşă, apoi ascultă cum paşii lui se îndepărtau pe culoar. Se strecură în pat. Îi era frig şi totuşi obrajii îi ardeau. Acum abia o copleşeau amintirile recentelor evenimente.

Obosită, tulburată, descurajată, începu să plângă.

Nu adormi cu adevărat dar probabil că ațipise puțin pentru că atunci când deschise ochii încă plini de lacrimi, soarele strălucea pe cer. Se ridică din pat şi, luându-şi şalul, şi-l aruncă pe umeri.

Trebuia să se ocupe de rănit, să-l vadă înainte să se trezească cei din casă. Deschise uşa cu grijă; fireşte, nu-l bănuia pe lordul Chard pândindu-i mişcările, dar n-avea nici un chef să înfrunte întrebări stânjenitoare.

Castelul era liniştit, şi picioarele fetei abia atingeau covorul când se îndreptă spre camera verde. După ce intră, i se păru că încăperea este neaerisită şi deschise fereastra.

Se întoarse apoi spre pat: acesta era gol. Câteva clipe, nu-i veni să-şi creadă ochilor. Când îl luase Lew pe rănit?

Pe pernă erau pete de sânge şi păturile fuseseră aruncate pe jos, fără îndoială în grabă. Ea ar fi vrut să ştie ce anume se întâmplase pentru că, evident, în orice clipă, ea şi lordul Chard s-ar fi putut afla față-n față cu Lew. Păli la gândul ce s-ar fi putut întâmpla atunci. Nici o minciună, nici o prefăcătorie n-ar mai fi putut s-o scoată din această situație încurcată.

Trebuia să vorbească cu Hugues cât mai repede, să-l pună la curent cu ultimele evenimente. Se întrebă unde şi-o fi petrecut acesta noaptea şi se gândi că, după ce-i

oferise camera lordului Chard, s-o fi dus într-una din vechile camere de serviciu. Acolo exista întotdeauna un pat pregătit pentru administratorul care venea o dată pe lună să verifice socotelile domeniului.

Da, cu siguranță că acolo îşi va găsi fratele şi, într-adevăr, când deschise uşa, îl văzu dormind profund.

Se aşeză la capul patului, lângă el.

— Hugues, trezeşte-te, trebuie să-ți vorbesc.

El se întoarse, căscă şi se întinse mormăind:

— Dar cât este ceasul?

— Nu-i târziu dar trezeşte-te totuşi. Noaptea asta s-au petrecut nişte lucruri pe care trebuie neapărat să le ştii.

— Ce lucruri? întrebă el căscând din nou.

Părul lui blond era ciufulit iar barba crescută peste noapte îi umbrea fața.

— Lew a revenit.

— Ştiu. M-a trezi ca să-mi spună că-l ia pe Andre.

— Te-a trezit! exclamă Leona. Cum de te-a găsit?

— Cred că i-a spus Rose unde sunt. Ştii doar că ea este îndrăgostită de Gedeon, omul care se ocupă de cai; îşi petrece timpul învârtindu-se mereu pe lângă cărăuşi. Aseară, ea le-a dat de băut.

— Aşadar, şi Rose este compromisă, oftă fata. Oh! Hugues, există vreo persoană care să nu fie amestecată în afacerea asta necurată? Atât de ruşinoasă!

— N-o să ți se mai pară ruşinoasă când vei vedea toată munca din noaptea asta transformată în monede de aur, declară fratele ei bine dispus. Am fost nevoit să-i cedez camera mea lui Chard, şemineul lui scotea un fum îngrozitor. Când m-am asigurat că a adormit, am ieşit să mă conving că totul decurge bine. Am aflat că încărcătura scufundată a fost scoasă la suprafață şi i-am spus Rosei că voi dormi în camera de serviciu.

— Nu te-ai gândit să-i spui şi că lordul Chard doarme în patul tău?

— Nu, de ce i-aş fi spus?

— Lew a năvălit în camera mea, îi explică fata. Şi eu

am alergat la tine ca să mă aperi.

Hugues sări ca ars.

— Fir-ar să fie! Şi ai dat peste Chard?

— Da, am dat peste lordul Chard.

— Ce ți-a spus? Sper că n-a bănuit nimic?

În loc de orice răspuns, Leona se ridică şi se duse la fereastră. O deschise şi privi marea irizată de soarele dimineții şi orizontul încă înceţoşat.

— Hugues, lucrurile nu mai pot continua astfel, zise ea.

— Nu vorbi prostii. Suntem băgați în afacere până-n gât, cu toții, şi nu putem da înapoi. Dar vreau să ştiu dacă Chard a bănuit ceva!

— Cred că da.

— Ei bine, vom fi şi mai prudenți. Slavă Domnului că suntem invitați la Clantonbury; următoarea corabie va sosi mâine şi o vreme vom sta mai liniştiți. Vânzarea celor două încărcături ne va mai pune pe linia de plutire.

— Chiar ai de gând să aduci marfa mâine? întrebă fata.

— Bineînțeles, de ce nu? Tu şi cu mine îl vom supraveghea pe Chard, iar Lew va fi cu ochii-n patru aici. O să depozităm marfa în pivniță, până ce vor veni caii.

Leona se întoarse şi îşi privi fratele drept în față.

— Nu aici, zise ea, nu în casă, Hugues.

— Ce idee! Am făcut-o adeseori deja şi, dacă Chard scotoceşte satul, n-o să găsească nimic. Nu există nici un motiv ca el să descopere existența grotelor şi comunicarea dintre acestea şi pivnițele castelului. Nimeni n-a reuşit s-o descopere vreodată.

— Am impresia că el este în stare să descopere orice, murmură fata.

— Ce i-ai spus, azi noapte? întrebă brusc Hugues.

— N-am spus nimic în legătură cu încărcătura, dar crezând că vorbesc cu tine, ți-am cerut să-l opreşti pe

Lew să mă mai urmărească.

— Poate că el nu ştie cine este Lew, sugeră tânărul fără prea multă convingere.

Leona ridică din umeri.

— Ştie cu siguranță, Lew Quayle este cunoscut peste tot. Ultima oară când au venit soldații în sat, pe el îl căutau. Îi cunoşteau numele şi îl ştie şi garda de coastă.

— Ei bine, nu-l vor prinde! declară Hugues. Nu există vreun bărbat, vreo femeie sau vreun copil în tot comitatul care să-l trădeze.

— Vrei să spui că n-ar îndrăzni îl corectă repede Leona.

— Evident, n-aş vrea să fiu în locul aceluia care l-ar denunța pe Lew, răspunse fratele ei.

— Cum l-a luat pe Andre, dacă acesta este numele rănitului?

— Au ieşit pe uşa din spate, cred. Acolo îi aşteptau doi oameni. Lew mi-a zis să-ți spun că se simțea mult mai bine şi că îți mulțumeşte.

— Nu era chiar atât de bine încât să poată fi transportat, a fost periculos să-l ia atât de repede.

— Este mai bine să nu mai fie în casă. Nu-i cazul să riscăm ca Chard să dea peste el.

Hugues oftă oarecum iritat şi adăugă:

— Uitam să-ți spun, Chard a adus o trăsură cu care să te duci la Clantonbury.

— Cât de bun este! exclamă fata.

— Bun? Chiar aşa? Nu eşti deloc pretențioasă. Eu bănuiam care-i treaba. Vizitiul şi valetul său îl aşteaptă la hanul Worthing. Asta-i umilitor pentru noi. Dacă Chard nu şi-a adus oamenii aici, a făcut-o pentru ca aceştia să nu descopere mizeria în care trăim.

— Crezi că pentru asta?

— Fireşte, bombăni tânărul. Doar nu eşti atât de proastă încât să nu înțelegi. Credeai că un om ca Chard călătoreşte fără valetul lui?

— Am fi putut să-l găzduim şi pe valet, murmură

Leona.

— Bineînțeles, şi pe alți servitori, dar Chard n-a gândit aşa; n-are decât dispreț pentru casa Ruckley. Mă face să suport o asemenea insultă. Acum, te mai miră faptul că vreau să am bani? Şi voi avea, prin orice mijloc. Atunci, vom putea repara castelul, vom putea angaja servitori convenabili şi am putea duce o viață veselă la Londra. Am să te duc şi pe tine acolo, adăugă el după o clipă de gândire.

— Mulțumesc, murmură Leona cu voce slabă.

Cu inima zdrobită de descurajare, cu ochii în lacrimi, ea ieşi din încăpere, convinsă că, în clipa următoare, Hugues şi-a şi băgat capul în pernă şi şi-a tras cuvertura peste el, adormind la loc într-un somn liniştit...

Capitolul 7

Construit lângă mare, Clantonbury nu se afla decât la vreo opt-zece mile de Ruckley în linie dreaptă, dar nu exista un drum printre dune şi trăsurile trebuiau să facă un ocol mare, astfel că se parcurgeau aproape douăzeci de mile înainte să zăreşti superba clădire, proiectată odinioară de Robert Adam.

Un majordom, cu un aer mai solemn şi mai impunător decât al unui mare senior, îi introduse în ceea ce el numea „micul salon" şi care Leonei i se păru a fi de dimensiunea unei săli de bal. Era o încăpere încântătoare ce dădea spre grădina de trandafiri. Lordul Chard spuse că se duce să-şi caute sora.

Nicholas Weston dispăruse şi nici Hugues nu era aici. Fără îndoială că se dusese să-şi ducă la grajduri calul, gândi Leona.

Se plimbă încet prin salon, atingând delicat cu vârful degetelor satinul pernelor, catifeaua şi mătasea care acopereau scaunele şi ajunse în celălalt capăt al salonului, pe partea unde ferestrele dădeau spre grădina de trandafiri. Acestea erau deschise şi ea auzi nişte voci. Tocmai voia să se îndepărteze când o frază o ţintui pe loc.

— Serios, Julien, îmi ceri prea mult, chiar dacă sunt sora ta şi te ador. Nu te-am văzut de săptămâni întregi şi chiar de luni de zile - în afara unor recepţii la care te-am văzut de departe - şi soseşti dintr-o dată cu o femeiuşcă de la ţară de care te-ai îndrăgostit. Şi nu numai că vrei să fiu ospitalieră, dar să-i şi împrumut

rochiile mele. Te asigur că mergi prea departe.

Leona nu mai auzi răspunsul pentru că se îndepărtă repede de fereastră, cu obrajii în flăcări. Se lăsă să cadă pe un scaun, cu capul plecat, cu mâinile împreunate şi crispate, copleşită de umilință.

„N-am să-i las să mă insulte" îşi zise ea tocmai în clipa când uşa se deschise şi ducesa urmată de lordul Chard intră.

La cei douăzeci şi şapte de ani ai ei, în plină înflorire a frumuseții, ducesa de Clantonbury avea părul negru cu reflexe albăstrii, sprâncenele drepte şi ochii aproape violeți care făceau ca tenul ei să pară şi mai alb.

Micuță, încântătoare şi plină de viață, Henriette Clantonbury putea foarte bine, atunci când voia, să pară de temut.

— Ți-o prezint pe Leona Ruckley, zise lordul Chard.

El se încruntă uşor când auzi vocea limpede şi rece a surorii sale:

— Ce mai faceți, domnişoară Ruckley? Se pare că fratele meu v-a invitat să stați o vreme aici?

Leona făcu o reverență adâncă şi continuă s-o privească cu îndrăzneală pe interlocutoarea ei. Se simțea intimidată dar orgoliul rănit îi domina orice alt sentiment.

— Vă prezint scuzele mele cele mai profunde, doamnă, zise ea calm, pentru faptul că fratele meu şi cu mine ne aflăm aici poate împotriva voinței dumneavoastră, dar lordul Chard a insistat foarte mult să venim. Poate că avea motive mai deosebite.

Dacă ducesa îi vorbise cu răceală, apoi Leona reuşise să-i răspundă cu şi mai multă răceală. Extrema ei tinerețe părea să-i dea mai multă îndrăzneală decât avea ducesa.

Aceasta păru surprinsă de atitudinea ei. Leona simțea privirea lordului Chard ațintită cu insistență asupra ei. Chiar dacă reuşea să păstreze o atitudine mândră, inima îi bătea cu putere şi mâinile, crispate pe şal,

tremurau în ciuda efortului ei de a le calma.

Brusc, expresia de pe chipul ducesei se schimbă.

— Dar dumneata eşti aproape un copil! exclamă ea. Şi eşti un copil extraordinar de frumos! Julien nu mi-a spus...

Se întrerupse, îşi muşcă buzele şi-i aruncă o privire fratelui său.

— Sunt sigură că domnişoara Ruckley spune adevărul, declară ea, trebuie că există un motiv ascuns al acestei vizite. Aşadar, mărturiseşte adevărul.

— Te asigur că... începu lordul Chard.

Dar ducesa îi tăie vorba printr-un gest şi din nou, se întoarse spre Leona.

— Să nu-l mai ascultăm, zise ea, este pe punctul de a spune o minciună. Îl cunosc atât de bine pe fratele meu încât ştiu întotdeauna în ce clipă vrea să-mi spună o poveste. Numai dumneata poți să-mi spui de ce vă aflați de fapt aici; de la el n-o să scot nimic.

Vorbea acum pe un ton cald şi zâmbetul ei fermecător i-ar fi adus iertarea oricărui reprezentant al sexului opus, dar Leona nu putea să nu se gândească la demnitatea ei ofensată.

— Îmi pare rău, doamnă, dar eu nu cunosc nici unul dintre motivele deosebite care au determinat invitația lordului Chard. Am crezut că aceste vizite surpriză fac parte din obiceiurile dumnealui....

— Ăsta-i Julien! exclamă ducesa. Vine întotdeauna în momentul în care-l aştepți mai puțin. Dar adevărul este că, de îndată ce-l vezi sosind, îi ierți totul pentru că ne bucurăm să-l vedem.

Îi adresă un zâmbet fratelui său, se aşează comod pe canapea şi, cu un gest, îi făcu semn Leonei să se aşeze lângă ea.

— Dacă tot eşti aici, de ce să ne mai spargem capul să căutăm motivul prezenței voastre aici? Mai degrabă să încercăm să vă facem şederea agreabilă. Cred că te însoțeşte fratele dumitale?

— Da, Hugues trebuie să fie la grajduri ca să se ocupe de cal, îi explică fata. Este de-a dreptul maniac în privința cailor şi n-are încredere în nimeni, nici chiar în rândaşii excelenței voastre, mă tem.

— Şi ducele este la fel de exigent. Mi se întâmplă să fiu invidioasă pe cai, le acordă foarte multă atenție, în timp ce de mine se ocupă destul de puțin.

Era evident că îşi pierduse toată aroganța şi acum era gata s-o trateze pe Leona de la egal la egal, dar fata tot nu putea s-o accepte. Încă îi mai răsuna în urechi expresia „o femeiuşcă de la țară". Se întoarse spre lordul Chard care rămăsese în picioare.

— Sper ca excelența voastră să ne permită să plecăm mâine, zise ea. Sunt multe lucruri de făcut la Ruckley şi totul va fi neglijat dacă eu nu sunt acolo să supraveghez.

Lordul Chard ridică mirat sprâncenele, dar înainte să apuce să spună ceva, ducesa interveni.

— Nici vorbă, este imposibil, n-o să ne părăsiți atât de repede! Călătoria nu şi-ar mai fi avut rostul. În plus, sunt sigură că soțul meu va vrea să vă arate tot ce merită văzut la Clantonbury, şi asta nu se poate face într-un timp atât de scurt.

— Sunteți foarte amabilă, doamnă, zise Leona cu răceală, dar sunt sigură că fratele meu va fi de aceeaşi părere cu mine; nu putem lipsi mai mult de la Ruckley.

Cu un gest neaşteptat, ducesa îşi puse mâna pe cea a Leonei.

— Cred că eşti supărată pe mine pentru că te-am primit cam rece, zise ea. Dacă-i aşa, trebuie să mă ierți. Nu pe dumneata eram supărată, ci pe Julien care nu şi-a dat măcar osteneala să-mi trimită un mesaj ca să mă anunțe şi să-mi permită să pregătesc mai bine sosirea voastră.

— Este într-adevăr o mică neglijență, răspunse Leona, şi, în locul dumneavoastră, doamnă, aş fi la fel de nemulțumită. De fapt, eu i-am făcut aceleaşi reproşuri

fratelui meu când, acum două zile, a venit să mă anunțe că lordul Chard se află doar la câteva mile de castelul Ruckley.

— Bărbații ăştia! Bărbații ăştia! exclamă ducesa.

— Totuşi, reluă Leona, asta nu scuză cu nimic apariția noastră neaşteptată. Ar fi trebuit să refuzăm invitația lordului Chard şi să aşteptăm să primim o invitație din partea dumneavoastră. Sunt destul de ignorantă în privința etichetei, dar n-ar fi trebuit să cedez insistențelor lordului Chard.

— Te rog, domnişoară Ruckley, nu fi atât de crudă cu bietul meu Julien, zise repede ducesa.

În clipa aceea, se deschise uşa şi majordomul îl anunță pe Hugues.

Dacă ducesa gândise până acum că Leona nu semăna deloc cu ceea ce-şi imaginase ea înainte s-o vadă, îşi dădu seama şi mai bine acum, văzându-l pe fratele ei a cărui prestanță şi distincție o frapară imediat. Leona se simți foarte mândră de Hugues care traversa salonul, dovedind o siguranță de bun gust, şi se înclină în fața ducesei cu o grație demnă de un gentilom, asigurând-o, nu fără a-i adresa o privire de sinceră admirație, că era umilul ei servitor.

— Sunt un admirator al dumneavoastră, adăugă el ridicându-se, din clipa în care v-am văzut, acum o lună, la o petrecere. Erați atât de frumoasă şi strălucitoare încât făceați să pălească luminile candelabrelor.

— Sir Hugues, sunteți un linguşitor, protestă tânăra femeie fără asprime. Sunt încântată să vă găzduiesc la Clantonbury, pe dumneata şi pe sora dumitale. Julien mi-a spus că locuiți nu prea departe de aici? Ca vecini, ar fi trebuit să ne întâlnim mai des, dar, după câte ştiu, dumneata nu prea stai pe acasă.

— Nu, a fost multă vreme plecat în Franța cu mine, zise lordul Chard, era unul dintre cei mai buni ofițeri ai mei. De altfel, Henriette, cred că ți-am povestit despre faptele lui de arme în scrisorile mele.

— Dacă ai fi făcut-o, mi-aş fi amintit, ripostă ducesa. Scrisorile tale, frăţioare, erau teribil de plictisitoare, pline de explicaţii tactice, de descrieri ale bătăliilor împotriva francezilor pe care eu i-am considerat întotdeauna, în ceea ce mă priveşte, ca fiind nişte oameni deosebit de cultivaţi şi fini cunoscători într-ale mâncării.

Lordul Chard râse. Şi ducesa se adresă Leonei:

— Vino, domnişoară Ruckley, am să te conduc în camera dumitale, zise ea, şi vom putea vorbi liniştite, departe de urechile acestor domni. Să-i lăsăm să evoce amintiri din „vremurile bune"; sunt sigură că vom mai auzi povestiri pasionante în cursul serii dar, deocamdată, avem lucruri mai importante de făcut.

— Excelenţa voastră este neîndurătoare lipsindu-ne de prezenţa ei, zise Hugues.

— Dacă sunteţi cuminţi, ne veţi vedea la cină, declară ea. Când va veni soţul meu, să începeţi imediat să vorbiţi despre cai, pentru că eu nu suport discuţii pe marginea acestui subiect la masă. Atunci, domnişoara Ruckley şi cu mine contăm pe voi ca să vă ocupaţi numai de noi.

O conduse pe Leona, şi curând o invită să intre într-o încăpere atât de vastă încât îţi venea greu să crezi că este un simplu dormitor destinat unei fete aflate în vizită.

Leona îşi zări umilele ei obiecte de toaletă despachetate şi aşezate pe toaleta din marmură şi lemn aurit. Rochia simplă de pânză era întinsă pe speteaza unui fotoliu de catifea iar papucii păreau vrednici de milă la picioarele patului cu coloane, al cărui baldachin aproape că atingea tavanul.

— Oh! Uitasem, zise ducesa care privea în jurul ei, întârziind o clipă pe rochia sărăcăcioasă. Julien mi-a spus că n-ai avut timp să-ţi aduci mare lucru cu dumneata. Dacă ai vrea să-mi dai voie, aş fi foarte bucuroasă să-ţi împrumut câteva rochii.

— Îi mulțumesc excelenței voastre pentru această generoasă intenție, zise Leona foarte încet, dar mă voi mulțumi cu propriile mele rochii, oricât de modeste ar fi.

Ducesa o privi cu insistență.

— De ce crezi că trebuie să refuzi? întrebă ea.

Deodată, îşi duse o mână la gură şi exclamă:

— Ştiu! Acum înțeleg totul! Fereastra de la salonul cel mic era deschisă când eu şi Julien ne aflam în grădina de trandafiri: dumneata ai auzit tot ce-am vorbit.

Leona nu putu răspunde. Văzându-i roşeața din obraji şi privirea tulburată, ducesa îşi dădu seama că descoperise adevărul.

— Oh! Îmi pare rău, spuse ea. Întotdeauna vorbesc înainte să mă gândesc, fără să ştiu ce spun, şi mă trezesc de multe ori în nişte situații îngrozitoare. Te rog, draga mea, iartă-mă.

Leona se întoarse spre şemineu, cu capul plecat. Flăcările jucăuşe aruncau licăriri strălucitoare în părul ei.

— Excelența voastră n-are de ce să se scuze, zise ea foarte încet. Eu am fost cea care a acționat nechibzuit venind aici fără să fiu invitată.

— Cum am putut să fiu atât de zăpăcită, atât de rea? reluă ducesa. Te-am rănit şi n-aş fi vrut s-o fac pentru nimic în lume. De îndată ce te-am văzut, mi-am dat seama cât de mult m-am înşelat în privința dumitale. Căzu o clipă pe gânduri. De fapt, ca să fiu absolut sinceră, nu mi-am imaginat nici o clipă că Julien ar fi putut invita aici „o femeiuşcă". El este foarte pretențios şi n-ar tolera să-mi prezinte oameni care nu fac parte din lumea noastră, dar mă amuză adeseori să-l tachinez pentru că este cam ceremonios şi ia viața prea în serios. Ai auzit ce mi-a răspuns atunci?

— Nu, doamnă.

— Ei bine, am să-ți repet. Mi-a zis: „Cum îndrăzneşti să vorbeşti astfel? Fata pe care am invitat-o aici este ființa cea mai frumoasă şi mai pură pe care am întâlnit-

o vreodată”. Ce zici?

— A spus... el asta? bolborosi Leona. Nu pot... să cred, doamnă.

— Şi totuşi este adevărat, afirmă ducesa. Şi ca să-ți mărturisesc totul, am fost chiar puțin geloasă; de aceea m-am purtat atât de rece când am intrat în salon. Vezi dumneata, până acum eu n-am împărțit cu nimeni afecțiunea lui Julien.

Capitolul 8

Leona nu putea să doarmă.

Nu era numai din cauza patului cel mare, care i se părea copleşitor cu pernele lui voluminoase împodobite cu dantele; nici din cauza atmosferei luxoase sau a parfumului uşor al ducesei, care plutea încă în încăpere, şi cu atât mai mult nici din cauza a ceea ce se petrecuse în cursul serii.

Originea acestei insomnii persistente se afla în întrebarea pe care i-o pusese ducesa înainte de cină: „Îl iubeşti chiar atât de mult?”

Leona încerca să găsească un răspuns şi chiar mai multe răspunsuri diferite de cel care-i venise imediat pe buze. Roşind, răspunsese foarte repede:

— Nu, nu, fireşte că nu. Niciodată nu m-am gândit la aşa ceva.

Ducesa, râzând uşor, o prinsese pe Leona de bărbie ca să-i poată vedea mai bine faţa.

— Cred că-mi spui poveşti, draga mea.

Şi înainte ca Leona să mai poată spune un cuvânt, să protesteze mai energic, ducesa o conduse spre scară. Rochia ei verde ca apa, brodată cu perle şi cu diamante, foşnea la fiecare pas, iar smaraldele colierului scânteiau ca nişte ochişori ironici.

Tulburată, simţindu-şi mintea golită, Leona o urmă pe ducesă. Când ajunseră jos, aceasta îşi puse un deget pe buze.

— Nu uita planul nostru: joacă-ţi bine rolul!

Tresărind, Leona îşi aminti de planul pe care-l

puseseră la cale în timp ce se pregăteau: când va intra în salon, fata va fi anunțată sub un alt nume, o musafiră neașteptată venită la Clantonbury. Şi vor vedea cine o va recunoaşte primul pe umila călătoare sosită la castel în cursul după-amiezii.

— E un noroc că ducele nu te-a văzut încă până acum, zisese veselă ducesa. El se va purta absolut firesc. Cei mai interesanți de observat vor fi Julien, Nicholas Weston şi, bineînțeles, fratele dumitale, dar el probabil că te va recunoaşte imediat.

Când erau încă sus, în cameră, ideea părea a fi o glumă fermecătoare şi Leona o încuviințase bucuroasă văzând cât o încântă pe ducesă; dar când veni momentul să joace acest nou personaj, tremura toată. Nimic în viața ei singuratică n-o pregătise pentru un astfel de joc, după cum de altfel nu era pregătită nici pentru însuflețirea un pic cam frivolă a ducesei.

— Mâine vor veni aici o mulțime de invitați, spusese aceasta. În seara asta, din fericire, suntem doar între noi. Mă aşteptam să mă plictisesc îngrozitor, dar acum ştiu că o să mă distrez de minune.

Sinceritatea ei era incontestabilă şi, în ciuda lipsei ei de experiență, Leona îşi dădea seama că frecventarea neîncetată a petrecerilor mondene din Londra devenea probabil, cu timpul, plictisitoare. Gluma pregătită era pentru tânăra femeie mai captivantă decât o recepție la unul dintre personajele importante ale regatului.

— Eşti adorabilă, draga mea. Nu fi intimidată, îi spuse ea Leonei lăsând-o în urmă la picioarele scării.

După cum se înțeleseseră, Leona trebuia să aştepte două minute înainte de a o urma şi niciodată Leonei nu i se păruseră mai lungi două minute. În hol se aflau şase valeți, cu privirile ațintite înainte, dar fata simțea că ei o vedeau foarte bine. Poate că se amuzau în sinea lor de transformarea ei...

Într-o oglindă în ramă aurie, ea vedea reflectat tot holul: rochia ei se detaşa pe lambriurile lustruite şi, în

jurul gâtului, diamantele scânteiau.

Ce va crede lordul Chard? Leona era conştientă că gândul la el n-o părăsise nici o clipă. Nu-i păsa nici de Nicholas Weston nici de Hugues, pentru ea exista doar lordul Chard. El era cel care o văzuse îmbrăcată în diverse feluri, cu rochia albă pătată de sânge, cu biata ei rochie gri şi chiar în cămaşă de noapte, noaptea trecută, când plânsese la pieptul lui.

În clipa când tocmai depăna aceste gânduri, doi valeți se apropiară de uşa salonului: cele două minute trecuseră. Leona fu cuprinsă de panică, spaima o paraliza. Nu va putea niciodată să-şi joace rolul. Mai bine să fugă, să se ascundă în camera ei sau, şi mai bine, să-şi pună rochia ei veche şi să-şi reia adevărata înfățişare, să fie ea însăşi.

Totuşi, în ciuda acestui impuls, înaintă şi se apropie de uşile care se deschiseră în fața ei. Se auzi o voce care tulbură liniştea marelui salon:

— Excelența Sa, vicontesa de Mayfield.

Aleseseră la întâmplare acest nume, atât de răspândit, spusese ducesa, încât fiecare va fi sigur că-l mai auzise deja.

Leona înaintă încet în cea mai mare încăpere pe care o văzuse vreodată, printre lumini şi flori. O buimăcea acest univers de culori strălucitoare, totul i se înceţoşa în fața ochilor. Dezorientată, n-o mai văzu decât pe ducesă; aceasta îi veni în întâmpinare, cu privirea licărind maliţioasă în timp ce pe buze îi apăruse un zâmbet ceremonios de bun-venit.

— Ce amabilă sunteți că ați venit, dragă lady Mayfield, zise ea pe un ton monden. Tocmai le spuneam soțului meu şi invitaților noştri cât mă bucur că vă aflați prin apropiere şi gata să ne onorați cu prezența astă-seară. Arătați într-adevăr superb.

Leona făcu o reverență şi, când se ridică, ducesa o luă de braț şi o conduse.

— Duce, îi spuse ea soțului ei, ți-o prezint pe draga

mea prietenă, lady Mayfield, despre care ți-am vorbi de atâtea ori. Sunt încântată că a putut veni astă-seară.

— Sunteți binevenită, doamnă, zise ducele înclinându-se şi sărutându-i mâna Leonei.

Nu semăna deloc cu imaginea pe care şi-o făcuse despre el, şi îl privi surprinsă. Era un bărbat scund, destul de chel, cu o față lunguiață, aproape cabalină, şi fără o înfățişare prea pompoasă, în ciuda redingotei de brocart.

— Am să vi-i prezint şi pe ceilalți oaspeți ai noştri, reluă ducesa, conducând-o pe fată. Domnul Nicholas Weston, un vechi prieten.

— Supusul dumneavoastră, doamnă zise solemn domnul Weston.

Leonei îi venea să râdă. Era sigură că, cel puțin acesta, nu o recunoscuse.

— Sir Hugues Ruckley, unul dintre vecinii noştri apropiați, continuă ducesa.

Fata constată că fratele ei nu bănuia păcăleala; de altfel, nu-i acordă nici o atenție noii venite, nu avea ochi decât pentru ducesă.

— Şi în sfârşit, fratele meu, lordul Chard.

— Monseniore, murmură Leona făcând o reverență.

Nu se simțea în stare să ridice privirea şi genele lungi îi atingeau obrajii îmbujorați.

„Nici el nu mă recunoaşte" îşi zise ea.

Apoi auzi vocea liniştită a lordului Chard care se adresă surorii lui:

— Ai făcut-o fermecătoare, Henriette.

— Oh! Julien, tu ai recunoscut-o!

— Fireşte. Doar nu credeai că am să mă las păcălit?

Hugues, stupefiat, interveni:

— Ce spuneți? Nu poate fi Leona!

Potrivindu-şi monoclul, Nicholas Weston exclamă:

— Ca să vezi! Ce transformare! N-aş fi bănuit niciodată...

— Poate să-mi explice şi mie cineva ce înseamnă toate

astea? întrebă ducele.

— Desigur, dragă, răspunse soția lui veselă. Dar îmi pare rău că nu l-am păcălit şi pe Julien, după toată osteneala pe care mi-am dat-o s-o fac pe Leona de nerecunoscut. Cum de ai ghicit, Julien? Nicholas şi sir Hugues n-au văzut nimic.

— Ai uitat să-i schimbi chipul, răspunse cu gravitate lordul Chard.

Ducesa făcu o mică strâmbătură care o făcu şi mai drăguță.

— Eşti absurd! Cum aş fi putut? Dar sir Hugues n-a remarcat nimic, nu-i aşa?

— Nimic, mărturisi tânărul. Niciodată n-am văzut-o pe sora mea arătând astfel.

— Trebuie să înțeleg, zise ducele, că dumneaei nu este lady Mayfield, ci domnişoara Leona Ruckley?

— Ce perspicace eşti! exclamă ducesa.

— Dar de ce n-ar fi trebuit s-o recunoască Julien şi fratele ei?

Se priviră unul pe altul uluiți.

— Pentru că am venit aici îmbrăcată în nişte haine ponosite, zise Leona, şi excelența sa ducesa, a încercat să mă transforme într-o elegantă... După cum vedeți, se pare că a reuşit de minune dacă nici fratele meu n-a observat păcăleala!

— Ei bine! Este într-adevăr o victorie! zise ducele zâmbind.

— Ar fi fost mult mai nostim să continuăm jocul mai mult timp, dar Julien a stricat totul, declară ducesa cu însuflețire. Este un mult prea bun observator.

— Asta ține de meseria lui, explică ducele. Un bărbat care comandă un regiment învață să vadă adevărul. Chiar şi acum, iată-l preocupat de o sarcină foarte dificilă; ca s-o îndeplinească, va avea nevoie de toate resursele minții lui.

— O sarcină dificilă? repetă ducesa. Despre ce este vorba, Julien? De ce nu mi-ai spus nimic?

— Nu este chiar o sarcină.

— Este vreo misiune? Pe lângă familia regală?

Lordul Chard scutură din cap.

— Nimic de felul acesta, zise el.

— Din moment ce Julien tace, aş face mai bine să vorbesc în locul lui, reluă ducele. Majestatea Sa i-a încredinţat sarcina să cureţe zona de contrabandiştii care bântuie de-a lungul coastei. Este o treabă care i-ar speria pe mulţi bărbaţi, dar lui Julien nu i-a fost niciodată frică de nimic.

— Nu-i deloc nostim, ripostă ducesa. Te credeam însărcinat să asişti la încoronarea Majestăţii Sale, Julien. Contrabandişti? Ce rău fac aceştia? Dacă faci mai dificil transportul mătăsurilor franţuzeşti, preţurile de pe Bond Street vor deveni exorbitante!

— Numai femeile încurajează această fraudă, zise cu asprime ducele. Julien ar trebui să iniţieze o lege mai severă şi să-i pedepsească pe toţi cei care o încalcă.

— Masa este servită.

Vocea majordomului răsună la intrarea în salon, spre marea uşurare a Leonei, pentru că subiectul discuţiei fu schimbat, dar simţi privirea lordului Chard aţintită asupra ei când ducele îi oferi braţul ca s-o conducă în sufragerie.

Li se serviră mâncăruri variate, delicioase, necunoscute Leonei; mâncau din farfurii de aur iar masa era împodobită cu orhidee şi sfeşnice mari având fiecare câte douăsprezece lumânări.

Leona stătea între duce şi lordul Chard şi, după ce schimbă câteva cuvinte banale cu gazda sa, se întoarse către celălalt vecin.

— La ce vă gândiţi? întrebă ea deodată, văzând că el tace.

— Mă minunez de uşurinţa cu care o femeie îşi poate schimba „penele”, zise el.

— Da, umila rândunică le-a luat pe cele ale păunului, răspunse Leona repede, dar numai pentru astă-seară,

monseniore.

— Sper să fie pentru mai mult timp. Sora mea plănuieşte deja să te prezinte întregului comitat; ascultă numai ce-i povesteşte fratelui dumitale.

Şi chiar aşa era. Hugues aproba toate sugestiile ducesei.

— Poimâine, spunea aceasta, va trebui să vă duceți împreună cu ducele la adăpostul câinilor de vânătoare de la Seaford. Cuştile lor sunt minunate şi amenajate foarte modern. De fapt, cred că aceşti câini ai noştri o duc mai bine decât proprietarii lor.

— Mă interesează mai mult decât orice să-i văd, răspunse Hugues.

Leona înțelese că nu-i va fi cerută părerea.

Era oare bucuroasă sau nemulțumită că nu se va întoarce acasă? Nu-şi dădea seama. Existau atâtea contradicții în sufletul şi în mintea ei. Totuşi, de un lucru era sigură: lordul Chard o intimida. Avea în ochi o licărire pe care ea nu îndrăznea s-o înfrunte, în glas avea nişte inflexiuni care aproape că o împiedicau uneori să-i răspundă.

Când, după cină, bărbații se alăturară femeilor în salon, ducesa propuse un joc de cărți.

— Ar trebui s-o rogi pe domnişoara Ruckley să se aşeze la pian, propuse lordul Chard.

— Oh, nu! protestă Leona, stânjenită.

Dar ducesa o conduse cu autoritate spre pian.

— Va fi plăcut să te ascultăm, zise ea.

Ceea ce n-o împiedică, toată seara, să pălăvrăgească şi să râdă cu ceilalți. Astfel că Leona îşi dădu seama curând că nimeni n-o ascultă, ceea ce mai degrabă o bucură.

Ca întotdeauna, se lăsă purtată de inspirație. Notele curgeau sub degetele ei ca picăturile de apă proaspătă; improviza, sărbătorind parcă numai pentru ea frumusețea castelului Clantonbury, a teraselor şi a grădinilor sale, marea albastră-verzuie care şoptea în

depărtare şi măreția nobilei clădiri.

— Ce visezi în această clipă? se auzi o voce în spatele ei.

Fata tresări. Nu remarcase că lordul Chard plecase de la masa de joc. El luă un scaun şi se aşeză atât de aproape de taburetul Leonei încât îi atinse cu genunchiul rochia albă.

— Cântă-mi marea, zise el, ştiu că ea face parte din viața dumitale.

— De ce spuneți asta? întrebă ea instinctiv.

— Pentru că o iubeşti şi totuşi te sperie. Importante sunt sentimentele noastre față de lucruri şi nu lucrurile în sine, nu-i aşa?

— Nu... nu ştiu, murmură ea.

Totuşi, spusele lui erau adevărate, gândi ea. Dragostea şi teama erau sentimente pe care ea le resimțea într-un mod confuz, fără să ştie dacă era vorba despre mare sau despre lordul Chard. Şi unul şi celălalt trezeau în ea un zbucium, îi provocau în suflet o luptă crâncenă.

Cântă o vreme, apoi mâinile îi poposiră pe genunchi.

— Nu pot să cânt... când sunteți atât de aproape, monseniore, zise ea foarte încet.

— De ce? întrebă el. Aseară n-ai cântat tot pentru mine?

— Este altceva.

— Cum adică?

Şi ea îşi punea aceeaşi întrebare şi găsi un răspuns tulburător: acum era prea conştientă, din punct de vedere fizic, de prezența lui, era prea aproape de ea, se temea ca el să nu se apropie şi mai mult. Şi, în adâncul sufletului, îi răsuna fraza ducesei: „Îl iubeşti deci chiar atât de mult?”

Se ridică grăbită.

— Mi-au obosit degetele, monseniore, nu mai pot să cânt.

— Vino pe terasă, zise el.

Înainte ca ea să aibă timp să-şi revină, el o conduse spre una dintre uşile mari de sticlă.

Luminile casei luminau grădina, cerul era presărat cu stele şi Leona se gândi că, peste două nopți, va fi lună plină şi că vaporul va trebui să acosteze cât mai repede. Lumina lunii dezvăluia prea multe lucruri soldaților care fără îndoială stăteau la pândă.

— La ce te gândeşti? întrebă lordul Chard.

— Mă gândeam la luna plină, răspunse ea.

— Astă seară nu-i lună plină.

— Ştiu, zise fata.

În lumina venită dinspre salon, ea văzu că o priveşte.

— Aş putea să-ți dau un sfat, Leona?

— Dacă doriți, zise ea pe un ton voit nepăsător; dar vă previn, este puțin probabil că-l voi urma, pentru că în general sfaturile au tendința să-i convingă pe oameni să facă ceea ce ei nu vor să facă, sau să renunțe la planurile lor.

El începu să râdă. Părea mult mai tânăr atunci când râdea.

— Eşti incorigibilă, zise el. O permanentă contradicție între vorbe şi fapte. Până la urmă, în toate privințele.

— O contradicție? repetă ea surprinsă.

— Pari foarte fragilă, slabă, cuminte şi, în realitate, eu cred că eşti puternică şi hotărâtă, la drept vorbind, chiar încăpățânată.

— Ar fi îngrozitor să fiu aşa.

— Iată un cuvânt care nu ți se va aplica niciodată, zise lordul Chard. Ai idee cât de frumoasă eşti astă-seară?

— Sunt doar „penele păunului" murmură ea.

— Mie îmi păreai chiar mai frumoasă în rochia aceea pe care o purtai când te-am adus aici, replică lordul Chard. Dacă-ți aminteşti, dumneata ai fost cea care te-ai plâns că nu eşti bine îmbrăcată, nu eu.

— Râdeți de mine!

El îşi puse mâna pe mâna fetei. Leona crezu că va

simți din nou senzația ciudată de calm şi siguranță pe care o cunoscuse deja, dar simți cu totul altceva. O străbătu un fior brusc, ca o undă de vitalitate; o senzație care parcă acum se trezea în ea dintr-un somn adânc. Răsuflarea i se acceleră şi, în timp ce ea rămase nemişcată, tremurând, văzu fața lordului Chard aplecându-se spre ea.

— Leona... murmură el cu o voce răguşită.

Dar ea nu mai apucă să audă ce-ar fi vrut el să-i spună, pentru că din salon se auzi o voce:

— Julien, ce faci? Este rândul tău să faci cărțile. Te aşteptăm.

Ducesa rupsese vraja. Leona îşi retrase mâinile din cele care o țineau prizonieră şi, întorcându-se brusc, intră în salon.

Din clipa aceea, nu mai avu habar de ce se mai discută sau ce se mai petrecu în seara aceea. Păstra în sufletul ei acea stranie senzație necunoscută, inima îi bătea cu putere, gândurile îi zburau aiurea.

Foarte târziu după aceea, i se păru ei, plecară cu toții la culcare. Ducesa o sărută uşor pe obraz şi Leona rămase singură în camera ei.

„Îl iubeşti aşadar chiar atât de mult?"

Cum să adoarmă cu aceste cuvinte obsedante în urechi?

Fata îşi ascunse fața în mâini.

„Nu, şopti ea, nu poate fi adevărat".

*

Dimineața următoare decurse foarte plăcut, fără probleme, fără emoții tulburătoare. Bărbații, îi explică ducesa Leonei, plecaseră foarte devreme să călărească şi nu vor reapărea înainte de sfârşitul după-amiezii. Ducele auzise vorbindu-se despre o vânzare de cai la vreo zece mile depărtare de Clantonbury.

— Când a aflat că pur-sângele pe care l-a admirat de

curând undeva va fi inclus în lotul de vânzare, nimic nu l-a mai putut opri să se ducă. A plecat imediat, cu speranța că-l va obține la un preț avantajos.

— Şi, firește, fratele meu a dorit să-l însoțească.

— Da, şi Julien era la fel de entuziasmat. Ah! Bărbații ăştia. Au numai cai în cap şi-n suflet. Dacă ar acorda tot atâta atenție femeilor, am putea fi măgulite.

Leonei nu-i displăcea ideea să-şi petreacă ziua singură cu ducesa; avea atâtea lucruri de învățat de la ea. De exemplu, luxul şi imensitatea castelului i se păreau ducesei absolut firești, pe când Leonei îi tăiau răsuflarea. Numărul important de servitori, o adevărată armata de fermieri pe domeniu, făceau din Clantonbury un regat în miniatură.

— Acum că am făcut cunoştință, va trebui să vii să ne vizitezi mai des, zise cu amabilitate ducesa. Vino să admiri sera cu garoafe; sunt florile mele preferate.

Garoafele erau minunate; erau cu miile, de toate culorile. Leona tocmai culesese câteva şi şi le prinsese la cordonul rochiei albastre, când îi văzu pe călăreți venind şi, fără voia ei, inima îi tresări în piept. Lordul Chard traversa peluza şi venea spre ea.

Ducesa alergă să-i ureze bun venit soțului ei, Nicholas Weston şi Hugues se grăbiră s-o salute, astfel că Leona rămăsese singură când lordul Chard ajunse lângă ea. O privi îndelung, în tăcere.

Ea simți că această tăcere era periculoasă şi o rupse pe un ton timid:

— A fost o plimbare plăcută, monseniore?

— Excelentă, dar ne-a costat pe toți foarte scump.

— Nu şi pe Hugues?

Nu-şi putuse reține această întrebare din care răzbătea îngrijorarea.

— Cred că fratele dumitale n-a cumpărat decât doi cai.

— Doi cai?

În glasul ei se simțea disperarea. Doi cai! O nouă

datorie, o nouă sumă ce va trebui plătită cu banii de pe o nouă încărcătură de contrabandă, un nou lanț care-i va lega de Lew Quayle.

— Nu-ți face griji, zise încetişor lordul Chard, nu cred că aceşti cai l-au costat prea mult.

— Cât? murmură ea.

— Mi se pare că unul a costat vreo sută de guinee iar celălalt ceva mai puțin.

Inima fetei fu copleşită de o cumplită descurajare.

— Nu mai fi atât de îngrijorată, zise din nou lordul Chard. Doar nu eşti dădaca fratelui dumitale, la urma urmei.

Leona fu cât pe-aci să râdă. Nu, desigur, nu era dădaca lui Hugues dar, prin forța împrejurărilor, era ocrotitoarea căminului său; pe umerii ei apăsau toate responsabilitățile prezente, toate grijile pentru viitor.

— Nu înțelegeți, zise ea aproape cu răceală.

Văzu cum expresia de pe chipul lordului Chard se schimbă.

— Iartă-mă, zise el, n-am vrut să te îngrijorez şi mai mult. Nu credeam că Hugues greşeşte făcând o achiziție modestă.

— În cadrul cheltuielilor dumneavoastră obişnuite, monseniore, această achiziție vi se pare modestă, zise Leona, dar, pentru noi, o sută de guinee sunt o avere.

Buzele lordului Chard se subțiară într-o expresie aspră.

— Nu te îngrijora, voi încerca să aranjez asta.

Plecă să se alăture celorlalți.

— Sir Ruckley tocmai ne vorbea despre achizițiile lui, zise ducesa, destul de tare încât s-o audă şi Leona.

— Tocmai voiam să-i spun ceva în legătură cu asta, zise lordul Chard. Sper să-mi arate că-mi este prieten, vânzându-mi iapa cenuşie; era singurul animal pe care mi-l doream din tot lotul şi, prosteşte, nu m-am gândit că ar fi stupid să urc prețul când el licita pentru ea. Ce zici, Ruckley? Mi-ai face favoarea să-mi vinzi mie iapa?

Este exact ceea ce-mi lipseşte din grajdurile mele.

— Fireşte, monseniore, dacă o doriți atât de mult, iapa este a dumneavoastră, zise tânărul.

Era lesne de văzut că Hugues nu era mulțumit, dar Leona îşi simți inima mai uşoară; scăpaseră cel puțin de o parte din cheltuială.

— Cum v-ați petrecut ziua? întrebă ducele.

— Ne-am pregătit în linişte să primim invitații de astă-seară, răspunse ducesa. Am vizitat serele, ne-am plimbat, ne-am simțit bine.

— Mă bucur foarte mult, draga mea. Mă temeam ca nu cumva să vă plictisiți.

— Câtă vanitate! zise ducesa râzând. Dar chiar dacă ar fi fost aşa, tot nu ți-aş spune.

În vreme ce se întorceau spre castel, tânăra femeie se întoarse.

— Apropo, dragul meu, îi spuse ea soțului său, azi-dimineață a venit intendentul tău; părea grăbit, aşa că l-am primit. Nu era nimic grav, venise doar să-ți spună că ofițerul care-i comandă pe soldații ce şi-au instalat tabăra aici noaptea trecută, doreşte să-ți transmită mulțumirile lui pentru ospitalitate şi pentru berea pe care le-ai trimis-o oamenilor lui.

— Într-adevăr, l-am rugat pe Richardson să trimită două butoaie cu bere în tabără, zise ducele.

— Ți-au fost foarte recunoscători. Am înțeles că aceşti oameni curajoşi erau necăjiți că trebuie să plece.

— Unde se duc? întrebă ducele.

— Într-un sat al cărui nume l-am uitat. Ia stai... Al... Alfriston, pare-mi-se. Au primit ordin să le întindă o capcană contrabandiştilor. Să sperăm că nu vor reuşi; ştii bine că simpatia mea se îndreaptă întotdeauna spre vânatul hăituit.

Râse veselă şi intră în casă. Privirea Leonei o întâlni o clipă pe cea a fratelui ei, apoi, fără un cuvânt, fata o urmă pe ducesă şi alergă în camera ei unde, cu inima-n gât, aşteptă. Nu era nevoie să-i spună nimeni că Hugues

va veni la ea cât mai curând cu putință.

Într-adevăr, după vreo cinci minute, se auzi o bătaie uşoară în uşă şi tânărul intră.

— Ai auzit? întrebă el pe un ton furios. Probabil că bănuiesc sosirea iminentă a corăbiei.

— Eşti sigur că soseşte astă-seară?

— Fireşte că sunt. De aceea am vrut să-l îndepărtez pe Chard de castelul Ruckley, de aceea a cărat şi Lew marfa scufundată în golf.

— Nu suntem absolut siguri că soldații s-au dus la Alfriston, zise Leona fără convingere.

— Să fim serioşi, nu există nici o îndoială, bombăni Hugues. Planul este foarte limpede: plecând împreună cu noi, Chard a potolit bănuielile. Eu însumi nu mai înțelegeam nimic, părea că renunță la planul său de a hăitui contrabandiştii de pe partea asta a coastei. Acum, este uşor să vezi cum a organizat lucrurile.

Hugues se plimba în sus şi-n jos prin încăpere. Se vedea bine cât era de îngrijorat. Continuă apoi să expună planul pe care bănuia că îl pusese la cale lordul Chard.

— Lew va fi luat prin surprindere; corabia va intra în golf şi soldații vor năvăli pe plajă în ultima clipă. Cred că sunt în stare să se ascundă chiar şi în castel. Ar fi un lucru demn de îndrăzneala lui Chard.

— Oh! Hugues, cred că tragi concluzii cam pripite. La urma urmei, nu ştii absolut nimic, protestă Leona.

— În orice caz, poți să fii sigură de un lucru: la ordinul lui Chard, soldații vor încercui locul. Cum vor putea să mai scape caii, dacă, întâmplător, Lew reuşeşte să-i încarce?

— Ce-i de făcut? întrebă Leona cu disperare.

— Trebuie să-l avertizăm pe Lew.

Brusc, Hugues îşi ridică ochii şi o privi pe sora lui.

— Te vei duce acolo, declară el, îi vei spune lui Lew să nu lase corabia să se apropie în nici un caz.

— Să n-o lase să se apropie? Nu înțeleg.

— Lew este la bordul ei, prostuțo! strigă Hugues iritat. A plecat ieri dimineață spre Franța, totul era pregătit, marfa aştepta la Dieppe, nu trebuia decât să fie transportată la bord. Trebuie să intre în golf puțin după miezul nopții. Trebuie să-i opreşti înainte să intre.

— Dar este imposibil! exclamă Leona. Cum aş putea?

— Trebuie s-o faci, altfel suntem pierduți. Dacă Chard îl capturează pe Lew şi pe oamenii lui, el va avea suficiente dovezi împotriva mea ca să mă poată spânzura împreună cu ei. Asta vrei să se întâmple?

Deodată, tânărul căzu în genunchi în fața surorii sale.

— Sunt într-o situație îngrozitoare, zise el gâfâind: Salvează-mă, Leona, pentru Dumnezeu, salvează-mă! Numai tu poți s-o faci.

Vocea lui imploratoare îi merse Leonei drept la inimă. Fără să se gândească prea mult la ce riscuri se expune, îi cuprinse umerii lui Hugues cu brațele şi-şi lipi obrazul de al lui.

— Am să te salvez dragul meu, zise ea, îți promit. Într-un fel sau altul, am să te salvez.

Capitolul 9

— Domnişoara este fermecătoare! exclamă Marie.

Rochia era de un bleu foarte deschis, brodată în întregime cu flori pe care tremurau picături mici de rouă argintie. Era împodobită cu panglici presărate cu strasuri. Pe capul fetei era pusă cu îndemânare o ghirlandă din flori albastre şi roz, susținută de un şirag de diamante mici. La fiecare mişcare, părul Leonei scânteia.

Complimentele Mariei încă îi mai răsunau în urechi când Leona ieşi din cameră. Se opri în capul scării, şovăitoare. Din salon urcau până aici zgomote de voci şi râsete şi, cuprinsă de o bruscă timiditate, ezita să înfrunte mulțimea care invadase Clantonbury.

Auzise şi ea numele invitaților, erau oameni dintre cei mai distinşi, eminenți, care aparțineau unei societăți foarte exclusiviste al cărei rol principal era să-l distreze pe noul rege.

— Îmi dai voie să te conduc?

Leona tresări şi se întoarse. Recunoscuse fără surprindere vocea gravă şi calmă care i se adresase, dar neprevăzută fusese tresărirea inimii ei, accelerarea bătăilor acesteia, însuflețirea de bucurie care-i lumină ochii.

Şi brusc, ca şi cum ar fi fost străpunsă de un pumnal, îşi aminti că el îi înşelase şi îi trădase, pe ea şi pe fratele ei, atrăgându-i la Clantonbury, şi practic întemnițându-i aici, în timp ce trupele lui supravegheau castelul Ruckley. Dacă ea nu va reuşi să îndepărteze pericolul,

viitorul lor va fi definitiv compromis, viața lui Hugues va fi în primejdie.

Zâmbetul Leonei se şterse, privirea i se tulbură. De parcă i-ar fi citit gândurile, lordul Chard zise încetişor:

— Aş vrea să te rog să ai încredere în mine, Leona. Eşti prea tânără ca să fii amestecată în toate aceste necazuri care-ți răvăşesc viața.

Aluzia era limpede. Ea se întoarse spre el, cu capul sus.

— Mă tem că nu înțeleg ce spuneți, monseniore... vorbiți în şarade.

— Leona, nu te juca cu mine, o rugă el.

— De ce nu? Sunteți un adversar foarte abil.

— Aşteaptă, am ceva să-ți spun. După cină, vino pe terasă. Trebuie să-ți vorbesc.

Ea îi adresă un zâmbet echivoc.

— Am să mă gândesc, monseniore.

— Nu fi supărată pe mine, zise el foarte încet.

— Nu sunt supărată, răspunse ea, doar mi-e teamă.

Şi fără să-i mai lase timp să răspundă, Leona se îndepărtă foarte repede, coborând în grabă scara fără să privească înapoi; el venea în urma ei.

În salon, Leona parcă intră într-un vârtej de culori, de râsete, de clinchet de pahare, de bijuterii scânteietoare. Ducesa veni spre ea şi o luă de mână.

Tânăra femeie însăşi era atât de frumoasă încât Leona se întrebă cum de puteau bărbații aflați de față să aibă ochi şi pentru altele şi nu doar pentru ea.

Apoi, ducesa se duse să întâmpine un alt invitat şi Hugues se apropie de sora lui.

— Totul este aranjat, îi şopti el la ureche.

— Pentru ce oră?

— Nouă şi jumătate.

Leona privi pendula de deasupra şemineului; era puțin înainte de ora şapte. Avea la dispoziție două ore şi jumătate.

Îi zâmbi cu tandrețe fratelui său.

— Am să fac tot ce-mi stă în putință, ştii bine, îi spuse ea încet.

— Nimeni în afară de tine nu-mi poate veni în ajutor.

Hugues îl zări pe lordul Chard venind spre ei.

— Eşti fermecătoare astă-seară, Leona, zise Hugues pe un cu totul alt ton. Florile acestea îți vin de minune.

— Tocmai asta voiam să-i spun şi eu, remarcă lordul Chard alăturându-li-se.

Leona ridică privirea spre el şi simți dintr-o dată că nu mai poate suporta. Nu putea să se prefacă liniştită şi să discute convențional. Prezența acestui bărbat o tulbura şi ea nu voia nici să se lase pradă emoției nici să încerce s-o analizeze.

În clipa aceea, o voce anunță că cina este servită, şi un necunoscut se înclină în fața fetei oferindu-i brațul ca s-o conducă la masă.

Când cina se termină, era aproape ora nouă. Ducesa se ridică şi le făcu semn doamnelor că este timpul ca ele să iasă din sufragerie, lăsându-i pe bărbați singuri, după obiceiul englezesc.

În timp ce ieşea din încăpere, privirea Leonei o întâlni pe cea a fratelui său şi văzu că, printr-un efort disperat, el reuşea să-şi păstreze o expresie neutră.

Simți că şi lordul Chard o privea, dar ea nu se întoarse spre el. Cu capul uşor plecat, o urma pe ducesă şi celelalte invitate, ale căror rochii alunecau pe covor.

De îndată ce ajunseră în salon, Leona se duse lângă ducesă şi trebui să aştepte o clipă până să-i atragă atenția.

— Ce este, draga mea? întrebă tânăra femeie, remarcând uşoara agitație a Leonei.

— Aş ruga-o pe excelența voastră să mă scuze, răspunse Leona. Am o migrenă teribilă. Nimeni n-o să observe dacă urc în camera mea, cred, dar n-aş vrea să vă supărați.

— Oh! Îmi pare rău! exclamă ducesa cu compasiune. Ai făcut nişte cuceriri în seara asta şi când domnii

aceştia vor veni aici, vor fi dezolați să nu te găsească.

— Aş vrea mult să rămân, zise Leona trecându-şi o mână peste frunte, dar mă simt foarte rău, şi nu cred că aş fi o companie prea plăcută.

— Te rog s-o suni pe Marie, îi recomandă ducesa. Să-ți aducă un ceai de plante sau puțin laudanum.

Când ajunse în camera ei, fata se gândi că este mai bine să-şi joace rolul până la capăt şi îi urmă sfatul.

Marie fu plină de solicitudine față de Leona.

— Dumnezeule! Ce păcat! exclamă ea. Tocmai când domnişoara este atât de frumoasă... Alerg să iau nişte laudanum.

Plecă şi se întoarse repede ca s-o ajute pe Leona să se dezbrace.

— N-am să iau chiar acum medicamentul, îi zise fata, am să-l iau doar dacă nu reuşesc să adorm. Deocamdată, sunt atât de obosită încât tot ceea ce cer este să nu fiu deranjată. Te rog, ai grijă să nu mă trezească nimeni.

— Nu, nu, răspunse Marie, nimeni n-o s-o deranjeze pe domnişoara. Voi avea grijă de asta.

Abia ieşi Marie din încăpere că Leona coborî din pat, încuie uşa cu cheia şi se îmbrăcă. Din întâmplare, îşi adusese şi costumul de călărie; se îmbrăcă cu el, îşi puse cizmele, apoi luându-şi mănuşile şi cravaşa, se duse tiptil spre uşă.

O deschise cu precauție şi trase cu urechea; auzea, destul de îndepărtate, vocile femeilor; bărbații mai erau încă în sufragerie. Pe culoar părea să nu fie nimeni.

„Ia-o la dreapta, mergi pe primul culoar ce o ia spre stânga, apoi din nou spre dreapta şi mergi direct spre scară", îi spusese Hugues.

Drumul i se păru mult mai lung decât şi-l imaginase şi tremura de frică să nu se fi rătăcit. În sfârşit, văzu scara îngustă care ducea direct la parter aşa cum îi explicase fratele său. Aici, printr-un mic vestibul, se deschidea o uşă spre exterior.

Uşa nu era încuiată cu cheia. Probabil că Hugues avusese grijă de asta. Leona o deschise. Un val de aer rece îi veni în față. Se afla în spatele unei tufe de leandru, o ocoli cu prudență şi ajunse pe stradă. O lumină palidă îi permise să zărească în umbră, sub un copac, un cal.

Se apropie şi văzu că un băiat de grajd ținea animalul şi bănui că fratele ei îl plătise cu generozitate.

— Iată-vă în sfârşit, doamnă, zise el văzând-o. Îmi era teamă că nu mă aflu la locul stabilit.

— Nu, este bine, ştiam că aici am să te găsesc.

Leona îl recunoscu pe Pescăruş, armăsarul favorit al lui Hugues; misiunea ei trebuie să fi fost foarte importantă pentru ca fratele ei să-i dea voie să încalece animalul. Băiatul o ajută să încalece, apoi ea atinse uşor calul cu cravaşa, şi acesta răspunse imediat comenzii, pornind încet ca şi cum s-ar fi întors la grajd.

Hugues îi spusese surorii sale care este drumul, dar aceasta ştia bine că va avea nevoie de toată atenția, de toată inteligența ei dacă dorea să ajungă la timp. Descoperi aleea care ducea spre ieşirea din parc, ajunse la dune şi îşi îndemnă calul la trap.

Se întrebă dacă fratele ei nu dădea dovadă de prea mult optimism când îşi imagina că ea va reuşi să se şi întoarcă la Clantonbury fără ca nimeni să observe. Avea impresia că, în privința celei de a doua părți a aventurii, el îşi lăsase liberă imaginația, încercând să se convingă singur că această ispravă era realizabilă.

— Dacă nu măi voi întoarce până mâine dimineață, ce-ai să zici? îl întrebase Leona.

— Am să spun că erai îngrijorată şi că te-ai întors acasă să vezi dacă turmele noastre sunt bine îngrijite. Am să jur că nu mi-ai făcut nici o confidență.

Leona ştia că lordul Chard nu va crede un cuvânt din povestea asta, dar îşi alungă această grijă. Ceea ce era important acum nu era problema întoarcerii, ci ceea ce va reuşi ea să facă acolo.

Hugues îi recomandase să fie prudentă. „Du-te mai întâi să-l vezi pe Dan”, îi spusese el.

Leona ajunse la malul râului şi îl trecu, apoi în loc s-o ia imediat spre castel, continuă să meargă drept înainte spre mica fermă a lui Dan, de la marginea satului.

Descălecă în faţa gardului ce înconjura mica grădină şi legă calul de bariera de la intrare. Merse apoi pe o potecă până la uşa căsuţei, în care bătu cu mânerul cravaşei. Auzi pe cineva trăgând un lanţ apoi uşa se deschise şi fata îl zări pe Dan care o privea uimit, ţinând în mână un sfeşnic.

— Dumnezeule! Este domniţa de la castel! exclamă el.

— Dă-mi voie să intru, Dan, te rog. M-a trimis Hugues. Ce se întâmplă pe la castel? I-ai văzut pe soldaţi?

— Sunt soldaţi peste tot, zise el încet. Au venit aseară, când noi ne întorceam de la lucru. Au mai rămas vreo doi-trei băieţi blocaţi în grotă, dar n-o să-i găsească. I-au găsit la han pe Ted, pe Ben şi pe bătrânul Coby, dar nu pot dovedi nimic împotriva lor, se aflau acolo doar să bea o bere. Dar îi ţin acolo până la sosirea corăbiei.

— Vrei să spui că soldaţii pândesc venirea corăbiei? întrebă fata.

— Da, stăpână, asta aşteaptă.

Leona văzu că Dan tremura din toate încheieturile. Întotdeauna crezuse că era un laş.

— Sir Hugues a spus că trebuie să găsiţi o barcă şi să plecaţi să-i preveniţi înainte să intre în golf, zise ea.

— Nu putem face asta, ripostă Dan repede. Sunt soldaţi şi pe plajă. I-am văzut coborând când încă era lumină. Sunt şi în jurul castelului, şi în jurul hanului. Sunt peste tot. Nu putem să căutăm o barcă, stăpână, am fi prinşi pe plajă înainte să apucăm să facem zece paşi.

Leona se lăsă să cadă pe un scaun, descumpănită.

— Unde aş putea găsi o barca? întrebă ea.

Dan rămase perplex.

— Habar n-am.

— Gândeşte-te, Dan, gândeşte-te! îl imploră fata. Pe unde mai este bătrânul Ben Andrews? El pescuia pe vremuri. Mă lua şi pe mine când eram copil.

— A murit acum doi ani, sau poate mai de mult, zise Dan.

— Şi fiul său?

— S-ar putea să aibă, s-ar putea să nu aibă o barcă. Nu l-am mai văzut de vreun an pe mare.

Leona oftă neliniştită. Nu avea ce să aştepte de la Dan, trebuia să acționeze singură. Dar cum?

Nici măcar nu-i putea cere acestui om s-o însoțească, nu i-ar fi de nici un ajutor. Se ridică.

— Mă duc să văd ce pot face, zise ea. Să nu spui nimănui că am fost pe aici.

— Puteți fi sigură de asta.

Fără îndoială că Dan va face tot ce-i va sta în putință ca să-şi salveze pielea, dar puțin îi păsa de cea a „domniței Ruckley".

Fata ieşi şi auzi uşa încuindu-se în urma ei. Dan nici măcar nu se oferise s-o ajute să încalece. Se îndreptă spre est. Pe aici ajungea mai repede, printre dune, până la următorul golfuleț, şi acolo va putea coborî pe plajă pe o scară rudimentară.

Nu departe de trepte, zări două căsuțe de pescari şi, după o clipă de ezitare, o alese pe a doua. Bătu în uşă şi aproape imediat o femeie în vârstă îi deschise, înfăşurată într-un şal aruncat peste cămaşa de noapte.

— Dumneata eşti doamna Andrews? întrebă Leona.

— Da, cine eşti?

— Sunt domnişoara Ruckley, de la castel. Aş vrea să ştiu dacă fiul dumitale este aici şi dacă are o barcă, răspunse fata.

Femeia vorbi încet.

— Ştiți bine unde este, sau cel puțin ar trebui să ştiți, murmură ea. Este pe mare.

— Aş putea intra?

— Nu, zise ea. Ginerele meu doarme alături şi este străin de satul nostru. Trebuie să avem grijă.

— Atunci, ascultă-mă, zise Leona dintr-o răsuflare. Fiul dumitale este în pericol. Trebuie neapărat să merg să avertizez corabia înainte să intre în golf.

Când auzi cuvântul „pericol", femeia ieşi din casă şi închise uşa cu grijă.

— În pericol, spuneți? Cumva garda de coastă?

— Nu, soldații.

— Doamne, apără-ne!

Ruga era fierbinte şi vocea se frânse de spaimă.

— Am să încerc să-l salvez, zise fata, dar trebuie să mă ajuți. Am nevoie de o barcă. Este cineva căruia pot să-i cer aşa ceva fără riscuri?

— Nimeni de pe aici, oftă biata femeie. Este barca băiatului meu mai jos, pe plajă. Oh! Şi l-am implorat pe Jim să nu se alăture acelor lepădăturilor, dar chiar domnul Quayle a venit la el acum două zile, l-a rugat să vină cu ei, da, l-a rugat, pe cuvânt de onoare; a zis că le lipseau nişte oameni şi că merita să rişte. Jim al meu a vrut să aibă bani, aşa că a acceptat. Ştiam eu că n-o să iasă bine.

Era gata să plângă. Leona o făcu să tacă cu un gest.

— N-avem timp acum de regrete, zise ea cu fermitate. Vino să mă ajuți să pun barca pe apă, după aceea mă descurc eu. Şi împrumută-mi felinarul, am eu o lumânare bună de pus înăuntru.

Fără să mai spună un cuvânt, femeia intră în casă. Leona o auzi scotocind încetişor prin bucătărie, probabil că se temea să nu-şi trezească ginerele. Când reapăru avea în picioare cizme pescăreşti, îşi pusese o fustă peste cămaşa de noapte şi îşi înnodase şalul pe cap. Adusese un felinar solid, dintre acelea de care se folosesc pescarii noaptea. Tăcută, porni înaintea fetei şi o conduse spre plajă.

Leona îl priponise pe Pescăruş de gard; îl dezlegă şi

înnodă hamurile pe după gâtul calului.

— Du-te acasă, îi şopti ea. Nu-i cazul să te vadă cineva şi să se întrebe ce cauți pe aici.

Animalul o privi ca şi cum ar fi încercat să înțeleagă sensul cuvintelor ei. Leona îl lovi uşor cu cravaşa şi, fără şovăire, calul porni pe drumul pe care-l ştia atât de bine şi care ducea la grajdul lui.

Pe nisip, chiar la limita urmei pe care o lăsaseră valurile, se aflau trei bărci. Din fericire mareea nu era prea joasă şi nu fu prea greu să tragă mica barcă până la mare.

Fusta doamnei Andrews se udase, dar Leona şi-o sumesese pe a ei încât era uscată atunci când, cu un ultim efort, se agăță de margine şi sări în barcă.

— Mulțumesc, zise ea, mulțumesc mult.

Nu îndrăznea să vorbească prea tare dar primi un răspuns imediat.

— Dumnezeu să vă binecuvânteze. Am să mă rog ca să-l găsiți pe fiul meu la timp.

În timp ce barca dansa pe valuri, fata apucă o vâslă, împinse cât putu, cât mai departe de plajă, apoi vâsli câteva minute, îndepărtându-se de dune, de teamă ca nu cumva curentul mareei s-o arunce din nou spre mal. Când se simți mai în siguranță, dădu drumul vâslelor şi scoase din buzunar o lumânare pe care o luase dintr-unul din sfeşnicele de la Clantonbury. O fixă bine, având grijă s-o ferească de vânt. În sfârşit, o flăcăruie lumină fundul bărcii.

Dar acesta era un nou pericol. S-ar fi putut ca pe faleză să se afle soldați la pândă. Îşi scoase haina şi protejă felinarul. Avea pe ea doar o bluză subțire şi se înfioră de muşcătura vântului.

„O să mă încălzesc vâslind”, îşi zise ea.

Începu să manevreze vâslele cu precizia şi în ritmul pe care fratele ei o învățase pe când era copil.

Cât o fi ceasul? Aproape de miezul nopții, fără îndoială. Corabia contrabandiştilor putea să intre în golf

dintr-o clipă în alta, după previziunile lui Hugues.

Fata ieşi în larg şi continuă să vâslească până când ajunse aproape în faţa intrării în golful Ruckley. Nu vedea nimic în întuneric, doar silueta falezei desenată pe cer.

Deodată, tresări. Era sigură că auzise ceva. Zgomotul se amplifică, era zgomotul făcut de vreo douăzeci-treizeci de vâslaşi. Cu un gest rapid, ridică haina şi descoperi felinarul. Se ridică în picioare şi mişcă repede lumina.

— Atenţie! strigă ea. Pericol! Pericol!

Corabia se apropia. Îi zări forma suplă şi oamenii aplecaţi peste vâsle.

— Pericol! Pericol!

Vocea ei subţire şi slabă părea să se lovească de pereţii nopţii şi totuşi o auziră la bord.

— Cine este acolo? Ce vrei? strigă în sfârşit cineva.

— Pericol! repetă Leona. Domnul Quayle este acolo?

— Domnule Quayle! Domnule Quayle! strigară câteva voci.

— Ce este? Cine eşti?,

Corabia era foarte aproape. Fata îl recunoscu pe Quayle, în picioare la pupa.

— Nu intra în golf, strigă ea, vă aşteaptă soldaţii!

În timp ce vorbea ridicase felinarul ca să-şi lumineze faţa.

— Dumnezeule! exclamă Lew Quayle.

Leona îl auzi dând ordine. După aceea traversă vasul ca să se apropie de ea.

— Vâsleşte şi aşază-te de-a lungul vasului, o să te urcăm la bord, zise el.

— Nu, mulţumesc, zise Leona, eu trebuie să plec. Am venit doar să vă previn că soldaţii păzesc golful.

— Fă cum îţi spun! îi ordonă Lew.

— Nu, voi pleca aşa cum am venit. Dacă nu intraţi în golf, nu riscaţi nimic.

Îl văzu pe Lew Quayle întorcând capul şi adresându-se cuiva din spatele lui, dar nu putu auzi ce spune.

Puse din nou felinarul pe fundul bărcii, îl stinse şi dădu să-şi pună haina pe ea.

Doar când auzi un corp căzând în apă înțelese ce se întâmpla; un om sărise de pe vas şi înota spre ea. Apucă în grabă vâslele, dar era prea târziu. Înotătorul se prinsese de marginea bărcii şi cu riscul de a o scufunda, se cățără înăuntru.

— Nu vreau să vin la bord, zise Leona furioasă.

— Este periculos să vă întoarceți pe coastă, zise el. S-ar putea ca soldații să vă fi văzut felinarul şi, oricum, dacă vor vedea că noi nu mai venim vor bănui ceva.

Blestemându-şi neputința, Leona îl văzu pe bărbat apucând vâslele şi îndreptându-se spre cuter. Râdea cu gura până la urechi şi Leona bănui că i se părea foarte amuzant felul în care Lews se făcuse ascultat.

Ea văzu cum vâslaşii de pe cuter manevrau în aşa fel încât cele două ambarcațiuni să se apropie şi, înainte să poată spune un cuvânt sau să protesteze, se trezi prinsă de nişte brațe viguroase şi transportată pe vapor. Lew Quayle se afla în fața ei.

— N-aveai dreptul să faci asta, zise ea încet. Hugues a aranjat totul. După ce v-aş fi avertizat, urma să mă întorc la Clantonbury.

— Nu-ți fac decât un serviciu, declară Lew. Am să te duc înapoi la fratele tău.

— Ce vrei să spui?

— Mă întrebam ce să fac cu marfa şi cred că am găsit cea mai bună soluție.

Leona n-avea nici un chef să discute cu el, dar nu-şi putu reține curiozitatea.

— Ce-ai de gând să faci?

— Am să scufund încărcătura în golful Clantonbury; nimeni nu se aşteaptă să debarcăm acolo.

— Nu! exclamă Leona. Nu face asta! Du-te mai departe sau întoarce-te în Franța!

— Ca să pierd toți bani pe care i-am băgat în această afacere? zise Lew izbucnind în râs. Ne crezi chiar atât de

imbecili? Băieți, la drum spre Clantonbury! Să lege cineva barca de pupa.

Lew se aplecă spre fată.

— Vino, am să mă ocup de tine, zise el.

Fața contrabandistului era foarte aproape de cea a Leonei. Simți cum o mână i-o prinse pe a ei şi se înfioră dezgustată. Lew o ajută să meargă printre vâslaşi până la capătul vasului şi o invită să intre într-o cabină plină de mărfuri de tot felul.

Domnea întunericul şi Leona tremura uşor.

— Aş prefera să stau afară, zise ea.

— Vreau să-ți vorbesc fără să fim auziți, răspunse Lew.

— Ştii bine că nu vreau să te ascult.

— M-ai salvat în noaptea asta, şi este drept să-ți mulțumesc zise el în sfârşit.

Şi de această dată, el îi vorbea pe acel ton ironic pe care ea nu-l suporta.

— Am venit numai ca să-l salvez pe Hugues, îi replică ea, şi pe ceilalți bieți nebuni, traşi de tine într-o aventură periculoasă care nu se poate termina decât tragic. N-am venit pentru tine.

— Eşti încântătoare!

Leona se înfioră. Ştia prea bine că nu avea nici o putere în fața lui.

Capitolul 10

În cabină era întuneric; mirosurile mărfurilor, ale tutunului, alcoolului şi parfumurilor franţuzeşti se amestecau cu mirosul acru din cală, cu cel al apei de mare şi al sudorii oamenilor.

Dar nu asta, nici măcar prezenţa atât de apropiată a lui Lew Quayle, o făcea pe Leona să tremure. Avea presimţirea unui pericol de moarte.

Era o adevărată nebunie să se îndrepte spre golful Clantonbury, dar nimic din ce ar fi putut să spună nu l-ar fi făcut pe Lew să-şi schimbe planurile.

— Vino să te aşezi.

Ea se aşeză pe un balot mic de stofă şi Lew Quayle luă loc alături.

— Te voi conduce cu barca până la plajă, zise el. Trebuie să intri din nou în casă şi, îndată ce vei putea, îi vei spune lui Hugues ce am hotărât. Spune-i că probabil nu vom putea intra în posesia acestei încărcături mai devreme de câteva zile.

— Eşti nebun să duci încărcătura acolo, zise faţa.

— Dimpotrivă; crezi că s-ar aştepta să ne aruncăm în mod deliberat în gura lupului? Marfa nu păţeşte nimic în golful Clantonbury, ducele şi ducesa stau rareori la castel şi, când ei vor pleca înapoi spre plăcerile Londrei, noi vom scoate liniştiţi încărcătura din apă. Am mulţi prieteni printre lucrătorii de pe domeniu.

— Ai mai folosit în trecut acest loc? întrebă Leona din curiozitate.

— De mai bine de zece ori, răspunse Lew cu aplomb.

Şi nimeni n-are mai mult decât mine dreptul să se plimbe pe plaja din Clantonbury.

Se lăuda pe obişnuitul lui ton sarcastic şi plin de amărăciune. Leona îşi aminti de zvonurile care circulau asupra originii lui: Lew Quayle se considera a fi fiul tatălui actualului duce, un bărbat chipeş ale cărui aventuri amoroase fuseseră de notorietate prin ținut.

— Imediat ce vă veți întoarce la Ruckley, reluă Lew, am să vin pe la voi să-i dau lui Hugues un acont din partea ce i se cuvine de la această ultimă încărcătură.

— Îți aduce mulți bani?

— Suficienți, ținând cont de riscurile asumate pentru lichidarea ei, îi răspunse Lew. Totuşi, nu destul pentru a-l elibera pe Hugues de datoriile lui.

— Oh!

Exclamația era aproape un suspin. Brusc, brațul lui Lew îi cuprinse umerii Leonei; chipul lui atât de detestat era foarte aproape de al ei.

— Există un mijloc mult mai simplu, mult mai rapid de a-i şterge datoria, murmură el. Şi tu ştii despre ce este vorba.

Leona se zbătu ca să scape.

— Dă-mi drumul.

Dar nu îndrăznea să țipe. Nu voia ca vâslaşii de afară să bănuiască ce se întâmplă.

Îl auzi pe Lew râzând ca un om sigur că va obține ceea ce se afla la îndemâna lui. Îi prinse între degete bărbia, ridicându-i cu forța capul blond pe care-l ținea lipit de umărul lui. Leona se zbătu zadarnic şi cum, instinctiv, deschise gura ca să urle, el îi zdrobi buzele cu un sărut.

Ea încerca să se lupte, dar eforturile îi erau la fel de zadarnice ca şi acelea ale unei păsări prinse de o mână brutală. Se simți umilită şi murdărită.

Cu un gest pueril, îi lovea pieptul lui Lew cu pumnii. Dar o forță irezistibilă o ținea ca într-o menghină de oțel şi ea fu obligată să suporte acest sărut respingător până

în clipa în care crezu că va leşina de greaţă.

În sfârşit, Lew se depărtă. Leona rămase amuţită, sufocată; lacrimile i se rostogoleau pe obraji.

— Domnule Quayle, suntem foarte aproape de golf.

Lew se ridică dintr-un salt.

— Mergeţi cât se poate de încet, băieţi, poate că şi aici sunt soldaţi la pândă. Deşi mă îndoiesc.

Ieşi din cabină, abandonând-o pe Leona care-şi freca buzele cu o batistă, ca pentru a şterge chiar şi amintirea acestui sărut scârbos.

Aruncă apoi o privire afară şi văzu luminile de la Clantonbury. Castelul era pe jumătate ascuns de copaci, dar se zăreau ferestrele cele mai de sus ale faţadei; străluceau în noapte şi fata se gândi, cu nostalgie, la pacea şi siguranţa care domneau în somptuoasa clădire.

Vocea lui Lew îi întrerupse reveria.

— Eşti gata? N-avem timp de pierdut, avem foarte multe de făcut.

— Pot să vâslesc chiar eu până la plajă, zise ea.

— Nu, am să te conduc eu. Oamenii vor arunca încărcătura peste bord de îndată ce vom fi în golf, n-o să ne ia mai mult de un sfert de oră, şi după aceea o ştergem.

Leona privi plaja.

— Eşti sigur că este prudent ce faci? întrebă ea.

— Mi-aş risca eu marfa dacă n-aş fi sigur de ceea ce fac? Trebuie să înveţi să ai încredere în mine, frumoasa mea, aşa cum au făcut-o multe alte fete frumoase.

O provoca în mod deliberat făcând aluzie în felul acesta la femeile pe care le trădase şi le abandonase. Leona roşi; cum de îndrăznea el să-i vorbească astfel?

Oamenii ridicaseră vâslele, lăsând vasul să alunece din inerţie până în golf. Lew coborî în barca pe care doi pescari o ţineau lipită de flancul cuierului.

Leona ezită. Unul dintre vâslaşi o ridică şi i-o pasă lui Lew. Acesta o prinse în braţe şi încercă din nou s-o sărute pe gură dar ea întoarse capul şi-l lovi cu pumnul.

Îl auzi râzând, ca un adult care râde de furia unui copil.

— Îmi place să fii rebelă, murmură el aşezând-o în barcă.

Leona ar fi vrut să-i strige în gura mare furia şi ura ei, să-i spună ce credea despre el, dar trebuia să tacă pentru a nu trezi atenţia eventualilor paznici.

Liniştea era impresionantă, fantastică, dacă te gândeai la cei treizeci de bărbaţi care acţionau în noapte ca nişte umbre. Lew Quayle vâslea fără să facă nici cel mai mic zgomot.

Leona respira cu greutate, şi totuşi simţea în suflet o nouă emoţie la gândul apropiatei sale eliberări. În câteva minute, va pune piciorul pe plajă, va alerga să se refugieze la Clantonbury unde va fi la adăpost.

Barca atinse fundul nisipos şi Lew sări în apă, protejat de cizmele înalte de cauciuc. Trase ambarcaţiunea ceva mai departe şi se aplecă spre Leona.

— Acum mă descurc singură, zise ea încet.

— Nisipul este ud, am să te duc în braţe.

— Nu, lasă-mă.

Dar Lew nu-i ascultă protestele. O cuprinse în braţe şi o ridică.

— Nu-ţi fie teamă, rânji el, n-am timp acum de alintări. Vor veni şi astea mai târziu, după ce te vei întoarce la Ruckley.

Ajuns pe nisip uscat, el îi dădu drumul. În spatele lor, Leona auzea zgomotul surd al unor obiecte grele care se scufundau în mare. Percepea din când în când clipocitul apei, câte o înjurătură şoptită; totul se făcea cu o remarcabilă discreţie, dată fiind importanţa manevrei.

Şi deodată, răsună un strigăt al cărui ecou părea că umple noaptea.

— Pericol! Să se salveze cine poate! Ieşiţi în larg!

Vocea era înspăimântată şi totuşi, forţa ei era o dovadă de curaj.

— Pericol! Imbecilii, ne aşteptau! Ieşiţi în larg!

Avertismentul se repeta. Se auziră paşi grăbiţi. Cineva venea alergând spre Leona şi Lew care încremeniseră, paralizaţi de surpriză. Dintr-o dată, Leona recunoscu vocea şi se înfioră.

— Hugues! Oh! Hugues! gemu ea.

Alergă spre fratele său, dar în aceeaşi clipă se auzi o împuşcătură şi tânărul se prăbuşi.

— Hugues! Hugues!

Leona căzu în genunchi lângă el. În jurul lor părea să se fi dezlănţuit infernul. Leona îl auzea pe Lew urlând ordine, din toate părţile golfului răsunau împuşcături. Vedea străfulgerările luminoase şi auzea gloanţele şuierându-i pe deasupra capului.

— Nenorocire! Suntem trădaţi!

— Scoateţi vâslele şi porniţi! Lua-v-ar naiba, imbecililor!

În zarva indescriptibilă, o licărire lumină dintr-o dată chipul fetei. Ridică privirea înspăimântată şi-l văzu pe lordul Chard, cu un felinar în mână.

— Este mort! striga ea înnebunită. L-ai ucis! Oh! Te detest, te detest. Hugues este mort!

— Mă duc să caut ajutoare, zise el cu blândeţe.

La lumina care acum se îndepărta, Leona întrezări chipul fratelui său inundat de sânge şi, în clipa aceea, înainte ca ea să poată scoate un cuvânt sau să ţipe de spaimă, cineva îl ridică pe Hugues în braţe. Bănui că Lew îi venise în ajutor şi îl ducea pe fratele ei spre barcă.

Rămasă pe loc, în genunchi, răvăşită de emoţie, nu reuşea să-şi dea seama de ceea ce se întâmplă. Câteva clipe mai târziu, Lew se întoarse şi, fără pic de blândeţe, o ridică şi o trase după el.

O luă în braţe abia când trebui să treacă cei câţiva metri de apă care-i despărţeau de barcă, apoi o aruncă pe fundul acesteia.

— Culcă-te pe jos, îi ordonă el, strigând ca să acopere vacarmul provocat de schimburile de focuri. Întinde-te cât poţi de mult.

Prea tulburată ca să mai reziste, Leona se supuse. Hugues era şi el întins pe fundul bărcii şi ea îl cuprinse în braţe. Sângele fratelui său i se prelingea pe degetele tremurânde.

Se auzi o nouă explozie şi un glonte le şuieră pe deasupra capului. Lew vâslea ca un posedat. Curând ieşiră din golf şi, ridicând încet privirea, Leona văzu că vasul era aici; oamenii vâsleau cu o repeziciune stupefiantă şi cuterul se îndepărta foarte repede de coastă.

În depărtare se auzi un ordin:

— Încărcaţi-vă din nou puştile!

Apoi o voce îi strigă numele:

— Leona! Leona!

Era sigură că cel ce o striga era lordul Chard. Dar cum vocea nu se mai auzi, ea crezu că i se păruse.

Ajuns în larg, Lew îşi făcu mâinile pâlnie la gură şi strigă:

— Hei! Opriţi să urcăm şi noi.

Barca se lipi curând de flancul cuterului. Lew o luă pe Leona şi o dădu vâslaşilor.

Câteva clipe mai târziu, doi oameni îl transportară pe Hugues în cabină.

Era prea întuneric pentru ca fata să poată distinge ceva, dar auzi când îl puseră pe fratele său pe jos. După aceea, se aprinse un felinar. Licărirea lui lumina corpul inert pe care Leona nici nu îndrăznea să-l privească.

Fusese oare Hugues desfigurat? Era oare rănit mortal? Exista oare cea mai mică speranţă de a fi salvat? În sfârşit, Leona făcu un efort să se întoarcă spre fratele său.

Căzu din nou în genunchi lângă el. Sângele îi şiroia pe faţă şi ea crezu că o să leşine. Îşi reveni greu, scoase din buzunar o batistă fină şi încercă să-i şteargă sângele.

— Capul lui... zise ea în şoaptă.

Lew se apropie.

— Duceți-vă şi vă luați în primire vâslele, le spuse el celor doi oameni, şi închideți uşa în urma voastră.

Vorbea pe un ton sec şi cei doi se supuseră imediat, punând jos felinarul. Fără să rostească un cuvânt, Lew luă batista din mâinile Leonei şi începu să şteargă el sângele ce curgea pe la tâmple.

— Este... mort? întrebă Leona tremurând.

Lew îşi strecură o mână pe sub redingota lui Hugues.

— Nu, zise el, inima îi bate. Şocul împuşcăturii l-a făcut să-şi piardă cunoştința. Când vom ajunge la Dieppe, vom chema un medic.

Leona nu răspunse nimic. Acum îl auzea pe Hugues respirând, dar era speriată de paloarea lui şi de sângele care continua să-i curgă din rană.

Lew se aplecă şi privi mai de aproape fața tânărului.

— În orice caz, trăieşte, remarcă el.

— El v-a salvat, îi replică Leona. A riscat totul ca să vă salveze. Dacă el n-ar fi venit, ați fi fost uciși cu toții sau făcuți prizonieri. Se trăgea în voi din toate părțile golfului; soldații au aşteptat să intrați cât mai mult în golf, ca să nu mai puteți scăpa.

— Şi cine a conceput acest plan diabolic? rânji Lew. Nu-i nevoie să-mi spui, ştiu. Hugues spunea că „prietenul" nostru, nedescoperind nimic la Ruckley, a abandonat zona.

Fraza conținea o acuzație atât de evidentă încât Leona roşi.

— De unde era să ştie ce urmează? întrebă ea, arătându-şi fratele cu ardoare. Lordul Chard părea atât de amabil, atât de liniştit. Abia la Clantonbury ne-am dat seama că invitația lui era un şiretlic ca să ne îndepărteze de casă.

— Trebuie să-i fi spus cineva că noi am mai venit în golful Clantonbury, mormăi Lew. Vai de cel care ne-a trădat!

— Ah, nu, nu mai vreau sânge! strigă fata. Nu s-a vărsat deja destul?

Lew ieşi râzând din cabină. Leona auzi certându-şi oamenii, îndemnându-i să vâslească mai repede.

Se ridică cu dificultate, apoi adună o mână de paie ce erau împrăştiate pe jos şi făcu un fel de pernă pe care o puse sub capul fratelui său. În felul acesta, spera să-i fie mai bine.

Ce-o fi crezut lordul Chard, se întreba ea, când n-o mai găsise pe plajă, şi nici pe fratele ei? Era oare îngrijorat sau doar furios că îi scăpaseră prizonierii?

Comportamentul lui Hugues dovedea vinovăția lui. Nu exista nici o îndoială, îi datora lui Lew o profundă recunoştință; fără el, la această oră Hugues ar fi fost capturat, în drum spre închisoarea cea mai apropiată. Dacă va fi totuşi până la urmă prins, îi va fi oare viața în pericol? Va fi oare „doar" exilat?

Da, în ciuda aversiunii ei, îi datora lui Lew recunoştință dacă l-a salvat pe Hugues dintr-un asemenea pericol. Dar dacă ea ar fi cerut ajutorul lordului Chard, n-ar fi obținut oare îndurare pentru Hugues? De unde să ştie? Acum nu putea decât să-i mai audă în urechi vocea calmă spunându-i: „mă duc să caut ajutoare", şi să-şi amintească cum dispăruse în noapte.

Ce-o fi crezut despre cuvintele ei disperate? Dar le auzise oare? „Te detest! Te detest!", strigase ea.

Leona îşi ascunse fața în mâini.

— Nu se poate! îşi zise ea în şoaptă, îl iubesc orice ne-ar fi făcut. Chiar dacă l-ar fi ucis pe Hugues, tot l-aş iubi.

Fu îngrozită că-i trecuse prin minte acest gând, răvăşită de sentimentele ei contradictorii.

„Cum să-l iubesc, se întreba ea, pe el care mi-a ucis fratele?"

Dar chiar aici, alături de fratele ei rănit şi fără cunoştință, nu-şi putea împiedica inima şi sufletul să-l dorească pe acest bărbat care aprinsese în ea o flacără misterioasă.

„Cred că sunt nebună”, îşi zise ea.

Ştia încă că nu este nebună. Iubea. N-ar fi crezut niciodată că dragostea poate fi atât de puternică.

Pe măsură ce se apropiau de coastele Franței, Leona prindea curaj. Ajunsese în culmea disperării şi totuşi, tânără fiind, era contrar firii sale să rămână prea mult timp sub povara nenorocirilor, astfel că se gândi că poate, printr-o minune, lucrurile nu vor mai fi atât de tragice pe cât păreau.

Hugues îşi mişcă puțin capul şi începu să mormăie cuvinte fără şir; şi mişcarea şi cuvintele erau abia perceptibile, dar dovedeau totuşi că tânărul era în viață. Era mai puțin înspăimântător decât tăcerea şi nemişcarea.

Apăru şi Lew ca s-o anunțe că vor debarca peste zece minute.

Capitolul 11

Hugues se simțea mai bine, nu era nici o îndoială în privința asta. Mai avea încă, seara, nişte migrene îngrozitoare, dar putea să se ridice şi să se îmbrace. Să se aşeze în fața ferestrei şi să se distreze privind oamenii ce treceau pe chei.

Leona era sigură că, în afară de suferința pe care i-o provoca încă rana sa, Hugues era neliniştit. Îl auzea noaptea răsucindu-se la nesfârşit în patul lui şi plimbându-se prin încăpere.

Cineva bătu la uşa camerei de deasupra cafenelei, unde se adăpostiseră sosind în Franța.

— Intră! strigă Hugues.

Uşa se deschise. În prag se afla patronul cafenelei, scund, îndesat şi roşu la față, răsuflând greu pentru că urcase în grabă scara.

— Este jos o doamnă care vrea să vă vadă, domnule, zise el.

— O doamnă? repetă Leona surprinsă. Trebuie să fie o greşeală.

— Nu, nu, domnişoară, este adevărat, o doamnă bine întreabă de fratele dumneavoastră.

— O doamnă bine? murmură fata. Cine poate fi, Hugues?

— N-am nici cea mai mică idee, răspunse tânărul. Ei bine, spune-i să urce.

După o clipă, se auzi o altă bătaie în uşă.

Leona se duse să deschidă, dar înainte să apuce s-o facă, uşa se deschise larg şi apariția fu stupefiantă. În

fața ei se afla o femeie îmbrăcată după ultima modă, o femeie brunetă cu ochi negri strălucitori, cu buze roşii întredeschise într-un surâs ingenuu ce nu se potrivea deloc cu înfățişarea ei: o rochie de mătase i se mula pe corp într-o manieră foarte sugestivă dezvăluind, cui voia să vadă, un trup perfect. Peste rochie era aruncată o capă de satin brodată delicat, de culoarea smaraldului, şi pene de aceeaşi culoare îi împodobeau boneta înnodată sub bărbia cu panglici verzi.

Ea rămase o clipă în prag, privind-o pe Leona, dar înainte ca una dintre ele să apuce să spună ceva, Hugues exclamă:

— Yvette!

Apariția scoase un țipăt uşor, apoi se lansă cu impetuozitate, lăsând în urma ei o dâră de parfum. Trecu pe lângă Leona care rămăsese buimăcită, alergă la Hugues, se aplecă peste el şi îşi încolăci brațele pe după gâtul lui lipindu-şi obrazul de cel al tânărului.

— Dragul meu Hugues! Dragul, dragul meu! exclamă ea. Mi s-a spus că eşti rănit, este adevărat? Oh! Bietul meu Hugues! Cum s-a întâmplat?

— Yvette... dar cum ai ajuns aici? bolborosi tânărul. Cum ai dat de mine? Cine ți-a spus?

Preț de o clipă, vorbiră amândoi în acelaşi timp, vorbeau atât de repede încât Leona nu le putea urmări conversația.

Deodată, dându-i drumul lui Hugues, Yvette îşi îndreptă pălăria care alunecase pe o parte şi, cu o voce foarte diferită, pe un ton rece şi ostil, întrebă:

— Cine este femeia aceasta?

— Eu sunt Leona Ruckley, doamnă, zise Leona cu o reverență politicoasă.

— Sora mea, adăugă Hugues vesel. Eşti mulțumită?

— Sora ta! exclamă Yvette pe un cu totul alt ton. Sunt încântată, domnişoară. Fratele dumitale şi cu mine suntem prieteni vechi.

— Aşa am avut şi eu impresia, zise Leona fără ironie.

— Prieteni vechi, într-adevăr, acestea sunt cuvintele potrivite, zise Hugues. Şi acum, Yvette, spune-mi repede de ce eşti aici.

În loc să răspundă, Yvette se lăsă să cadă pe un scaun şi îşi împreună mâinile cu un aer extaziat.

— Nu-mi vine să cred, zise ea. Tu aici! Şi eu care mă pregăteam să vin după tine în Anglia!

— După mine? întrebă Hugues aplecându-se brusc spre ea. Yvette, vrei să spui că...

Ea dădu din cap. Buclele brune dansau în jurul chipului ei însufleţit.

— Da, zise ea. Eduard a murit. Sunt văduvă, Hugues, şi aşa cum ţi-am promis, veneam spre tine.

— Este minunat! exclamă tânărul.

Leona îi privea pe rând, stupefiată. De ce nu-i vorbise Hugues niciodată despre această femeie de care părea să-l lege o evidentă intimitate?

El văzu că ea îi priveşte, îi zâmbi şi-i întinse mâna.

— Vino aici, Leona, zise el. Felicită-mă, sunt omul cel mai fericit de pe lume.

— Vrei să spui că... o să vă căsătoriţi? întrebă fata cu o voce slabă.

— Exact. Cu o femeie pe care o iubesc de multă vreme. De cât timp, Yvette?

— Să nu mai vorbim despre asta, zise ea. Avem în faţă viitorul, să uităm trecutul. Dar Eduard n-a ştiut niciodată că te iubeam, a murit fericit. „Întotdeauna ai fost o soţie devotată", mi-a zis el înainte să-şi dea ultima suflare. „De aceea îţi las tot ce am agonisit".

— Dumnezeule! exclamă Hugues. Aşadar, iată-te posesoarea unei mari averi.

— Am prea mulţi bani, replică Yvette, mult prea mulţi pentru o femeie singură. De aceea am nevoie de tine, Hugues. Trebuie să mă ajuţi să mă ocup de proprietăţile mele de la Paris şi de cele pe care Eduard le avea în America de Sud. Va trebui să ne ducem acolo, să vedem care-i situaţia.

Hugues rămase tăcut o clipă.

— Mai întâi, trebuie să-ți spun două lucruri, zise el în sfârşit. Nu am nimic, nici un ban şi, în al doilea rând, nu pot să mă întorc în Anglia.

— Da, da, zise Yvette repede. Domnul Quayle mi-a vorbit despre toate astea, dar n-are importanță. Eu vreau să locuiesc în Franța. Anglia nu mă interesează.

— Eşti cu adevărat sinceră, Yvette? întrebă tânărul.

El îi luă mâna şi o duse la buze.

„O iubeşte", îşi zise Leona.

Era sigură de această dragoste, o citea în ochii fratelui său, o vedea în freamătul buzelor sale, într-o tandrețe pe care nu i-o remarcase până acum niciodată pe chip. Fără nici o umbră de îndoială, o iubea pe această franțuzoaică vioaie, o iubea cu adevărat.

Leona înțelese dintr-o dată că era în plus. Rămăsese o clipă încremenită. Totul se derulase atât de brusc, atât de repede, dar acum, bănuia că nimănui nu-i mai păsa de ea şi se întoarse spre uşă. Hugues întinse o mână ca s-o rețină.

— Leona, zise el. Leona este aici cu mine.

Urmă o clipă de linişte, apoi Yvette spuse după o vizibilă ezitare:

— Va trebui... să găsim un loc unde să poată locui sora ta.

— Cred că pot să vă sugerez eu o soluție, se auzi o voce din pragul uşii.

Leona se întoarse înfiorată de îngrijorare. De cât timp se afla Lew Quayle aici? se întrebă ea. Cât auzise?

— Lew! exclamă Hugues cu un zâmbet de sinceră prietenie. Intră. Nu se putea să vii într-un moment mai bun. Cred că deja te-ai întâlnit cu doamna Dupont?

— Da, fireşte, ne-am cunoscut mai devreme, zise Lew înclinându-se ceremonios.

— Într-adevăr, adăugă Yvette. L-am întâlnit pe acest domn fermecător pe chei tocmai când căutam un vapor ca să plec în Anglia. M-a întrebat cu multă amabilitate

dacă poate să mă ajute în vreun fel şi i-am spus că doream să merg la Newhaven, ştiind că sir Hugues Ruckley locuieşte acolo. Dumnealui mi-a explicat că n-aveam nevoie să fac traversarea pentru că tu te afli aici, chiar la Dieppe.

— A fost o plăcere pentru mine să vă fac acest mic serviciu, doamnă, declară Lew. Şi, aş putea cumva să vă acord ajutorul meu şi în prezent?

— În ce fel? întrebă tânăra franţuzoaică.

— Ocupându-mă de soarta viitoarei dumneavoastră cumnate.

El îi aruncă o privire Leonei şi o văzu pălind, dar fără să-i lase timp să vorbească, reluă:

— Hugues, am onoarea să-ți cer mâna surorii tale.

Yvette aplaudă veselă.

— Minunat! exclamă ea. Să vă căsătoriți? Mi se pare foarte potrivit. Şi asta simplifică totul.

— N-am să mă mărit cu Lew, tu ştii foarte bine, Hugues, zise Leona cu o voce gravă şi tremurată, apropiindu-se de fratele său.

Acesta îi zâmbi.

— Leona, ce-ai putea să faci altceva? Haide, fii rezonabilă, o rugă Hugues. Ştii doar care este situația.

— Sunt sigur că o ştie într-adevăr, zise Lew cu un zâmbet batjocoritor. Hugues are mult bun simț, întotdeauna am admirat asta la el. Ştie că o datorie de şapte sau opt mii de lire, n-am prea mai ținut socoteala în ultima vreme, nu se poate şterge într-o clipă, aş zice mai degrabă, prin capriciul absurd al unui frumos căpşor blond.

— Hugues îți va plăti într-o zi, spuse Leona.

— Opt mii de lire! exclamă Yvette. Cât face asta în bani franţuzeşti? E o avere, se pare! Chiar vă datorează Hugues o asemenea sumă?

— Da, doamnă, replică Lew, dar aşa cum eu cred că i-am explicat deja, voi fi gata să consider această sumă rambursată în ziua în care voi semna un certificat de

căsătorie.

Yvette îşi puse degetele încărcate de inele pe braţul contrabandistului.

— Ar fi neplăcut ca generozitatea dumneavoastră să nu fie apreciată, zise ea.

— Într-adevăr, doamnă. Pot conta pe susţinerea dumneavoastră?

— Puteţi, îi răspunse ea repede. Dragul meu, adăugă ea adresându-i-se lui Hugues, fă-o pe surioara ta să înţeleagă. Bărbatul acesta este minunat şi cu siguranţă foarte bogat. Unde ar găsi un pretendent mai bun? În nici un caz în Franţa.

— Întotdeauna am spus că nu vreau să mă mărit! strigă Leona.

Dar îşi dădu seama disperată că nimeni n-o ascultă.

— Aţi putea să vă căsătoriţi aici, la Dieppe, reluă Yvette Dupont, în ajun sau a doua zi după ce eu şi Hugues ne vom fi unit destinele. Căsătoria noastră se va desfăşura într-o biserică catolică, firesţte, dar cred că voi veţi găsi un preot de religia voastră.

— Nu! izbucni Leona cu atâta violenţă încât cu toţii întoarseră capul spre ea. Dacă sunt obligată să mă mărit, o voi face la Alfriston, în biserica în care am fost botezată, biserica în care sunt înmormântaţi părinţii mei.

— Cum vei dori.

Lew fusese cel ce vorbise, cu un îngrozitor zâmbet de triumf pe buze.

— Ne vom căsători la Alfriston, reluă el, dacă acest lucru îţi face plăcere, şi ne vom petrece luna de miere la castel.

— Oh! Castelul! zise Hugues pe un ton vag, nepăsător, ca şi cum îşi amintise brusc de el. Cred că aş face bine să ţi-l fac cadou, Lew, pentru că nu cred că mă voi mai întoarce acolo vreodată.

— Ei bine, este hotărât! zise Lew. Leona şi cu mine ne vom îmbarca mâine seară.

— Cum adică, mâine seară? Cu ce veți merge? întrebă Hugues.

— Cu cuterul, firește. Am pregătit o încărcătură pe care o voi depozita într-un loc foarte liniştit, la nord de Alfriston. Va costa un pic mai mult transportul ei la Londra, dar locul este sigur şi asta contează cel mai mult în clipa de fața pentru că trupele lui Chard probabil că încă pândesc, dar nu şi în locul unde vom debarca noi.

— Eşti convins că Leona va fi în siguranță? întrebă tânărul cu o bruscă îngrijorare, ca şi cum pericolul acestei călătorii i se dezvăluia dintr-o dată.

— Cu mine este întotdeauna în siguranță, declară Lew înfoindu-se în pene, şi de un lucru poți să fii sigur, Hugues: n-am s-o las niciodată să-mi scape. Vom pleca aşadar mâine seară, repetă el.

— Dacă n-am să mor până atunci, zise Leona.

El începu să râdă.

— Ei bine, dacă mori, te voi căuta şi în mormânt!

Vorbise pe un ton glumeț dar cuvintele lui erau în mod clar un avertisment. Leona îl simțea foarte hotărât. Îl auzi coborând scara şubredă, apoi, fără să mai spună un cuvânt ea fugi în camera ei.

Hugues trebuie să fi bănuit starea în care se afla ea pentru că, după plecarea Yvettei, o chemă din camera ei. Leona se duse, îl găsi palid şi obosit după atâta agitație şi îl ajută să se culce. Când în sfârşit el se aşeză bine în pat, îi luă mâna.

— Ascultă-mă, Leona, vreau să-ți vorbesc. Ştiu că mă crezi aspru, poate chiar crud, forțându-te să te măriți cu Lew, dar nu există altă soluție. Trebuie să fii protejată, trebuie ca un bărbat să aibă grijă de tine.

— De ce crezi că n-aş putea trăi singură la castel?

— Fetița mea, ştii bine că este imposibil. Erau probleme încă de pe vremea când tu erai copil, dar acum că eşti o adevărată femeie, crezi că ai avea o clipă de liniște şi de siguranță acolo, chiar şi cu servitorii?

Leona închise ochii. Era un argument pe care nu putea să-l respingă pentru că era exact. Lew n-ar lăsa-o nici o clipă în pace iar ceilalți ar considera-o drept o pradă ușoară, dacă n-avea pe nimeni altcineva ca s-o protejeze decât pe bătrânul Bramwell.

Leona se ridică brusc şi porni spre uşă.

— Unde te duci? întrebă Hugues.

— Mă duc să mă plimb, răspunse ea exasperată. Am nevoie de aer, vreau să-mi alung gândurile. Nu-ți fie teamă, n-am să fug, ți-am dat cuvântul meu.

*

Repetă aceleaşi cuvinte, a doua zi, când Yvette hotărî să-l ducă pe Hugues cu trăsura la castelul ei de lângă Paris.

— Vom pleca imediat după prânz, spuse ea, ca să ajungem spre seară la Amiens şi să dormim acolo. O să facem mici popasuri, ca să nu-l obosim pe Hugues.

— Da, va fi perfect, încuviință Leona.

— Asta înseamnă că tu vei rămâne singură aici până ce domnul Quayle va veni să te ducă pe vapor. Crezi că este în ordine?

Leona ghici sensul ascuns al întrebării.

— Totul va fi în ordine şi eu voi fi aici când Lew va veni după mine, zise ea cu o voce fermă.

Yvette îi cuprinse cu un gest afectuos umerii Leonei.

— Eşti un copil rezonabil, zise ea. Nu-ți face griji, o femeie inteligentă poate face ce vrea din bărbatul ei; este doar o problemă de îndemânare.

Când, mai târziu, Yvette veni să-l ia pe Hugues, aduse cu ea un cufăr de piele.

— Este pentru tine, îi zise ea Leonei, este cadoul meu de nuntă, fetița mea. În felul acesta, n-o să fii o fată fără zestre. Aici ai un întreg trusou.

Cufărul conținea rochii, şaluri şi pălării după ultima modă.

— N-am avut timp să le comand pe toate pe măsura ta, îi explică Yvette, dar cred că îți vor veni perfect cu câteva retuşuri pe ici pe colo.

— Ce bună eşti! murmură Leona.

— Nu este mare lucru, doar o mică atenție de la viitoarea ta cumnată care va fi foarte fericită şi care speră să fii şi tu la fel.

— Mulțumesc, zise Leona cu tristețe.

Yvette se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi chemă valeții ca să-l transporte pe Hugues şi bagajele până la trăsură.

Hugues protestă, dar sfârşi prin a ceda fără tragere de inimă şi, până să urce oamenii, Leona veni în camera lui şi îşi îmbrățişă fratele.

— Adio, Hugues, murmură ea. Am să mă rog pentru tine să fii fericit. O să-mi lipseşti mult, nu-i nevoie să-ți mai spun.

Vocea i se frânse.

— Ai să-mi scrii, nu-i aşa? o rugă el. O să-mi povesteşti cum a fost nunta ta. Ai grijă ca Lew să nu fie prins când va debarca încărcătura. N-au reuşit încă să-l prindă, dar nu uita că este supravegheat.

— N-am să uit, zise Leona pe un ton resemnat.

— Ei bine, adio, zise Hugues.

O sărută pe obraz, dar privirea lui era întoarsă spre Yvette care-l aştepta în prag.

Leona îi conduse până jos şi rămase în stradă, făcându-le cu mâna în timp ce urmărea cu privirea trăsura îndepărtându-se. Aşadar, Hugues plecase. Fratele ei, singura ei familie, ieşea din viața ei. Era puțin probabil că-l va mai revedea vreodată.

Se întoarse în camera ei şi îşi puse cele câteva lucruri ale ei în cufărul pe care i-l dăduse Yvette. N-avea nici dorința nici inima să se îmbrace într-una dintre noile toalete şi rămase în rochia pe care şi-o făcuse ea cu doar câțiva şilingi. Asta măcar era a ei, doar a ei, şi o prefera rochiilor scumpe pe care viitoarea ei cumnata le alesese

pentru ea.

Acum, aştepta. Lew nu mai venea şi Leona începu să se întrebe dacă nu cumva uitase. O speranță nebunească i se născu în suflet.

Dar, când aproape se întunecase de tot, îi auzi vocea arogantă adresându-se patronului cafenelei, apoi îi auzi paşii pe scară. Leona îşi simțea fiecare muşchi fremătând, inima începu să-i bată cu o înspăimântătoare violență, buzele i se uscară brusc.

El venea după ea, bărbatul cu care urma să se mărite, bărbatul care-i jurase că ea nu-i va scăpa niciodată. Paşii se apropiau din ce în ce şi în sfârşit el deschise cu putere uşa.

Era îmbrăcat foarte elegant, ca întotdeauna, cu o cravată minunată şi o capă fixată pe umăr printr-un lanț de aur. Pălăria de pe cap era puțin într-o parte. Leonei i se părea că ea uitase cât este de solid şi puternic, cât de mult o speria aroganța lui.

— Eşti gata? întrebă el.

— Este timpul să plecăm?

Ea ar fi vrut să vorbească pe un ton mai calm şi detaşat, dar îi lipsea curajul şi continua să fie şovăitoare şi îngrozită.

— Da, este timpul să plecăm, răspunse el. Nu te bucuri că ai să revezi Anglia, că te întorci la Ruckley? Era casa ta, odinioară, dar acum o vei împărți cu mine, noul ei proprietar.

Leona voia să ajungă la uşă, dar pentru asta trebuia să treacă prin fața lui. Chiar după primul pas, ea îşi dădu seama că spaima îi fusese justificată. El întinse brațul şi o prinse, apoi o strânse la piept. Îl auzi râzând, aşa cum ar fi râs de tentativele zadarnice ale unei păsări de a scăpa.

— Vreau un sărut înainte de plecare, zise el pe un ton imperativ, chiar dacă o să avem tot timpul să ne sărutăm înainte de a ajunge în Anglia.

Ea încercă să nu zică nimic, să nu se mişte, dar îi fu

imposibil. Se zbătu, îi lovi pieptul cu pumnii ei mici, se străduí să se elibereze din brațele puternice care-i tăiau răsuflarea.

— Dă-mi drumul!

Dar glasul i se stinse, sufocat de buzele lui fierbinți, devoratoare, care o țínură captivă.

Apoi el o respinse cu brutalitate, de parcă ea fusese cea care-l provocase.

Leona se clătină şi se sprijini cu o mână de perete ca să-şi recapete echilibrul, dar o privire aruncată spre chipul lui Lew îi dădu puterea să alerge pe scară.

Afară, aerul proaspăt îi mângâie obrajii şi, o clipă, fu ispitită să alerge drept înainte, să se arunce în mare, mai degrabă să moară decât să mai sufere o asemenea umilință.

Apoi îşi aminti de promisiunea ei, de solemna promisiune făcută lui Hugues. Trebuia să se mărite cu Lew. N-avea dreptul să facă altfel.

Capitolul 12

Oamenii erau deja aşezaţi la vâsle când Leona şi Lew Quayle se apropiară de cuter, conduşi de un copil zdrenţăros ce ducea o torţă. Le ieşi în cale un bărbat cu un felinar.

— Trebuie să prindem mareea, domnule Quayle, zise el.

— O s-o prindem, răspunse Lew nepăsător.

Bărbatul o privi pe Leona cu curiozitate şi, când o văzu pregătindu-se să urce la bord, mormăi ceva neinteligibil. Unul dintre vâslaşi fu însă mai puţin discret.

— Femeile pe navă au adus întotdeauna numai ghinion, bombăni acesta.

— Ghinionul tău va fi că am să te las pe ţărm dacă mai aud vreo vorbă, ripostă Lew cu brutalitate.

Luă mâna fetei ca s-o ajute să urce de pe chei pe vas şi adăugă:

— Viitoarea mea soţie ne va aduce tuturor noroc. V-o prezint, domnilor, pe domnişoara Leona Ruckley, de la castelul Ruckley, unde voi locui de acum înainte eu.

Fără să spună un cuvânt, Leona se îndreptă spre cabină. Lew luă un felinar şi o urmă. Când deschise uşa, ea văzu iarăşi cabina plină de fel şi fel de mărfuri, dar fusese adus şi un pat acoperit cu perne de mătase.

Lew ridică felinarul.

— Vezi, zise el, m-am gândit la confortul tău.

— Mulţumesc, răspunse simplu Leona.

Era primul cuvânt pe care-l rostea de când părăsiseră

Franța. El o lăsă singură pentru ca să se ducă să dea ordine oamenilor.

Aşezată pe pat, cu privirea pierdută, Leona îşi împreună mâinile ca pentru rugăciune. Când Lew reveni în cabină, ea îşi ridică privirea spre el încercând să pară indiferentă, dar nu-şi putea ascunde spaima.

— Suntem în larg, zise el.

Veni să se aşeze lângă ea pe perne, privind-o în vreme ce ea se îndepărta de el cât mai mult cu putință.

— Te simți bine? întrebă el.

— Da, mulțumesc. Ai fost... amabil că te-ai gândit să-mi pregăteşti... un colțişor.

Vorbea cu mare efort dar i se părea că politețea cea mai elementară o obliga să spună ceva.

— Amabil, într-adevăr? remarcă Lew. Este chiar prima oară când îmi spui asta. Ei bine, în curând vom fi acasă, asta vrei, nu-i aşa?

— În cât timp vom ajunge? întrebă Leona, gândindu-se că tăcerea era mai periculoasă decât orice.

— În vreo trei ore. După ce vom debarca marfa, vom lua o trăsură şi ne vom duce la castel, tu şi cu mine. Vom putea să ne oprim pe la preot şi să-i spunem bătrânului idiot să fie pregătit să ne cunune cât de curând.

Felul acesta de a vorbi despre pastor o înfioră pe Leona. Bătrânul fusese prietenul tatălui ei şi ea ținea mult la el.

— Este neapărată nevoie să... ne grăbim atât? întrebă ea.

— Te priveşte, dar te previn că, oricum, eu am de gând să-mi petrec noaptea la castel.

El îi privea acum buzele şi Leona întoarse capul, ştiind prea bine ce însemnau cuvintele lui.

Deodată, de afară se auzi un strigăt.

— Domnule Quayle!

Lew ridică imediat capul. Dându-i drumul Leonei, alergă la uşă şi ieşi.

— Un vas de război se află prin preajmă!

Leona auzi limpede cuvintele, şi apoi răspunsul lui Lew:

— La babord toți, n-or să ne vadă!.

Fata simți vasul înclinându-se şi virând. Lew strigă:

— Vâsliți, vâsliți cu putere! Ne-au văzut!

Cuterul înainta cu o viteză incredibilă. În timp ce vâsleau înnebuniți, oamenii înjurau.

— Ne îndepărtăm de ei!

În vocea lui Lew răsuna o notă de triumf. Adăugă:

— Haideți, băieți, câştigăm teren. O s-o ştergem în beznă, nu ne vor putea urmări.

Urmă o clipă de tăcere.

— Câştigăm teren! Câştigăm din ce în ce mai mult teren!

Uşurarea lui Lew era evidentă, dar se auzi un nou strigăt:

— Priviți! La babod! La babord!

— Un alt vas blestemat!

Lew urla de furie.

— Poate că este un vas comercial, zise unul dintre oameni.

— Nu, este tot un vas de război.

— Spre tribord, comandă Lew.

Deodată se auzi o explozie şi un plescăit puternic în apă. Vocea unui tânăr gemu:

— Trag asupra noastră!

— Vâsliți, strigă Lew, o să scăpăm de ei. Vâsliți puternic!

Răsună o nouă explozie. Aceeaşi voce zise, disperată:

— Dumnezeule, salvează-ne! Ne vor aborda.

— V-ați încărcat pistoalele? întrebă Lew.

— Da, da, domnule Quayle.

— Fiți gata să trageți de îndată ce se vor apropia.

Se auzi o nouă explozie, atât de aproape încât Leonei i se păru că se produsese chiar pe cuter, apoi auzi o voce, destul de îndepărtată, strigând:

— Opriți-vă! În numele Majestății Sale regele George VI, vă ordon să opriți!

— Vâsliți, tună Lew, vâsliți repede.

Vasul viră brusc.

— O să scăpăm...

— Încă unul, domnule Quayle, vine drept spre noi!

— Vâsliți! urla Lew, cu dinții încleştați.

— Opriți, sau vă scufundăm!

De data aceasta, era imposibil să se prefacă că nu auziseră: ordinul fusese strigat atât de tare încât cu toții îl auziseră.

— Ne vor aborda. Fiecare să-şi apere viața, zise Lew. Amintiți-vă ce vi se va întâmpla dacă veți fi prinşi: şapte ani de puşcărie sau spânzurătoarea. Dacă va trebui să murim, vom lua cu noi în moarte cât mai mulți duşmani cu putință!

Abia terminase el de vorbit că Leona fu zguduită de o nouă explozie. De data aceasta, cuterul fusese atins; un om scoase un țipăt de agonie. Apoi, răsunară focuri de armă între cei de pe vasul care se apropia şi vâslaşii de pe cuter care-şi abandonaseră vâslele.

În zarva de afară, fata îl auzea pe Lew strigând ordine. Se ridică clătinându-se, dar fu aruncată violent pe podea. Nava de război şi cuterul intraseră probabil în coliziune. Rămase acolo unde se afla, prea speriată ca să se mişte. Afară, vacarmul era îngrozitor. Se auzeau strigăte, înjurături amestecate cu gemete de durere, împuşcături, şuierat de gloanțe. Oamenii trebuie să-şi fi scos şi săbiile scurte pe care le purtau la cingătoare.

Deodată, toată agitația încetă, vasul se legăna şi se lovea de celălalt. Leona se ridică şi, în aceeaşi clipă, uşa cabinei se deschise larg. Chipuri necunoscute o priveau cu stupoare şi ea recunoscu uniformele marinei engleze.

— Dumnezeule! O femeie! strigă unul dintre ei.

— Trebuie s-o conducem la căpitan.

Unul dintre bărbați veni spre fată şi o ajută să se ridice.

— Totul s-a terminat, doamnă, zise el. Vreți, vă rog, să ne însoțiți la bordul „Vulturului”, nava Majestății Sale?

— Ce… ce s-a întâmplat? reuşi să întrebe Leona.

— Vă va explica totul căpitanul, doamnă.

Ofițerul care vorbise luă felinarul ca să lumineze calea fetei. Când ieşi din cabină, o întâmpină un spectacol care-i smulse un țipăt de groază.

Trupuri omeneşti zăceau pe toată puntea, în poziții groteşti aşa cum îi surprinsese moartea, scăldate în apa care începea să inunde vasul. Silueta impunătoare a vasului de război care domina cuierul se profila pe cer.

— Atenție la încărcătură! strigă o voce.

— Este o femeie la bord, răspunse ofițerul.

— O femeie? Dumnezeule! Urcați-o pe vas.

— Este cam greu să urcați, dar cred că veți reuşi, doamnă, îi zise ofițerul Leonei.

Cu ajutorul lui, ea se cățără pe scara de frânghie până ajunse pe puntea vasului.

Aici, o mulțime de oameni se agitau într-o hărmălaie îngrozitoare. Cărau răniții de pe cuter şi-i întindeau pe pături. Un mic grup de ofițeri se aplecase asupra unui trup lungit pe jos. Când fata puse piciorul pe punte, aceştia se întoarseră. În mijlocul lor se afla un bărbat care nu purta uniformă şi avea pe cap o pălărie înaltă cu boruri late. Era învăluit într-o pelerină largă.

Inima Leonei aproape se opri să mai bată. Nu se aşteptase să-l vadă aici. Îi zări fața luminându-se şi, deşi nu făcu nici o mişcare, ea avu impresia că aleargă spre el.

— Leona! Nu mi-aş fi imaginat niciodată că te voi găsi aici!

Ea încercă să-i răspundă dar nici un cuvânt nu reuşi să-i iasă de pe buze. Se trezi cu mâinile în cele ale lordului Chard, agățându-se de el, ca un naufragiat de singura sa speranță de salvare.

— Şi noi am tras asupra cuterului! Ai fi putut să fii

ucisă.

În vocea lui gravă, ea percepea nota pătimaşă la care visase atât de des.

Nu putea decât să-l privească, cu ochii scânteind de o bucurie de nedescris. Îi simțea mâinile strângându-le pe ale ei, o salvase, dar ea nu putea încă să vorbească, îl privea doar cu intensitate.

— Vino, am să te conduc la cabina căpitanului, zise lordul Chard.

O conduse până în fața unei uşi pe care le-o deschise un marinar şi intrară în cabină. Aceasta era mobilată simplu, dar Leonei i se păru caldă şi liniştitoare, cu fotoliile aşezate în jurul unei mese şi cuşeta ascunsă de draperii roşii.

Leona se aşeză într-un fotoliu pe care lordul Chard îl împinsese spre ea. O privea cu o ardoare nedisimulată.

— Nu pot să cred că este adevărat, zise el, că eşti vie şi nevătămată. Spune-mi, unde ai fost? Ce ți s-a întâmplat?

Fata oftă adânc; acum îşi recăpătase vocea, avea atâtea lucruri de spus. Dar în clipa aceea se auzi o bătaie în uşă.

— Intră, zise lordul Chard fără să se întoarcă.

Nu avea ochi decât pentru Leona, pentru buzele ei fremătătoare.

— Căpitanul vă transmite complimentele lui, monseniore, zise marinarul. A fost descoperit omul pe care dumneavoastră îl căutați. Chirurgul spune că nu este într-o stare prea bună. Şi cere să vorbească cu doamna.

— Vrea să vorbească cu doamna? repetă lordul Chard ca şi cum nu putea să creadă ce auzise.

— Exact, zise o altă voce.

Căpitanul intră. Îşi scoase cascheta şi o salută pe Leona.

— Este de datoria mea să vă previn, doamnă. Lew Quayle, cred că acesta este numele contrabandistului,

doreşte să vă vadă. Chirurgul spune că mai are puţin de trăit, este grav rănit.

— Atunci, trebuie să mă duc, zise Leona.

Se ridică şi, fără să-l privească pe lordul Chard, se lăsă condusă de căpitan.

Lew nu era la un loc cu ceilalţi răniţi, îl puseseră într-o cabină mică şi austeră, unde era întins pe cuşetă. Aici, cel puţin, gândi fata cu o compasiune bruscă, va putea muri liniştit.

Chirurgul era aplecat asupra lui. Lew avea ochii închişi şi, o clipă, Leona crezu că deja murise.

— A primit un glonţ drept în piept, doamnă, zise chirurgul. Nu mai este nimic de făcut.

— Este conştient?

— A fost, şi întreba de dumneavoastră.

Lew deschise ochii.

— Leona, eşti aici? întrebă el.

— Da, sunt aici.

— Şi căpitanul? Unde este blestematul acela de căpitan? întrebă Lew cu o voce pe care o ultimă urmă de energie o făcuse brusc foarte fermă.

— Sunt aici, zise căpitanul apropiindu-se de cuşetă.

Acesta se întoarse apoi spre lordul Chard care-i urmase.

— Vreţi să-i puneţi întrebări acestui om, monseniore?

— Acum nu, răspunse lordul Chard.

— Dumneata eşti căpitanul acestui vas? întrebă Lew.

— Da. Sunt căpitanul Dalgelsh, dacă numele meu te interesează.

— Ei bine, căpitane Dalgelsh, doresc să oficiezi o ceremonie de căsătorie între mine şi această doamnă, aşa cum ai dreptul s-o fac, în calitate de comandant al unei nave a Majestăţii Sale.

— Să vă căsătoresc? repetă căpitanul sufocat de surprindere.

— Da. Este ultima dorinţă a unui muribund, nu poţi refuza asta,

— Nu, dar... Buimăcit, căpitanul o privea pe Leona. Trebuie să consimtă şi această doamnă, zise el în sfârşit.

— Ea va face ce vreau eu, replică Lew. Mă auzi, căpitane?

Era evident ca suferea îngrozitor. Cute adânci se săpau în jurul gurii şi chipul, livid, se acoperea de sudoare.

Chirurgul îi bandajase pieptul rănit dar sângele răzbătea colorând totul în stacojiu. Una dintre mâini nu o putea mişca dar cu cealaltă căuta pe pipăite ceva şi, cuprinsă de milă, bănuind ce voia el. Leona îşi puse mâna într-a lui şi îi simți degetele strângând-o.

— Cunună-ne, gemea Lew, cunună-ne cât mai este timp.

— Doriți într-adevăr asta, doamnă?

Căpitanul vorbise încet dar Lew îl auzi.

— Răspunde-i, mormăi el, strângând mâna Leonei cu atâta furie încât în ciuda slăbiciunii lui, încă mai reuşea să-i facă rău.

— Da... doresc... să... mă mărit cu el.

Vocea i se păru stranie Leonei însăşi, şi totuşi era perfect limpede. Fata nu îndrăznea să-l privească pe lordul Chard, dar îl bănuia în spatele ei, încremenit.

— Bine, zise căpitanul.

Privi în jurul lui, văzu o carte de rugăciuni pe masa de lângă pat, şi începu s-o răsfoiască pentru a găsi textul potrivit unei asemenea ceremonii. Pentru Leona minutele păreau interminabile.

— Repede! Repede!

Lew abia mai reuşise să şoptească cuvintele, dar mâna lui o strângea la fel de tare pe cea a Leonei. Ea avea impresia că această mână nu numai că o ținea dar o şi împiedica să cadă, pentru că, în jurul ei, cabina începuse să se rotească. Ştia totuşi că nu va leşina.

În sfârşit îl auzi pe căpitan citind primele fraze, pe tonul grav şi răspicat al celui care este obişnuit cu

cărțile sfinte.

Se întrerupse ca să-l întrebe pe rănit cum îl cheamă.

— Lewellyn Alexandre...

Gâfâia. Căpitanul se întoarse spre fată.

— Şi numele dumneavoastră?

— Leona Mary.

— Repetați după mine, reluă căpitanul. Eu, Lewellyn Alexandre...

— Eu... Lew... ellyn... Alexandre...

— Te iau pe tine, Leona Mary...

— Te iau pe tine... Leona...

Ea simți degetele lui Lew crispându-se pe ale ei, când pronunțase cuvintele „te iau pe tine", apoi, când începu să-i spună numele, un horcăit de moarte îi ieşi din gât şi tot corpul se încordă. Apoi căzu la loc, moale.

„Te iau pe tine, Leona..." Cuvintele păreau suspendate în aer. Leona încă le auzea, percepea nota de triumf din glasul lui Lew chiar în clipa în care-şi dădea sufletul.

Chirurgul trase cearşaful peste fața mortului.

— Îmi pare rău, doamnă, zise el încet. Nu mai putem face nimic.

Leona întoarse capul şi, aproape inconştient, îl căută cu privirea pe lordul Chard, dar el nu mai era aici. Uşa cabinei era deschisă, el plecase.

— Pot să vă conduc, doamnă?

Căpitanul o susținu de braț, o conduse pe puntea unde fuseseră transportați răniții, apoi pe o scară îngustă până pe puntea principală. Pânzele erau întinse şi marinarii îşi vedeau de treburile lor. Doar muntele de mărfuri îngrămădite, reprezentând încărcătura cuterului, arăta că aici tocmai se desfăşurase un eveniment excepțional.

Căpitanul deschise uşa cabinei sale.

— Sper să vă simțiți bine aici, doamnă. Am să vă aduc puțin vin, cred că aveți nevoie după încercarea prin care ați trecut.

Leona se aşeză, cu degetele strâns împreunate. Când i

se aduse vinul, nici nu se atinse de el, lăsând sticla şi paharul pe masă. Aştepta să-l vadă reapărând pe lordul Chard.

Timpul trecea. Tangajul şi raliul vasului arătau că nava ieşise în larg. Îşi dădu seama de asemenea că lordul Chard nu va veni. Rămăsese încremenită pe scaunul ei, pradă unei disperări profunde.

Chiar înainte de ivirea zorilor, căpitanul veni s-o anunțe că se zăreşte pământul.

— Lordul Chard m-a rugat să vă spun, doamnă, că am luat toate măsurile necesare pentru a vă conduce la castelul Ruckley. Vom arunca ancora chiar la intrarea în golf şi o barcă vă va conduce până la mal.

— Mulțumesc, sunteți foarte amabil, zise ea.

— Excelența sa a avut această idee. Noi îi vom duce pe prizonieri la Newhaven, dar dumnealui s-a gândit că este mai bine să vă scutească acum de o înfățişare la tribunal. Va trebui să depuneți mărturie împotriva lor.

— Să depun mărturie împotriva lor? repetă Leona.

— Mă tem că este indispensabil, doamnă.

— Dar refuz! exclamă fata. Cei mai mulți dintre aceşti oameni au fost obligați să ia parte la aceste expediții.

Căpitanul zâmbi.

— Mă tem că vă va fi greu să îi faceți pe judecători să admită asta, zise el. Au fost comise prea multe crime, prea multe fărădelegi îndeosebi de banda lui Lew Quayle.

El se gândi dintr-o dată că făcuse o aluzie stângace şi, tuşind uşor, adăugă repede:

— Vreți, vă rog, să veniți pe punte, doamnă? Am găsit un cufăr care probabil că vă aparține, oamenii mei l-au pus în barcă.

— Sunt gata, zise Leona.

Se iveau zorile, transparente, stropite cu aur spre răsărit, dar stelele încă nu dispăruseră. Era frig şi fata îşi strânse pelerina în jurul ei, punându-şi şi gluga pe cap.

Lordul Chard o aştepta. Ea îi aruncă o privire şi îl văzu că întoarce capul.

— Vă mulțumesc, căpitane Dalgelsh, zise el întinzându-i mâna ofițerului. O voi informa pe Majestatea Sa despre treaba bună pe care ați făcut-o în noaptea asta împreună cu oamenii dumneavoastră. Puteți conta pe generozitatea sa pentru a-i recompensa pe toți cei care au luat parte la această operațiune.

— Suntem mândri, monseniore, că ne-am putut îndeplini misiunea care ne-a fost încredințată, răspunse căpitanul.

Leona se înclină.

— Şi eu vă mulțumesc, domnule, zise ea.

Mai multe mâini o ajutară să coboare în barcă. Coborî şi lordul Chard şi se aşeză la celălalt capăt. Patru oameni vâsleau şi, în câteva minute, ajunseră la mal. Leona văzu falezele apărând din ceață; cum cunoştea foarte bine locul, văzu intrarea în grote unde, de atâtea ori, cărăuşii pândiseră sosirea cuterului pentru a descărca marfa.

Niciodată nu va mai aştepta nimeni aici, gândi ea. Niciodată nimeni nu va mai folosi subteranele care le permiteau să se refugieze în castel în caz de pericol.

Barca atinse fundul apei. Oamenii săriră afară şi traseră ambarcațiunea pentru ca lordul Chard să poată coborî pe nisip uscat; unul dintre ei o luă pe Leona în brațe şi o puse apoi pe uscat.

Fata auzi clinchetul monedelor de argint şi-l văzu pe lordul Chard împărțindu-le marinarilor, apoi se întoarse spre ea:

— Poți să mergi pe plajă? întrebă el.

— Am făcut-o adeseori, îi răspunse ea.

Ar fi vrut să-i zâmbească dar el nu o privea. Glasul lui glacial făcea din el un străin, un necunoscut.

În urma lor veneau doi oameni care cărau cufărul. Leona le aruncă o privire.

— Bagajele dumitale sunt în siguranță, fii liniştită, îi

zise lordul Chard. Este destul de răcoare, dar ai noroc că eşti îmbrăcată în ceva călduros!

Leona roşi. Percepu dintr-o dată nota sarcastică din vocea lui şi bănuia ce gândeşte. Credea că Lew Quayle îi dăruise pelerina pe care de fapt i-o oferise Yvette, o dată cu cufărul!

Îşi amintea de bietul ei şal sărăcăcios care-i acoperea umerii atunci când venise la Clantonbury. Cum să-şi fi putut ea cumpăra această pelerină scumpă de catifea şi blană şi tot cufărul acela plin cu rochii? Nimeni nu ştia mai bine ca lordul Chard că ea fugise de la Clantonbury fără să ia nimic cu ea. Căută cu disperare modalitatea de a-l face să înțeleagă adevărul, dar nu se putu hotărî să-i vorbească.

Merseră în tăcere până la poteca îngustă ce şerpuia paralel cu malul râului şi ducea în grădinile castelului.

În sfârşit, în faţa lor apăru castelul, dărăpănat, aproape şubred, dar atât de frumos în lumina primelor raze de soare.

„Sunt acasă, îşi zise Leona. Şi nu va mai trebui niciodată să-mi fie frică”.

Totuşi, gândul acesta nu-i aduse nici o bucurie.

Era abia ora cinci şi jumătate dar Leona remarcă faptul că uşa era deschisă şi o mătură era sprijinită de prag.

— Cu siguranță că v-ar prinde bine un mic dejun, monseniore, spuse ea.

În loc de orice răspuns, el îşi scoase ceasul din buzunar.

— De îndată ce servitorii dumitale se vor trezi, zise el, îl voi ruga pe unul dintre ei să se ducă în sat şi să comande o trăsură care să mă ducă la Clantonbury.

— Poate preferați un cal, monseniore? Sunt destui în grajd.

— Într-adevăr ar fi şi mai bine, dacă este posibil.

El se încăpățâna să n-o privească şi Leona bănui că o disprețuieşte. Expresia feței îi era gravă, buzele crispate.

Devenise într-adevăr un străin, un om care nu mai avea pentru ea nici tandrețe nici înțelegere.

Leona se întrebă ce-ar face el dacă ea i-ar întinde mâinile, dacă l-ar implora să-i zâmbească din nou. Dar nu îndrăznea s-o facă.

— Vreți să aşteptați în salon, monseniore?

În timp ce el traversa încet holul, ea alergă la bucătărie. Doamna Barnes era în fața maşinii de gătit iar doamna Mildew, aşezată la masă, îi vorbea. Văzând-o, amândouă tresăriră.

— Slavă Domnului! exclamă doamna Mildew, iată-vă acasă, domnişoară! Eram foarte îngrijorați întrebându-ne ce vi s-o fi întâmplat.

— Da, m-am întors, zise fata cu răsuflarea tăiată de emoție, şi lordul Chard este în salon. Vă rog să pregătiți cel mai bun mic dejun şi să-l anunțați când este gata.

— Şi dumneavoastră, domnişoară Leona?

— Eu trebuie mai întâi să mă schimb.

Ieşi din bucătărie şi urcă în camera ei. Rămase o clipă în fața oglinzii, privindu-şi chipul palid şi speriat încadrat de blana luxoasă a glugii, contemplând cutele grele de catifea ale pelerinei care căzdeau grațios de pe umeri până la pământ.

Deschise şifonierul şi îşi găsi vechile ei rochii, aşa cum se aşteptase. Probabil că fuseseră trimise de la Clantonbury şi doamna Mildew i le aranjase în şifonier. Îşi scoase rochia simplă pe care ea şi-o cususe la Dieppe şi, foarte repede, o înlocui cu vechea ei rochie-gri, cea pe care o purta când lordul Chard îi era încă prieten.

Oftă când se uită din nou în oglindă. Acum, ea îi va explica totul. Acum, putea să-i povestească tot ce se întâmplase.

Coborî în fugă, amintindu-şi că într-o zi el îi ieşise astfel în întâmpinare fără s-o piardă din ochi, fermecând-o cu privirea lui.

În salon nu mai era nimeni. Leona alergă spre sufragerie şi intră tocmai când lordul Chard se ridica de

la masă.

— Oh! Aţi terminat deja masa?

Vocea Leonei tremura.

— Nu-mi este foame, răspunse el, dar îţi sunt recunoscător că ai dispus să mi se servească acest mic dejun atât de repede. Unul dintre servitori mi-a spus că mi s-a pregătit şi un cal.

— Deja! exclamă fata. Eu n-am dat nici un ordin.

— Mi-am permis să rog eu un băiat de la grajd s-o facă. Mâine îţi va fi adus înapoi calul. Până atunci, fii liniştită, va fi bine îngrijit.

— Dar... chiar trebuie... să plecaţi atât de repede? bolborosi Leona.

Pentru prima oară, el îşi îndreptă privirea spre ea. Leona văzu că el îi remarcase rochia şi, preţ de o clipă, chipul i se îmbună, apoi brusc îşi recăpătă asprimea.

— Am multe de făcut, zise el. Justiţia din Newhaven va avea nevoie de mine.

Era evident că el aştepta ca ea să i-o ia înainte pentru ca să iasă din încăpere. Leona nu putea decât să se încline în faţa voinţei lui.

— Sper să pot obţine aprobarea ca dumneata să nu depui mărturie în public, zise el. Cred că o declaraţie scrisă va fi de ajuns. Notarul meu va veni să-ţi vorbească mâine sau poimâine.

Ajunseră în hol. Bramwell aştepta cu pălăria şi pelerina lordului Chard în mână.

— Aş vrea să vă rog ceva, zise deodată Leona.

— Te rog, răspunse el cu o curtoazie rece.

— Este ceva important, continuă fata îndreptându-se spre salon.

El şovăi o clipă, ca şi cum n-ar fi vrut să rămână singur cu ea şi apoi, oarecum sâcâit de această situaţie, intră în salon şi închise uşa, dar nu înaintă şi rămase pe loc, aşteptând cu o nerăbdare evidentă.

— Iată despre ce este vorba, murmură Leona. Unul dintre contrabandişti, Jim Andrews... Dacă excelenţa

voastră ar putea face ceva pentru el? A fost prima lui călătorie şi a fost luat cu forța de către... domnul Quayle... căruia îi lipseau nişte oameni la vâsle.

Îi fusese greu să pronunțe numele lui Lew.

— Îmi voi aminti de acest nume, zise lordul Chard. Poate o să ai bunăvoința să vorbeşti în depoziția dumitale despre asta şi să precizezi cum ai obținut această informație.

— Eu am împrumutat barca lui când m-am dus să-i previn despre capcana pe care le-o pregătiseți, zise Leona.

— Ah! Aşadar, în felul acesta ai reuşit? remarcă lordul Chard. Ei bine, voi face tot ce-mi stă în putință pentru acest băiat, dar mă tem că vor fi aspru condamnați cu toții. Notarul meu va face de asemenea toate demersurile pentru ca dumneata să moşteneşti toate bunurile domnului Quayle, ai fost foarte aproape de a-i fi soție.

Leona scoase un țipăt.

— Moştenirea lui? Chiar credeți că... m-aş atinge de un ban sau... de cel mai mic obiect care i-a aparținut?

— Poate că nu totul a fost cumpărat cu bani proveniți din contrabandă.

— Nu-mi pasă de felul în care a agonisit tot ce a posedat! exclamă fata. Tot ce ştiu este că nu vreau nimic din moştenirea lui! Aş vrea doar să... uit.

Întoarse capul pentru a-şi ascunde lacrimile care o orbeau şi-l auzi pe lordul Chard spunând pe un ton ceva mai blând:

— Ai fi acceptat totuşi să te măriți cu el.

— Ce-aş fi putut face altceva? Îi promisesem lui Hugues. I-am dat cuvântul meu de onoare.

— Lui Hugues? întrebă el uimit. Se apropie de ea. Hugues? repetă el. Dar Hugues este mort.

— Nu, zise Leona, trăieşte. Se va căsători cu o femeie pe care o iubeşte de multă vreme. Vor locui în Franța. Pentru el, totul va fi bine.

— Dar atunci? Nu erai singură la Dieppe... cu Lew Quayle?

Auzi vocea lordului Chard tremurând uşor pe ultimele cuvinte şi ridică spre el ochii speriați.

— Oh, nu! zise ea, am fost cu Hugues până ieri după amiază. Ce ați crezut? Cum de v-ați putut... gândi?

— Ce-as fi putut gândi altceva? strigă el cu violență. Am crezut că Hugues este mort, şi apoi îmi apari în față dumneata, îmbrăcată elegant şi gata să te măriți cu acel bărbat!

— Trebuia să mă mărit cu el. Era... o datorie de onoare, murmură fata. Cum de ați putut să credeți altceva?

— Leona!

Vocea lui vibra, fermecând-o dintr-o dată. Ea rămăsese nemişcată şi-l asculta.

— Mi-ai spus atunci, pe plajă, că mă deteşti şi eu te-am crezut. Totuşi, trebuia să te găsesc ca să fiu sigur. Aseară, când te-am văzut pe navă, mi-am dat seama că între noi nu poate exista ură, că nu va putea exista niciodată. Şi apoi, te-ai declarat gata să te măriți cu Lew Quayle cu care eu te credeam singură de o lună de zile!

— Pur şi simplu el m-a cumpărat, zise Leona încet, m-a cumpărat cu opt mii de lire. Hugues îi datora această sumă enormă. Pentru el, era singurul mijloc de a i-o înapoia. Şi eu i-am promis...

— Dumnezeule! Ce orb am fost!

Lordul Chard pronunțase aceste cuvinte dintr-o răsuflare. Transfigurat, o privea pe fată de parcă acum o vedea pentru prima oară, ca şi cum nu se mai sătura s-o privească.

Ea ridică spre el o privire îndurerată.

— Dacă ai şti cât de mult am suferit, Leona, zise el. Imaginează-ți ce au însemnat pentru mine aceste săptămâni.

Abia acum Leona parcă începea să respire normal. Se întâmpla o ciudată minune, o minune prin care întregul

univers se colora în auriu, devenea minunat, de nedescris. Cu toate acestea, nu putu decât să bolborosească.

— ... Aţi suferit, monseniore? V-am făcut să... suferiţi?

— Când am descoperit că plecaseşi reluă el, când am aflat ce se întâmplase, când te-am văzut pe plajă şi când mi-ai spus că mă urăşti, am crezut că mă cufund într-o disperare profundă, dar când am aflat că bărbatul acela te luase cu el, am crezut că înnebunesc. Oftă adânc. Am aflat de la unul dintre oamenii care l-au trădat pe Lew că erai la Dieppe, dar trebuia să aştept ca Lew Quayle să se afle în afara teritoriului francez ca să-l pot captura. La ordinul meu, navele de război au patrulat în largul portului zi după zi, noapte de noapte, şi eu aşteptam, gata să-l sugrum, să oblig această brută să-mi spună ce a făcut cu dumneata. Nici o clipă nu m-am gândit că ai putea să fii pe vas şi când te-am văzut...

Tăcu brusc. N-o atingea, doar o privea...

— Când te-am văzut, Leona, reluă el, o clipă am crezut că vei fi la fel de fericită să mă vezi după cât eram eu că te regăsisem.

Ochii fetei scânteiară ca nişte stele şi buzele îi fremătau.

— Aşa şi eram, zise ea încet, dar...

— Dar ce?

— Promisesem să-i fiu soţie. Ştiam că trebuie să-mi ţin promisiunea.

— Acum el este mort, zise lordul Chard. Ce se întâmplă după moartea lui?

Se priveau drept în ochi. Vocea lordului Chard se stinse. Salonul imens, lumea întreagă părea să aştepte răspunsul Leonei.

Şi deodată, cu un geamăt uşor, ea se trezi în braţele lui. Lacrimile îi şiroiau pe obraji dar ea ridicase faţa spre bărbatul care o strângea la piept, ca şi cum ar fi vrut s-o păstreze pe vecie lângă inima lui. În sfârşit, cum nu se

mai putu abține, el se aplecă şi-i căută buzele.

— Dumnezeule, cât m-am temut! zise el după un timp. M-am temut că te voi pierde şi că nu te voi mai regăsi vreodată, Leona. Am să te învăț să mă iubeşti, am să te aştept, o să am răbdare. Spune-mi numai că îmi dai voie să-ți ofer liniştea şi speranța, să te pun la adăpost de orice pericol, de orice griji.

— Da! Oh, da!

El auzi răspunsul ei chiar dacă acesta fusese abia şoptit. Din nou, privirile li se întâlniră.

— Te iubesc, Leona, repetă el.

Vocea lui înflăcărată îi izola parcă într-o lume numai a lor, ştergea şi înlătura tot ce nu însemna iubirea lor.

— Te iubesc, Leona, zise el iarăşi. Spune-mi că şi tu mă iubeşti un pic.

— Te iubesc... cu toată ființa mea, murmură Leona, te iubesc din tot sufletul. Nu mai sunt nimic... decât iubire.

Sfârşit

CUPRINS

Capitolul 1 5

Capitolul 2 19

Capitolul 3 33

Capitolul 4 48

Capitolul 5 58

Capitolul 6 74

Capitolul 7 83

Capitolul 8 91

Capitolul 9 106

Capitolul 10 118

Capitolul 11 127

Capitolul 12 138